ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ
ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 5, ΑΘΗΝΑ 105 56
ΤΗΛ. 32 50 378 - 32 11 149 ΦΑΞ: 32 13 667
E-mail: elia@ath.forthnet.gr
www.elia.org.gr

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

1894-1948

Διευθυντής Γρηγόριος Ξενόπουλος

Τόμος 1 1894 – Τόμος 50 1943-1944
Περίοδος Γ΄ Τόμος 1 1945 – Τόμος 2 1946
Περίοδος Δ΄ Τόμος 1 1947 – Τόμος 2 1948
(22.925 σελίδες)

Η παρούσα ψηφιακή έκδοση πραγματοποιήθηκε με την οικονομική ενίσχυση του ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ και του ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ στο πλαίσιο του εορτασμού των 50 χρόνων από το θάνατο του Γρηγορίου Ξενόπουλου.

ΑΘΗΝΑ 2001

Ψηφιοποίηση
A.M.S. Μ. ΣΑΡΙΜΒΕΗ & ΣΙΑ Ο.Ε.

1906

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879

«Τέρπειν ἅμα καὶ διδάσκειν»

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.—ΤΟΜΟΣ 13ον

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Σελ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ:

Ἀδιακρισία . . . 299
Ἀεὶ διδασκόμενος . . . 395
Αὐτοκίνητον (τὸ) . . . 22
Διαρκὴς Ἀποκρηά . . . 83
Ἐγωϊσμός . . . 107
Ἐντυπώσεις ἀπὸ ἕνα παιδικὸν χορόν . . . 91
Ἐξερευνηταί (οἱ) . . . 51
Ἐπιδημία (ἡ) . . . 62
Ἐπίσκεψις (ἡ) τοῦ Ἀη-Βασίλη *(μετ' εἰκόνος)* . . . 33
Θάλασσα . . . 259
Θεάματα . . . 267
Καλοκαίρι . . . 235
Μαθηταί (οἱ) . . . 171
Μέγας (ὁ) κίνδυνος . . . 362
Μερικαὶ προφητεῖαι ποῦ θὰ ἐπαληθεύσουν . . . 4
Μερικαὶ σκέψεις . . . 203
Μετὰ τοὺς Ὀλυμπιακούς . . . 195
Μικρὰ κωμῳδία . . . 251
Μικρὰ τραγῳδία . . . 243
Μόνον πένθος . . . 291
Μπόλι (τὸ) . . . 67
Οἶκος τυφλῶν . . . 187
Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες . . . 155
Ὅποιος ἀγαπᾷ . . . 139
Παλαιαὶ γνωριμίαι . . . 275
Παράθυρον (τὸ) . . . 355
Πολιτικὰ (τὰ) . . . 348
Προσκυνητής . . . 283
Πρωταπριλιὰ . . . 147
Πρώτη Σεπτεμβρίου *(μετ' εἰκόνος)* . . . 315
Πρωτομαγιὰ (ἡ) . . . 179
Πρῶτος (ὁ) μου Διαγωνισμός . . . 115
Πυθαγόρειον Συμπόσιον . . . 332
Πῶς λιγνεύουν . . . 371
Σαρακοστιανὸ (τὸ) τραπέζι . . . 99
Στάδιον (εἰς τὸ) . . . 62
Ταξεῖδι (τὸ) . . . 227
«Τοῦ Βίνκας» . . . 307
Φιλοπατρία . . . 211
Φυτοφαγία . . . 339
Φοῦρνος (ὁ) . . . 43
Χριστούγεννα . . . 27
Ὠδεῖον (εἰς τὸ) Δόττνερ . . . 75
Ἀθρόον (τὸ) Βραβεῖον (εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν) . . . 311
Αἰώνιον (τὸ) ἔργον . . . 172

ΑΛΗΘΕΙΑΙ . . . 10, 43, 84, 108, 157, 172, 212, 227, 293, 318
Ἄλλα (τ') ψεύματα . . . 379

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ». 15, 23, 31, 39, 47, 55, 62, 71, 79, 86, 95, 103, 111, 119, 134, 143, 151, 159, 167, 175, 183, 191, 199, 207, 216, 223, 231, 239, 247, 255, 263, 271, 279, 287, 295, 303, 311, 319, 335, 343, 351, 359, 367, 374, 383, 399, 413
Ἄλογα (τὰ) τοῦ αὐτοκινήτου . . . 342

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ *(μετὰ 51 εἰκόνων)*. 210, 220, 225, 236, 244, 251, 257, 268, 276, 284, 291, 300, 309, 316, 333, 340, 345, 356, 362, 369, 380, 385, 396, 410

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ:

Ἀποτελέσματα Δημοψηφίσματος τοῦ 1905 . . . 78
Ἀποτελέσματα 93ου Διαγωνισμοῦ (Λύσεων) . . . 86
Ἀποτελέσματα 94ου Διαγωνισμοῦ (Ἀσκήσεων) . . . 182
Ἀποτελέσματα 95ου Διαγωνισμοῦ (Λύσεων) . . . 215
Ἀποτελέσματα 97ου Διαγωνισμοῦ (Ἀσκήσεων) . . . 412
Ἀποτελέσματα Ε' Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος . . . 142
Ἀποτελέσματα Μικροῦ Διαγωνισμοῦ Ζωγραφικῆς *(μετ' εἰκόνος)* . . . 302
Ἀποτελέσματα Μικροῦ Διαγωνισμοῦ Καλλιγραφίας *(μετὰ 2 πανομοιοτύπων)* . . . 310
Ἀποτελέσματα Μικροῦ Ποιητικοῦ Διαγωνισμοῦ . . . 238
Ἀσπρολούλουδα (τ') . . . 158
Αὔριον . . . 164
Βασιλεὺς (ὁ) τῶν λούστρων *(μετ' εἰκόνος)* . . . 4
Γενέθλια (τὰ) τῆς Λωλούλας . . . 270, 278

ΓΙ' ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ *(νηπιακὸν μετὰ 30 εἰκόνων)* 6, 19, 27, 36, 44, 52, 59, 68, 76, 84, 92, 99, 107, 116, 132, 140, 147, 156, 164, 171, 179, 188
Γῶγος (ὁ) καὶ ὁ Βόας . . . 180
Δημοψήφισμα τῶν ψευδωνύμων . . . 413

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ:

95ος Διαγωνισμὸς (Λύσεων) . . . 14
96ος Διαγωνισμὸς (Λύσεων) . . . 142
97ος Διαγωνισμὸς (Ἀσκήσεων) . . . 174
98ος Διαγωνισμὸς (Λύσεων) . . . 287
99ος Διαγωνισμὸς (Διηγήματος) . . . 358
100ὸς Διαγωνισμὸς (Ἀσκήσεων) . . . 374
Ζ' Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος . . . 390
Μικρὸς Διαγωνισμὸς Ζωγραφικῆς . . . 166
Μικρὸς Διαγωνισμὸς Καλλιγραφίας . . . 166
Μικρὸς Διαγωνισμὸς Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ . 367
Μικρὸς Διαγωνισμὸς Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ . 367
Μικρὸς Διαγωνισμὸς Μικρῶν Μυστικῶν . . . 30
Μικρὸς Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν ποιήματος . . . 94
Δύο (οἱ) φιλάργυροι . . . 346
Δύο (τὰ) ὄνειρα . . . 46
Δῶρα (τὰ) τῆς Διαπλάσεως . . . 384

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ:

Ἔφη Ν. Ἀναστασοπούλου . . . 219
Ἀριστείδης Ε. Βεκιαρέλης . . . 13
Βραβευθέντες (οἱ) εἰς τὸν Ε' Διαγων. Ξεσπαθώματος . 361
Σπυρίδων Α. Γεωργανᾶς . . . 54
Πέτρος Ν. Γουναράκης . . . 269
Διακριθεῖσα Ἀρσακειάς . . . 127
Περικλῆς Σ. Ζαχαρίτσας . . . 86
Μάρκος Ι. Καροῦσος . . . 406
Ἀνδρέας Π. Κοκκώνης . . . 22
Ναπολέων Δ. Δαπαθιώτης . . . 30
Λέων Δ. Μακκᾶς . . . 227
Παναγιώτης Χ. Μεγαρίτης . . . 38
Κωνστ. Ν. Οἰκονομίδης . . . 158
Λέανδρος Κ. Παλαμᾶς . . . 247
Λέλα Γ. Περπινιᾶ . . . 410
Γεώργιος Σ. Πολυλᾶς . . . 70
Ραφαὴλ Α. Ραφαὴλ . . . 150
Σπῦρος Κ. Τρικούπης . . . 328
Εὔσημα (τὰ) τοῦ 1905 . . . 70
Ἔχθρα (ἡ) . . . 275
Θαυμάσιος (ὁ) γάϊδαρος . . . 286
Θερμὴ παράκλησις . . . 334
Ἱστορία ἑνὸς Βραχμᾶνος *(ἰνδικὸν παραμύθι)* . . . 102
Καθρέπτης (ὁ) τοῦ μέλλοντος . . . 84
Καρφίτσα (ἡ) . . . 118
Κατόρθωμα (τὸ) τοῦ Πασχάλη *(διάλογος)* . . . 7
Κέντημα (τὸ) τῆς Βασιλοπούλας . . . 294

Σελ.

Κλήρωσις (ἡ) τῶν Δώρων τῆς Διαπλάσεως 376
Κοντοπιθαρούλα (ἡ) 246, 253
Κτῆμα (τὸ) τοῦ πτωχοῦ 219

ΚΥΡΙΑΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ:
21η Κυριακή *(μετὰ 10 εἰκόνων)* 121
22α Κυριακή *(μετὰ 10 εἰκόνων)* 321
23η Κυριακή *(μετὰ 9 εἰκόνων)* 401
Λαγουδάκι (τὸ) 52
Δύσις τῆς Μεγάλης Μαγικῆς Εἰκόνος 150

ΜΑΓΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ (εἰς τὰς Ἀσκήσεις) 16, 56, 232
Μεγάλη Μαγικὴ Εἰκὼν 61

ΜΑΚΡΥΑ (τὰ) ΜΑΛΛΙΑ *(νηπιακὸν μετὰ 4 εἰκόνων)* . 197, 204
Μαργαρὼ (ἡ) καὶ τὰ λουλούδια 222
Μάτια (τὰ) τῆς Βασιλοπούλας 262
Μὴ-με-λησμόνει (τὰ) 230

ΜΗΕΜΠΕΚΑ ΚΑΙ ΜΠΕΜΠΗΣ *(νηπιακὸν μετὰ 26 εἰκόνων)*
212, 220, 228, 235, 244, 253, 261, 269, 276, 284,
293, 300, 309, 318, 333, 339, 347

ΜΠΟΥΓΑΔΑ (ἡ) ΚΑΙ Ο ΚΑΦΦΕΣ *(νηπιακὸν μετὰ 8 εἰκόνων)* 356, 364, 372, 380, 387, 396, 408

ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ (ὁ) ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ *(μετὰ 56 εἰκόνων)*, 1,
17, 29, 36, 41, 49, 60, 65, 73, 81, 88, 97, 105,
113, 130, 137, 148, 153, 161, 169, 177, 185, 193,
204, 213, 217, 228, 233, 241, 249, 259, 266, 273,
281, 289, 297, 308, 315

Νέος (ὁ) Μίδας *(2 γελοιογραφίαι)* 7
Ξεσπάθωμα (τὸ)—Κίνησις μέχρι 30 Ἀπριλίου 198
» Κίνησις μέχρι 30 Ἰουνίου 254
Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ τῆς Διαπλάσεως 11
ΟΛΗ' ΑΠ' ΟΛΑ, 14, 23, 38, 54, 70, 94, 110, 150, 166,
191, 222, 231, 239, 247, 255, 263, 271, 295, 303,
319, 343, 350, 358, 366, 391

Σελ.

Ὄνειρα (τὰ) καὶ τὰ ἔργα 398
Ὀρθογραφία (ἡ) τοῦ Πασχάλη *(Διάλογος)* 34
Ὅροι (οἱ) τοῦ Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος 206

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, 14, 31, 39, 46, 54, 71, 79, 86, 103,
111, 118, 134, 143, 151, 159, 167, 175, 184, 191,
199, 216, 223, 231, 239, 246, 255, 263, 271, 279,
287, 295, 303, 311, 319, 335, 343, 359, 367, 374,
383, 391, 399, 413

Παρηγορία (ἡ) 134
Πασχάλης (ὁ) μὲ αὐτοκίνητον *(Διάλογος)* 75
Πίθηκος (ὁ) καὶ αἱ καρακάξες 58

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ, 16, 24, 32, 40, 48, 56, 64,
72, 80, 88, 96, 104, 112, 120, 136, 144, 152, 160,
168, 176, 184, 192, 200, 208, 216, 224, 232, 240,
248, 256, 264, 272, 280, 288, 296, 304, 312, 320,
336, 344, 352, 360, 368, 375, 384, 392, 400, 415

Πονηρὰ (ἡ) ἀλεποῦ 28
Πρόσκλησις τῆς Διαπλάσεως πρὸς ἀνανέωσιν 382

ΠΡΩΤΟ (τὸ) ΜΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙ, *(μετὰ 30 εἰκόνων)* 305, 313,
330, 337, 349, 353, 364, 372, 377, 388, 393, 408

Στοιχειὸ (τὸ) ποὺ ἐζωγράφιζε 214
Σχέδια (τὰ) 108
Τελευταία Ὥρα 142
Τυφλοὶ διάσημοι 254, 262
Τυφλοκωφάλαλος (ἡ) 190, 198

ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ (τὸ) *(μετὰ 43 εἰκόνων)* 8, 20, 25, 34, 44,
52, 57, 69. 76, 85, 92, 100, 109. 132, 140, 145,
156, 165, 173, 181, 188, 195, 201

Χαλίκια (τὰ) 238
Χελιδόνια (τὰ) 202
Χρέος (τὸ) 138
Ὠδεῖον (τὸ) Λόττνερ 352

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ἀνθάκια 291
Γέρω (ὁ) Δάσκαλος 158
Δρῦς 83
Ἕνα καλὸ παιγνίδι 19
Ἡλιοβασίλεμμα 239, 243, 250, 271
Ἥλιος καὶ Φεγγάρι 398
Θάνατος (ὁ) τῆς Νεράϊδας 76
Θεός (ὁ) 366
Κλέοβις καὶ Βίτων 26
Λουλούδια 146
Νεράκι 371
Νίσυρος 162
Νύκτα 219
Ξωκκλῆσι (τὸ) 175
Πατρίδα (ἡ) 202
Πικρὰ λόγια 299
Ποιητὴς (ὁ) 54
Σκέψι παιδιοῦ 290
Χωριὸ (τὸ) 187

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 380 εἰκόνας καὶ κοσμήματα

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» 5,50
Τρίμηνος . .	» 2,50	Τρίμηνος	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου, τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0.25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 13ος — *Ἐν Ἀθήναις, 3 καὶ 10 Δεκεμβρίου 1905* — *Ἔτος 28ον. — Ἀριθ. 1—2*

Ο ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ

Τὴν 4 Τρυγητοῦ τοῦ Ζ' ἔτους τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, δηλαδὴ τὴν 25 Σεπτεμβρίου τοῦ 1799, τὸ τρίστιον *Βρετάνη* ἐξέπλεεν ἀπὸ τὸν λιμένα τῆς Βρέστης καὶ, μὲ ὅλα τὰ πανιά του ἀνοικτά, ἀρμένιζεν εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος.

Ἡ *Βρετάνη* ἦτο ὡραῖον ἐμπορικὸν πλοῖον, τὸ ὁποῖον μετέφερε μετανάστας εἰς τὴν Ἀμερικήν. Οἱ ἄνθρωποι ἐλιμοκτονοῦσαν εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Βρετάνης, ὅπως καὶ εἰς ὅλην τὴν Γαλλίαν ἐπάνω-κάτω, καὶ αὐτὴ ἡ μετανάστευσις καθόλου δὲν ὡμοίαζε μ' ἐκείνην, τὴν ὁποίαν οἱ νόμοι, οἱ ἰσχύοντες καὶ τότε ἀκόμη, ἐτιμωροῦσαν μὲ θάνατον. Ἡ κυβέρνησις ἔδιδε τὴν ἄδειαν εἰς κάθε πολίτην τῆς Γαλλίας, ὁ ὁποῖος, ἐφωδιασμένος μὲ ἐπίσημον ἀποδεικτικὸν ὅτι εἶχε πλήρη τὰ ἀστυκά του δικαιώματα, ἐδήλονεν ὅτι ἔφευγεν ἀπὸ τὴν πατρίδα του ὄχι δι' ἄλλον λόγον παρὰ διὰ νὰ εὕρῃ πόρον ζωῆς ἢ νὰ κάμῃ τὸν ἔμπορον.

Δυστυχῶς, ἡ θαλασσοπλοΐα ἦτο τότε δυσκολωτάτη. Αἱ γαλλικαὶ ἀκταὶ ἦσαν στενῶς ἀποκλεισμέναι ὑπὸ τῶν ἀγγλικῶν κατακδρομικῶν, τὰ ὁποῖα ἀντεκδικοῦντο τοὺς Γάλλους δι' ὅσα ὑπέφεραν ἀπὸ αὐτοὺς μὲ τὸν πειρατικὸν πόλεμον.

Οἱ Γάλλοι θαλασσοπόροι εὕρισκαν ὁλοένα μεγαλητέρας δυσκολίας πῶς νὰ διαφεύγουν τὴν καταδίωξιν τῶν ἀγγλικῶν πολεμικῶν πλοίων, τῶν ὁποίων τὰ κανόνια κατεβύθιζαν ἀνηλεῶς κάθε πλοῖον, ἀρνούμενον νὰ ὑποστεῖλῃ εἰς πρώτην διαταγὴν τὴν σημαίαν του, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι παρεδίδετο.

Ἡ *Βρετάνη* ὅμως ἔτρεφε τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐξέφευγεν ἀπὸ τὰ ἄγρυπνα μάτια τῶν ἐρυθροχιτώνων ὀπτήρων. Ἐπαιρνεν ἀπὸ ὀκτὼ ἕως δέκα μίλια τὴν ὥραν, καὶ δὲν εἶχε φοβηθῆ νὰ ἐπιχειρήσῃ αὐτὸ τὸ ταξεῖδι κατὰ τὴν δυσμενεστέραν στιγμὴν τοῦ ἔτους, εἰς ἐποχὴν χόνιμον εἰς ναυάγια.

Εἶχε πλήρωμα 18 ἀνδρῶν καὶ ἔφερεν 120 ἐπιβάτας, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ἕνας νέος ἰατρός, ὁ Κάρολος Τερνάν, μὲ τὴν σύζυγόν του καὶ τὰ δύο παιδάκια του, τὴν Ἄνναν καὶ τὸν Γουλιέλμον. Ἡ Ἄννα ἦτο τότε ἑπτὰ ἐτῶν καὶ ὁ Γουλιέλμος πέντε περίπου.

Ὁ Τερνὰν ἐπήγαινεν εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικήν, εἰς τὰς ἱσπανικὰς ἀποικίας τοῦ ποταμοῦ Πλάτα. Ἕνας μεγαλήτερος ἀδελφός του εἶχεν εὐτυχήσῃ νὰ κερδίσῃ μίαν μικρὰν περιουσίαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀφίσῃ κληρονομίαν εἰς τὸν νεαρὸν ἰατρόν. Μὲ τὴν βοήθειαν ἐκείνων τῶν χρημάτων, ἤλπιζεν ὁ ἰατρὸς ὅτι θὰ κατώρθονε νὰ δημιουργήσῃ καλλιτέραν θέσιν διὰ τὸν ἑαυτόν του εἰς χώραν σχεδὸν παρθένον ἀκόμη, ὅπου οἱ Εὐρωπαῖοι πάντοτε ἐξησφάλιζαν πελατείαν καὶ πόρους.

Αἱ πρῶται ἡμέραι τοῦ ταξειδίου ἐπέρασαν χωρὶς κανὲν δυσάρεστον ἐπεισόδιον. Ὁ οὐρανὸς ἦτο εὐνοϊκός, ἡ θάλασσα ὡραία. Ἔφθασαν μὲ αὐτὸν τὸν καιρὸν ἕως τὰς ἀκτὰς τῆς Ἱσπανίας. Ἀπέφυγαν νὰ πλησιάσουν εἰς τὴν Πορτογαλλίαν, ἡ ὁποία ἀνῆκε ὁλοσώμως εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Εἰς τὸ πλάτος τῶν Καναρίων νήσων, ἐνῷ ἠμποροῦσαν νὰ εἴπουν ὅτι ἐσώθησαν πλέον καὶ νὰ πλεύσουν εὐτόλμως πρὸς τὰ δυτικά, εἶδαν ἔξαφνα ἐμφανιζόμενα εἰς τὸν ὁρίζοντα τὰ τετράγωνα πανιὰ μιᾶς ἀγγλικῆς κορβέττας.

Ἔγινεν ἀνάγκη νὰ τραποῦν εἰς φυγὴν καὶ ν' ἀφίσουν τὸν ἄνεμον νὰ τους ὠθήσῃ πρὸς νότον.

Ἦτο παράξενη ἡ θαλασσινὴ ζωὴ δι' αὐτοὺς τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας αὐτάς, ποὺ ἦσαν τόσον ποικί-

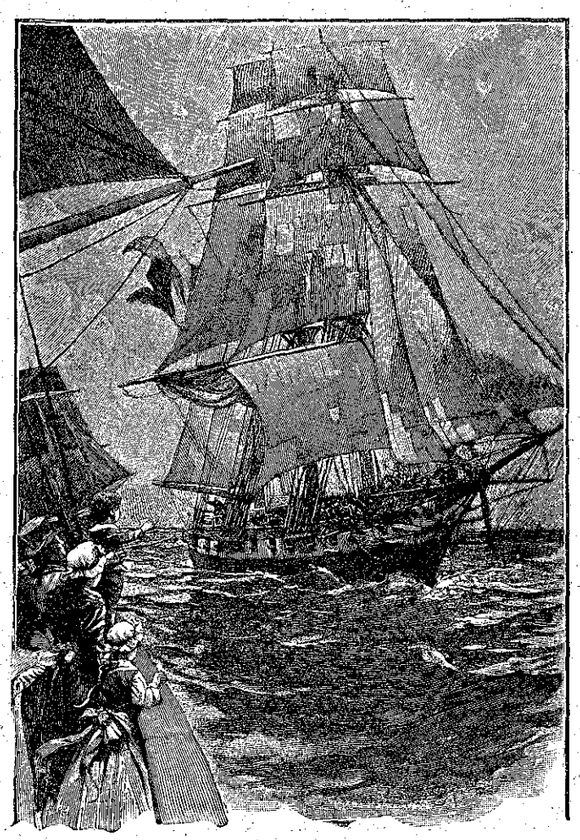

«Βλέπεις ἐκεῖ τὴν δόξαν τῆς πατρίδος μας!...» (Σελ. 3, στ. β'.).

λων τάξεων, καί, μὲ τὸν θάνατον εἰς τὴν ψυχήν των, ἀπεμακρύνοντο ἀπὸ τὴν μητρικὴν των γῆν διὰ νὰ ζητήσουν, ὑπὸ ἄλλον οὐρανόν, τὰ μέσα νὰ παρατείνουν τὴν ἀξιοθρήνητον ὕπαρξίν των.

Εἰς τὴν Γαλλίαν, τότε μόλις ἔληγεν ἡ Ἐπανάστασις καὶ ἡ κυβέρνησις τοῦ Διευθυντηρίου ἤγγιζεν εἰς τὸ τέλος της. Ἡ πεῖνα ἐβασίλευεν εἰς ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ ἐδάφους τῆς Δημοκρατίας, τὸ ὁποῖον εἶχαν αἱματοβάψῃ αἱ θηριωδίαι τῆς Τρομοκρατίας καὶ τὰ ἀνομήματα τοῦ ἐμφυλίου πολέμου. Εἰς τὰ ἔξω μέρη, ἡ γαλλικὴ σημαία, ἡ δοξασμένη μὲ περιφανεῖς νίκας εἰς Βαλμύ, Ζεμμάπ, Φλερούς, Χονδσότε, Μοντενόττε, Λόδι, Καστιλιόνε, Ἀρκόλαν, Ρίβολι, μὲ τὴν κατάκτησιν τῆς Φλάνδρας, τῶν Κάτω-Χωρῶν, τῆς Σαβοΐας, τοῦ βορείου τμήματος τῆς Ἰταλίας, ὑπέστη αἴφνης ἀλλεπάλληλα καὶ ζοφερὰ ἀτυχήματα. Οἱ Αὐστρορρῶσσοι, ὁδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ Σουβάρωφ, εἶχαν νικήσῃ τοὺς Γάλλους εἰς Κασσάνο, εἰς Τρεβίαν, εἰς Νόβι. Ὁ στρατηγὸς Ζουρδὰν εἶχεν ἀναγκασθῆ νὰ ὑποχωρήσῃ ἐνώπιον τοῦ ἀρχιδουκὸς Καρόλου, μετὰ τὴν ἧτταν τῆς Βαμβέργης, ὁ δὲ γαλλικὸς στόλος τῆς Βρουέϋς, ἐκμηδενισθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέλσωνος εἰς Ἀβουκίρ, εἶχεν ἀφίσῃ τὸν γαλλικὸν στρατὸν εἰς τὸ ἔλεος τῶν Ἄγγλων, εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι, ὁδηγούμενος ἀπὸ τὸ ἄστρον του, ὠθούμενος ὑπὸ τῆς τύχης του, ὁ νεαρὸς νικητὴς τῆς Ἀρκόλας καὶ τοῦ Ρίβολι, τῶν Πυραμίδων καὶ τοῦ Ὄρους Θαβώρ, εἶχεν ἐπανακάμψῃ εἰς τὴν Γαλλίαν. Δὲν ἔμελλε νὰ παρέλθουν οὔτε δύο ὁλόκληροι μῆνες πρὶν ἢ ὁ Βοναπάρτης, μὲ τὸ πραξικόπημα τοῦ μηνὸς Ὀμιχλώδους, ἀνατρέψῃ μίαν κυβέρνησιν, πεσοῦσαν εἰς τὴν κοινὴν περιφρόνησιν, καὶ ἐγκαινιάσῃ διὰ τὴν Γαλλίαν πρωτοφανῆ περίοδον δόξης.

Διὰ ν' ἀντιπαραταχθῆ εἰς ὅλους τοὺς ἐξωτερικοὺς ἐχθρούς της, ἡ Γαλλία εἶχεν ἐπιτελέσῃ θαύματα ἀνδρείας καὶ δραστηριότητος. Μείνασα χωρὶς πολεμικὰ πλοῖα καὶ ἰδίως χωρὶς ἐμπείρους ναυτικούς, εἶχε δοκιμάσῃ νὰ ἀντισταθῆ κατὰ θάλασσαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν μὲ τὸν πειρατικὸν πόλεμον. Αἱ ἀτυχεῖς δ' αὐτὴν ναυμαχίαι δὲν εἶχαν χρησιμεύσῃ παρὰ ν' αὐξήσουν τὰς ναυτικὰς δυνάμεις τῆς ἐχθρᾶς της. Καὶ οὕτω ἐθεάθη ὁ *Ἐκδικητὴς* ἐνδόξως ἐυθυζόμενος ἐνώπιον τῆς Βρέστης, ὑπὸ τὰ βλήματα τοῦ ἐχθροῦ.

Τὴν ἐποχὴν αὐτήν, εἰς τὰ πελάγη τῆς Κίνας, ἕνας Βρετόνος ἔκαμνεν ἔνδοξον τὸ ὄνομά του μεταξὺ τῶν μεγάλων καταδρομέων, τοὺς ὁποίους ἀναφέρει ἡ Γαλλικὴ Ἱστορία. Εἰς ἡλικίαν εἰκοσιπέντε ἐτῶν, ὁ ἐκ Σαὶν-Μαλὸ καταγόμενος Ροβέρτος Σουρκούφ, εἶχεν ἤδη καταφέρῃ βαρέα πλήγματα εἰς τὸ βρεταννικὸν ἐμπόριον, χωρὶς κἂν νὰ φοβηθῆ ν' ἀντιμετρηθῆ πρὸς τὰς κορβέττας καὶ τὰς φρεγάτας τοῦ ἐχθροῦ. Ἓν ἔτος ἐνωρίτερα, εἶχεν ἐξοπλίσῃ δι' ἐξόδων του τὴν κορβέτταν *Κλαρίσσαν*, ὡπλισμένην μὲ 14 κανόνια, καὶ μὲ αὐτὴν εἶχε γίνῃ τὸ φόβητρον τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ.

Αὐτὸν κατεδίωκον ἄνευ διακοπῆς τὰ ἀγγλικὰ πολεμικά, ἐναντίον του συνηθροίζοντο αἱ μοῖραι τῆς νήσου τοῦ Μαυρικίου, τῆς Μαδρὰς καὶ τῆς Βομβάης. Καὶ ὅμως, ἕκαστος χωριστὰ ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους κυβερνήτας, ὅση καὶ ἂν ἦτο ἡ γενναιότης του, ἔτρεμε τὸν Μαλουίνον πλοίαρχον καὶ δὲν ἐξέπλεε πρὸς ἀναζήτησίν του παρὰ μὲ τὴν κρυφὴν ἐλπίδα νὰ μὴ τὸν συναντήσῃ.

Ἔφευγε λοιπὸν ἡ *Βρετάνη* πρὸς νότον, ἀπομακρυνομένη σημαντικῶς ἀπὸ τὴν πορείαν της, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς αὐτὴν μόλις εὕρισκεν ἐλευθέραν τὴν θάλασσαν.

Ἀλλοίμονον! ἡ ἐπαγρύπνησις ἐνηργεῖτο καλῶς, καὶ δὲν εἶχεν ἔλθῃ ἀκόμη ἡ 15 Νοεμβρίου, ὅταν ἡ ἀγγλικὴ σημαία ἐπεφάνη ἐκ νέου εἰς τὸν ὁρίζοντα πρὸς τὰ βορειοδυτικά.

Ἔγινεν ἀνάγκη νὰ φύγουν πάλιν πρὸς νότον.

Ἐκεῖ, νέα ἀπειλή. Καὶ ἤρχετο ἀπὸ τὰ νοτιοδυτικά.

Οὕτω, τρία ἐχθρικὰ πλοῖα κατεδίωκαν τὸ ἄμοιρον τρίϊστιον, διὰ τὸ ὁποῖον ἕνας μόνος δρόμος ἔμενεν ἀνοικτός, ὁ πρὸς ἀνατολάς, διὰ μέσου τῶν κινδύνων τοῦ ἐπιφόβου ἀκρωτηρίου τῶν Τρικυμιῶν, τὸ ὁποῖον, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Βάσκου Δὲ Γάμα, εἶχε μετονομασθῆ Ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἐλπίδος.

Ἦτο τὸ ἴδιον ὡς νὰ ἐρρίπτετο εἰς τὸ στόμα τοῦ λύκου.

Ἡ Εὐελπὶς Ἄκρα ἦτο πράγματι ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀγγλικὸς σταθμὸς καὶ τὰ πολεμικὰ πλοῖα θὰ ἦσαν ἐκεῖ πλῆθος.

Ἀδιάφορον! Ἄλλον δρόμον δεν εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέξουν. Ἔπρεπε νὰ πάρουν ὅ,τι τοὺς προσεφέρετο, διότι ἐγνώριζαν ποία σκληρὰ μοῖρα ἀνέμενε τοὺς Γάλλους αἰχμαλώτους εἰς τὰ κάτεργα τῆς Μεγάλης Βρεττανίας. Ἐκτὸς τούτου, οἱ δυστυχεῖς μεταναστὰι ἔκαμναν συναυλίαν ἀπὸ τόσα παράπονα καὶ μεμψιμοιρίας, ὥστε ὁ πλοίαρχος Κερρουὼν ἤρχισε νὰ χάνῃ τὴν ψυχραιμίαν του.

Ἤρχισε λοιπὸν νὰ φεύγῃ πρὸς ἀνατολάς, ὅπως εἶχε φύγῃ προηγουμένως πρὸς νότον, μὲ τὴν ἀμυδρὰν ἐλπίδα ὅτι θὰ κατέφευγεν ἐν ἀνάγκῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν πυροβόλων τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, εἰς τὴν νῆσον τῆς Ἑνώσεως. Εἶχαν παρέλθῃ δύο καὶ πλέον μῆνες, ἀφ' ὅτου ἡ *Βρετάνη* εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Βρέστην, ὅταν εὑρέθη εἰς τὸ πλάτος τοῦ Εὐέλπιδος Ἀκρωτηρίου. Ὁ δρόμος της εἶχεν εὐνοηθῆ ὑπὸ τῶν ἀνέμων, καὶ ὑπῆρχεν ἐλπὶς νὰ φθάσῃ εἰς τὴν νῆσον ἐκείνην πρὸ τοῦ τέλους τοῦ τρίτου μηνός.

Ὡς νὰ ἤθελαν νὰ την κεντρίζουν διὰ νὰ πλέῃ ταχύτερα, τὰ ἐχθρικὰ ἱστία ἐφαίνοντο εἰς τὸ πέλαγος, πότε πλησιέστερα καὶ πότε εἰς μακρυνοτέραν ἀπόστασιν, ἀναλόγως τοῦ δρόμου τὸν ὁποῖον ἔκαμνε τὸ γαλλικὸν σκάφος.

Μέγας λοιπὸν ὑπῆρξεν ὁ τρόμος τῶν ἐπιβατῶν του, ὅταν τὴν 10 Δεκεμβρίου, ἀφοῦ διέβησαν τὴν ἐπικίνδυνον ζώνην τοῦ Ἀκρωτηρίου καὶ ἑπομένως ἠδύναντο νὰ ἐλπίζουν ὅτι θὰ ἐμετριάζετο ἡ λύσσα τῆς καταδιώξεως, ὁ ὀπτὴρ ἀνήγγειλεν ὅτι ἄλλο ἱστίον ἀνεφάνη εἰς τὸν ὁρίζοντα πρὸς ἀνατολάς.

Στιγμαὶ φρικτῆς ἀγωνίας ἠκολούθησαν.

Ὁ πλοίαρχος συνεκάλεσε τὸ πλήρωμά του καὶ δὲν εὑρῆκε παρὰ ἀνθρώπους ἀποφασισμένους νὰ πωλήσουν ἀκριβὰ τὴν ζωήν των. Ἐζήτησε καὶ τὴν γνώμην τῶν ἐπιβατῶν. Τὸ ἓν τρίτον ἐξ αὐτῶν ἀπεφάνθη ὑπὲρ τῆς ἀντιστάσεως, οἱ λοιποί, κυριευθέντες ἀπὸ οἶκτον πρὸς τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδία, ἐξέφρασαν τὴν γνώμην ὅτι προτιμότερον ἦτο νὰ παραδοθοῦν. Ἴσως οἱ Ἄγγλοι θὰ ἠρκοῦντο νὰ εἰσπράξουν διόδια μόνον ἀπὸ τοὺς ἀτυχεῖς μετανάστας, διὰ νὰ ἐπιτρέψουν εἰς αὐτοὺς νὰ πλεύσουν ἐλευθέρως εἰς τὴν Ἀμερικήν.

Ἄλλως τε, πῶς ν' ἀντισταθοῦν; Δὲν εἶχε τὸ πλοῖον παρὰ δύο ἐλεεινὰ κανονάκια, τὰ ὁποῖα εἶχαν νὰ ρίψουν ἀπὸ δώδεκα μόνον πέτρινα βλήματα. Ἐκτὸς τούτου, μὲ ὅλα τὰ πυροβόλα ὅπλα τοῦ σκάφους δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὁπλισθοῦν παρὰ μόνον τριάντα ἄνδρες.

Ὑπερίσχυσαν λοιπὸν οἱ θέλοντες τὴν παράδοσιν καὶ ὁ πλοίαρχος Κερρουὼν διέταξε νὰ ὑψώσουν τὰ σήματα, τὰ ὁποῖα ἐδείκνυον τὴν ὑποταγήν του.

Τὰ ἀγγλικὰ σκάφη ἔσπευσαν νὰ πλησιάσουν ἐκ δυσμῶν, καὶ μετ' ὀλίγον ἔφθασαν ἐντὸς βολῆς πυροβόλου· πρώτη, μία κορβέττα μὲ πλήρωμα 90 ἀνδρῶν καὶ μὲ 8 κανόνια, ἦλθεν ἀρκετὰ πλησίον ὥστε νὰ διατάξῃ τὴν *Βρετάνην* νὰ ὑποστείλῃ τὴν σημαίαν της.

Ἀλλά, ἐνῷ ὁ ἐκ Βρέστης γέρο-θαλασσινός, μὲ τὴν λύσσαν εἰς τὴν καρδίαν καὶ μὲ τὰ μάτια του γεμάτα δάκρυα, προετοιμάζετο νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸ ταπεινωτικὸν πρόσταγμα, ἔξαφνα, πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν τῶν φυγάδων, ἡ σκηνὴ ἤλλαξεν ὄψιν ἐντελῶς.

Εἶδαν τὴν ἀγγλικὴν κορβέτταν ν' ἀνοίγῃ ὅλα τὰ πανιά της καὶ νὰ στρέφῃ πλέουσα μὲ τὸν ἄνεμον ὁλόπρυμα, διὰ νὰ ξαναπάρῃ τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον εἶχε διανύσῃ κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν.

Τὸ δεύτερον σκάφος, τοῦ ὁποίου τὴν δύναμιν δὲν εἶχαν ἀκόμη προφθάσῃ νὰ ἐκτιμήσουν, ἐμιμήθη τὸ παράδειγμα τῆς κορβέττας.

— Μὰ τὴν βροντὴ τῆς Βρέστης! ἀνεθάρρησεν ὁ Βρετόνος, τί σημαίνει αὐτό; Δὲν θαρρεῖτε πῶς οἱ Ἐγγλέζοι ζητοῦν νὰ το στρήψουν;

Πολὺ ταχέως εὑρέθη ἡ λύσις τοῦ παραδόξου ἐκείνου αἰνίγματος.

Τὸ πανὶ που ἐφάνη πρὸς τὰ νοτιοανατολικά, ὅσον ἤρχετο κ' ἐμεγάλονε. Μετ' ὀλίγον δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ λάθος. Ἦτο πραγματικῶς ἡ τρίχρωμος, ἡ γαλλικὴ σημαία, ἡ ὁποία ἐκυμάτιζεν εἰς τὸ κέρας τοῦ ἐπιδρόμου του.

Ἀσθμαίνοντες, μὲ τὴν καρδίαν των γεμάτην καὶ μὲ τὸ στῆθός των σαλευόμενον ἀπὸ πυρετώδη ἐλπίδα, οἱ ναῦται καὶ οἱ ἐπιβάται τῆς *Βρετάνης* δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ πιστεύσουν τὰ μάτια των, διότι δὲν ἐγνώριζαν πῶς νὰ ἐξηγήσουν τὴν παρουσίαν τοῦ γαλλικοῦ πολεμικοῦ εἰς τὰ πλάτη ἐκεῖνα.

Ὅλοι εἶχαν ὁρμήσῃ ἐπάνω εἰς τὸ κατάστρωμα καί, σκυμμένοι ἀπὸ τὰ *φιλαρέτα*, ἔβλεπαν νὰ διαδραματίζεται τὸ μοναδικὸν ἐπεισόδιον, τὸ ὁποῖον ἐξησφάλιζε τὴν σωτηρίαν των.

Τὸ ἄγνωστον σκάφος ἐπλησίαζε μὲ ταχύτητα 10 ἕως 12 μιλλίων, ἤτοι πολὺ ἀνωτέραν ἀπὸ τὴν ταχύτητα τῶν ἐχθρικῶν καταδρομικῶν.

Ὅπως μερικὰ διπλᾶ ἄστρα τοῦ στερεώματος, δὲν ἐφαίνετο πλέον μόνον του, ἀλλὰ ὡς δύο σκάφη.

Μετ' ὀλίγον εἶδαν κατόπιν του, εἰς τὸν αὐλακα τῶν ἰχνῶν του, ἓν βρίκιον μεγάλων διαστάσεων, τοῦ ὁποίου οἱ ἀνυψωμένοι κανονοθυρίδες ἐδείκνυον τὰ στόμια ὀκτὼ πυροβόλων τῶν 16 λιτρῶν. Τὸ βρίκιον αὐτὸ ἦτο τρομερὸς δορυφόρος τοῦ πρώτου σκάφους, τὸ ὁποῖον δὲν ἔφερεν ὀλιγώτερα ἀπὸ δεκαὲξ κανόνια.

Ἤρχετο δὲ τοῦτο, ταχὺ ὡς ἁρπακτικὸν πτηνόν. Καὶ ἀληθῶς εἶχε τὴν κομψὴν καὶ ἀγρεωπὴν μορφὴν τοιούτου πτηνοῦ, μὲ τὰ μεγάλα τετράγωνα πανιά, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀνοικτὰ ὡς πτέρυγες καὶ ἐξεχείλιζαν ἔξω ἀπὸ τὸ ἐξόγκωμα τῆς γάστρας του. Τὸ σκάφος ἦτο στενόμακρον, ἐπίτηδες σκαρωμένον διὰ τοὺς ἀγῶνας τῆς ταχύτητος. Ἡ στεῖρά του ἐβαθούλονεν ὅπως ὁ λαιμὸς τῆς *διομείας*, τῆς ὁποίας τὸ ἰσχυρὸν ράμφος ἀπεμιμεῖτο ὁ φορτωμένος μὲ πανιὰ πρόβολός του.

Εἶχεν ἀρχίσῃ τὴν καταδίωξιν τῶν δύο ἀγγλικῶν πλοίων καὶ ἦτο προφανὲς ὅτι θὰ τα ἐπρόφθανε πολὺ γρήγορα

Καθὼς ἐπερνοῦσεν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ τρίϊστιον, ἐχαιρέτισε χαρμοσύνως, καὶ οἱ φυγάδες ἤκουσαν μίαν ἀπέραντον βοὴν νὰ τοὺς εὔχεται «καλὸ ταξεῖδι».

Ὅταν τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο σκάφος παρήλασεν ἐνώπιον τῆς *Βρετάνης*, ὁ πλοίαρχος Κερρουών, ὡπλισμένος μὲ τὸ τηλεσκόπιόν του, ἠμπόρεσε ν' ἀναγνώσῃ τὸ ὄνομά του, τὸ ὁποῖον ἦτο γραμμένον ὑπὸ τὸ ἐπίστεγον.

Μία ζητωκραυγὴ διέφυγεν ἀπὸ τὰ στέρνα του, καὶ τὴν ἐπανέλαβαν τὸ πλήρωμα καὶ οἱ ἐπιβάται τοῦ ἐκ Βρέστης τρίϊστίου:

— Ἡ *Κλαρίσσα*! Ζήτω ὁ Ροβέρτος Σουρκούφ!

— Ζήτω ὁ Ροβέρτος Σουρκούφ!

Εἶχαν δίκαιον νὰ ζητωκραυγάζουν. Ἦτο αὐτός, πραγματικῶς, ὁ ἀήττητος καταδρομεύς, ὁ ἔνδοξος Μαλουίνος, ὁ ἄξιος ἀπόγονος τοῦ μεγάλου Δουγκαὶ-Τρουέν! εἶχε σώσῃ τοὺς κινδυνεύοντας συμπατριώτας του καὶ ἦτο ἕτοιμος νὰ ναυμαχήσῃ μὲ τὰ ἐχθρικὰ πλοῖα.

Ὁ ἰατρὸς Κάρολος Τερνάν, ὁλότρεμος ἀπὸ πατριωτικὸν ἐνθουσιασμόν, ἐφώναξε πλησίον του τὴν γυναῖκά του καὶ τὰ παιδιά του. Κατόπιν, σηκόνων τὸν υἱόν του εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὸν ὕψωσεν ἐπάνω ἀπὸ τὸ φιλαρέτο, καί, δεικνύων εἰς αὐτὸν τὰ δύο γαλλικὰ σκάφη, τὰ ὁποῖα θριαμβευτικῶς ἔσχιζαν τὰ νερὰ τοῦ ὠκεανοῦ:

«Δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ πιστεύσουν τὰ μάτια των...» (Σελ. 3, στ. ά.).

— Γουλιέλμε, ἀνέκραξε, κύτταξε καλὰ αὐτὰ τὰ σκάφη ποῦ περνοῦν καὶ χάρξε τὴν εἰκόνα των εἰς τὴν μνήμην σου. Βλέπεις ἐκεῖ τὴν δόξαν τῆς πατρίδος μας. Μή την λησμονήσῃς. Ζήτω ἡ Γαλλία!

— Ζήτω ἡ Γαλλία! ἐπανέλαβεν ἡ καθαρὰ φωνὴ τοῦ μικροῦ.

Ὁ Γουλιέλμος Τερνὰν ἔμελλε νὰ μὴ λησμονήσῃ ποτὲ τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Τὰ δύο σκάφη εἶχαν ἀντιπαρέλθῃ. Εἶδαν οἱ σωθέντες τὴν *Κλαρίσσαν* νὰ φθάνῃ τοὺς Ἄγγλους, νὰ τοὺς προπερνᾷ διὰ νὰ φράξῃ τὸν δρόμον των, καὶ κατόπιν νὰ ἐπανέρχεται ἐναντίον των ὡς κεραυνός.

Ἔξαφνα ἀντήχησεν ὁ πρῶτος κανονοβολισμός· λευκὸν σύννεφον ἐσηκώθη ἐπάνω ἀπὸ τὸ καταδρομικόν, καὶ πρὸς στιγμὴν το ἔκρυψεν ἐντελῶς. Ἡ ἀγγλικὴ κορβέττα ἀπήντησεν ἀνδρείως. Ἤρχισε δὲ τότε τρομερὸν βροντοβόλημα ἀπὸ ἀδιακόπους κανονοβολισμούς.

Ἡ *Κλαρίσσα* ἀντέκρουσε, κατ' ἀρχάς, τὸ πῦρ τῶν δύο ἐχθρῶν της. Μετ' ὀλίγον, ἐξαποστέλλουσα τὸ βρίκιον ἐναντίον τῆς κορβέττας, ὥρμησεν ἐναντίον τοῦ δευτέρου σκάφους καὶ ἤρχισε νὰ το κανονοβολῇ ἀνηλεῶς.

Ἡ *Κλαρίσσα* ἦτο τρομερὰ μαχήτρια καὶ οὔτε βολὴν δὲν ἔχανε. Μία σφαῖρά της ἔκοψε σύριζα τὸν ἀκάτιον τοῦ ἐχθροῦ της, ἄλλη σφαῖρα κατέρριψε τὸν μεγάλον του ἱστόν. Μὴ δυνάμενον νὰ κυβερνηθῆ τὸ ἀγγλικὸν σκάφος, ἠναγκάσθη νὰ ὑποστείλῃ τὴν σημαίαν του.

Ἦλθε τότε ἡ σειρὰ τῆς κορβέττας, ἡ ὁποία εἶχεν, ὡς φαίνεται, ἀνδρειότερον κυβερνήτην, διότι ἠμύνθη λυσσωδῶς. Τὰ κανόνια τῆς *Κλαρίσσας* καὶ τοῦ βρικίου τὴν ἐσκέπασαν μὲ χάλαζαν σφαιρῶν. Ἀφοῦ ἐπολέμησαν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, ἐφάνη ὅτι τὸ ἀγγλικὸν πολεμικόν, τρυπηθὲν κάτω ἀπὸ τὴν ἴσαλον γραμμήν, ἔκαμνε τόσα νερὰ ὥστε ἐκινδύνευε νὰ καταποντισθῆ.

Τότε μόνον, ἐπάνω ἀπὸ τὰ αἱματοβαμμένα συντρίμματα, εἰς τὸ κέρας τοῦ ἐπιδρόμου, ἡ σημαία που ἐκυμάτιζεν ὑπερηφάνως ὑπὲρ τὴν ἄβυσσον, ἐκόπη μὲ τὸν πέλεκυν ἑνὸς θωρακίτου.

Ἀπὸ τοὺς 90 ἀξιωματικοὺς καὶ ναύτας τοῦ ἀγγλικοῦ σκάφους, πέντε μόνον ἦσαν ὀρθοί, διαφοροτρόπως πληγωμένοι· ἓξ ἄλλοι ἀνέπνεαν ἀκόμη. Ὅλοι οἱ λοιποὶ ἦσαν νεκροί.

Ἡ νύκτα ἐσκέπασε τὴν τρομακτικὴν ἐκείνην καὶ ὑπέροχον σκηνήν.

Ἡ *Κλαρίσσα* ἐπανέπλεεν ὀπίσω. Εἶχεν ὑποστῆ ἀβαρίας, καὶ διὰ νὰ τας ἐπισκευάσῃ, ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ ταχέως εἰς τὰ γαλλικὰ ὕδατα. Ἐπῆρε λοιπὸν ὑπὸ τὴν προστασίαν της τὴν *Βρετάνην*. Τὸ τρίϊστιον εἶχεν ἀνάγκην ν' ἀνανεώσῃ τὰ τρόφιμά του, ἕνεκα τῆς τεραστίας ἀπωλείας τοῦ καιροῦ, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὑποστῆ ἐξελθὸν ἀπὸ τὸν δρόμον του.

Εἰς ἔνδειξιν τῆς εὐγνωμοσύνης του, ὁ πλοίαρχος Κερρουὼν προσεφέρθη νὰ παραλάβῃ εἰς τὸ πλοῖον του τοὺς βαρέως πληγωμένους ἄνδρας τῆς *Κλαρίσσας*.

Αὐτὸ ἔγινεν ἀφορμὴ νὰ ἴδῃ, διὰ πρώτην φοράν, ὁ μικρὸς Γουλιέλμος τὸν Ροβέρτον Σουρκούφ.

(Ἕπεται συνέχεια) **ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ**

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ *Πέτρου Μαέλ.*)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΕΡΙΚΑΙ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΙ ΠΟΥ ΘΑ ΕΠΑΛΗΘΕΥΣΟΥΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΙΚΡΑΤΕΙ συνήθεια, εἰς τὴν ἀρχὴν κάθε νέου ἔτους, νὰ προφητεύουν οἱ Ἀστρονόμοι καὶ προπάντων οἱ Ἀστρολόγοι τί μέλλει νὰ συμβῇ κατ' αὐτό. Εἰς τὴν τελευταίαν μας συνάντησιν, σᾶς ὡμίλησα περὶ τῶν προφητειῶν τοῦ *Καζαμία*, καὶ σᾶς εἶπα ὅτι εἶνε δύο εἴδῶν: αἱ ἐπιστημονικαί, αἱ ἀστρονομικαὶ προφητεῖαι, αἱ ὁποῖαι ἐπαληθεύουν κατὰ κανόνα· καὶ οἱ ἀστρολογικαί, ἢ ἀγυρτικαὶ προφητεῖαι, αἱ ὁποῖαι ἐνίοτε ἐπαληθεύουν κατὰ τύχην. Ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ τρίτου εἴδους προφητεῖαι — αὐταὶ δὲν ἔχουν σχέσιν μὲ τὸν Καζαμίαν,-περὶ τῶν ὁποίων ὁμιλεῖ ὁ μακαρίτης Ἀνδρέας Λασκαράτος.

«Ὁ Λασκαράτος εἶνε προφήτης!» εἶπαν κάποτε διὰ τὸν μέγαν σατυρικὸν τῆς Κεφαλληνίας. Κ' ἐκεῖνος ἀπήντησε περίπου ὡς ἑξῆς: «Προφήτης; ἔστω. Ἀλλὰ νὰ τί προφητεῖες κάμνω ἐγώ: Φυτεύω κολοκυθόσπορο καὶ λέω: ἐδῶ θὰ φυτρώσῃ μιὰ κολοκυθιά. Μπορεῖ ποτὲ νὰ βγῶ ψεύτης; Μπορεῖ ποτέ, ἀφοῦ ἐφύτεψα κολοκυθόσπορο, νὰ φυτρώσῃ καρπουζιά;»

Ἰδοὺ λοιπὸν ἕνας τρόπος διὰ νὰ προφητεύῃ κανεὶς εὐκολώτατα, χωρὶς κίνδυνον νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἀγύρτης. Καὶ μὲ τὸν τρόπον αὐτόν, σήμερον ποῦ ἀρχίζει τὸ νέον ἔτος τῆς «Διαπλάσεως», θὰ σᾶς κάμω μερικὰς προφητείας, αἱ ὁποῖαι στοιχηματίζω ὅ,τι θέλετε, θὰ ἐπαληθεύσουν ὅλοι.

Καὶ ἀρχίζω...ἀπὸ τὸ τέλος.

Νοέμβριος, τελευταῖον τέταρτον. — Ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» θὰ συμπληρώσῃ τὸ 28ον ἔτος της καὶ θὰ εἰσέλθῃ θριαμβευτικῶς εἰς τὸ 29ον. (Μοναδικὸν φαινόμενον μακροβιότητος καὶ εὐδοκιμήσεως ἑλληνικοῦ περιοδικοῦ.)

Ἐκλείψεις : —Κατὰ τὸ ἔτος 1906 θὰ γίνῃ μία μόνον ἔκλειψις μερικὴ τοῦ Ἀνανιᾶ, ὁ ὁποῖος θὰ καλυφθῇ κατὰ τὰ τρία τέταρτα ἀπὸ τὴν σκιὰν τῆς... ὀκνηρίας του. Ἀρχὴ τῆς ἐκλείψεως: 1 Δεκεμβρίου, ὥρα 5,30' π. μ. Τέλος τῆς ἐκλείψεως: Εἰκοστὴ Πρώτη Κυριακή.

Καταστροφαὶ καὶ Θεομηνίαι :— Θὰ γίνουν τρεῖς, ἀγνώστου φύσεως, κατὰ τὴν Εἰκοστὴν Πρώτην, τὴν Εἰκοστὴν Δευτέραν καὶ τὴν Εἰκοστὴν Τρίτην Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως. Τὰ θύματα θὰ εἶνε... χειρόγραφα ἀμέτρητα.

Ἰούλιος, τελευταῖον τέταρτον. — Ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ καὶ αἱ συνδρομήτριαι, καθὼς καὶ τὰ τἀδέλφια των ὅσα ἔχουν ψευδώνυμον, ἀναγγέλλουν εἰς τὴν Διάπλασιν ὅτι ἔδωσαν λαμπρὸς ἐξετάσεις κ' ἐπροβιβάσθησαν μὲ ἄριστα.

Μάϊος, τελευταῖον τέταρτον.—Ἡ συγκίνησις περὶ τῆς τύχης μιᾶς Ἰουλιέττας καὶ ἑνὸς Γουλιέλμου ἔχει φθάσῃ εἰς τὸ κατακόρυφον. Ζωηροὶ τινες συνδρομηταὶ τῶν Ἀθηνῶν σχεδιάζουν ἐκστρατείαν κατὰ τοῦ Τυπογραφείου Πετράκου, διὰ νὰρπάσουν τὰ χειρόγραφα τῶν δύο μυθιστορημάτων τῆς Διαπλάσεως καὶ νὰ μάθουν τὸ ἐναγωνίως περιμενόμενον τέλος. Τὰ κουπόνια τῶν Μετοχῶν Διαπλάσεως εἰς ὑπερτίμησιν.

Ἀπρίλιος, πρῶτον τέταρτον.—Μεγάλαι ἑορταὶ συγκεντρόνουν ἄπειρον κόσμον εἰς τὸ Στάδιον, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς. Τὰ Εὔσημα τῆς Διαπλάσεως πίπτουν βροχηδόν, ἐξ αἰτίας τῶν ὡραιοτάτων ἐπιστολῶν, τὰς ὁποίας ἐμπνέουν αἱ ἑορταὶ αὗται.

Ὀκτώβριος, τελευταῖον τέταρτον. — Ἡ Διάπλασις προαγγέλλει μέγα Λαχεῖον διὰ τὸ 1907, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ λάβουν μέρος ὅσοι θὰνανεώσουν τὴν συνδρομήν των μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου 1906. Μεγάλαι καινοτομίαι διὰ τὸ ἴδιον ἔτος, ἀναγγελλόμεναι συγχρόνως, κρατοῦν εἰς ἀπέριγραπτον συγκίνησιν τὸν παιδικὸν κόσμον.

Ἰούνιος, τελευταῖον τέταρτον.—Οἱ συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως ὁμολογοῦν ὁμοθύμως ὅτι τὰ νέα μυθιστορήματα τῆς Β' ἑξαμηνίας εἶνε ἀνώτερα καὶ ἀπὸ τὰ τῆς Α'. Προσθέτουν δὲ ὅτι ὄχι μόνον κάθε τόμος, ἀλλὰ καὶ κάθε ἑξαμηνία εἶνε ἀνωτέρα τῆς προηγουμένης.

Μάρτιος, τρίτον τέταρτον.—Τί πλῆθος Διαγωνισμῶν καὶ βραβείων! Ὁ Ἥλιος εἰς τὸν Ζυγόν. . . τῆς Θέμιδος.

* * * *

Τώρα εἰπῆτέ μου: Νομίζετε ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ διαψευσθῇ καμμία ἀπὸ αὐτὰς τὰς προφητείας; Καὶ ἀπὸ ἄλλας ἀκόμη, τὰς ὁποίας ἠμποροῦσα νὰ κάμω μὲ τὴν ἰδίαν εὐκολίαν καὶ βεβαιότητα, ἀλλὰ δὲν τὰς κάμνω, διότι εἰμπορεῖτε νὰ τας συμπληρώσετε σεῖς οἱ ἴδιοι;

Αὐτὰ πρὸς τοὺς παλαιούς μας φίλους. Ὅσον διὰ τοὺς νέους, ἴσως αὐτοὶ δὲν εἶνε ἀκόμη εἰς θέσιν νὰ με πιστεύσουν μὲ τὴν ἰδίαν προθυμίαν, διότι τοὺς λείπει ἡ ἀπαιτουμένη πεῖρα... Ἀδιάφορον· θὰ τὴν ἀποκτήσουν ἐντὸς ὀλίγου, καὶ ὅταν ἰδοῦν ἐπαληθευομένας μερικὰς προφητείας, θὰ συμπεράνουν ὅτι θὰ ἐπαληθεύσουν καὶ αἱ ἄλλαι. Ἔπειτα, ἐφρόντισα νὰ εἰπῶ εἰς τὴν ἀρχήν, τί εἴδους προφητεῖαι εἶνε αἱ ἰδικαί μου...

Τὸ βεβαιον εἶνε, ὅτι μὲ αὐτὴν τὴν πρώτην ἐπιστολήν μου, ἠθέλησα νὰ χαιρετίσω τὴν ἔναρξιν τοῦ 28ου ἔτους τῆς «Διαπλάσεως», τὸ ὁποῖον προμηνύεται τόσον λαμπρόν, νὰ προσφωνήσω τοὺς παλαιοὺς καὶ τοὺς νέους μας φίλους, καὶ νὰ τοῖς ὑποσχεθῶ ὅτι θὰ συνομιλῶ μαζί των καθ' ἑβδομάδα, ὅπως τὸ κάμνω πρὸ ἐτῶν, δι' ὅλα τὰ ἐνδιαφέροντα ζητήματα τοῦ κύκλου μας. Ἂς ἐλπίσω, — μόνον αὐτὸ δὲν τολμῶ νὰ εἴπω ὅτι εἶνε προφητεία ποῦ θὰ ἐπαληθεύσῃ, — ἂς ἐλπίσω μόνον, ὅτι μὲ τὴν ἰδίαν προθυμίαν θὰ μὲ ἀκούουν καὶ οἱ νέοι καὶ οἱ παλαιοί.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΛΟΥΣΤΡΩΝ ΗΤΟΙ...Ο ΛΟΥΣΤΡΟΣ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

[Ὁ Φρίσκος Κίδ, ὁ μικρὸς ἀμερικανὸς βιοπαλαιστὴς καὶ διάσημος ἤδη λοῦστρος, ὁ ὁποῖος περιέρχεται ὅλον τὰς Αὐλὰς τῆς Εὐρώπης φιλοδοξῶν νὰ γναλίσῃ τὰ ὑποδήματα ὅλων τῶν Βασιλέων,—κατὰ τὴν ἐν Παρισίοις διαμονήν του ἐδημοσίευσεν εἰς γαλλικὸν περιοδικὸν τὴν κατωτέρω περιεργοτάτην αὐτοβιογραφίαν.]

Οἱ γονεῖς μου ἦσαν τόσον πτωχοί, ὥστε δὲν εἶχαν νὰ μοῦ ἀγοράσουν οὔτε παπούτσια. Ἐξ αἰτίας τῆς θλιβερᾶς αὐτῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως, ἀπὸ τὴν τρυφερωτέραν μου ἀπόμη ἡλικίαν ἤμουν ἀναγκασμένος νὰ κερδίζω τὸ ψωμί μου.

Ὅπως ὅλα τὰ συνομήλικά μου παιδιά, ἤμουν πολὺ φιλόδοξος καὶ ἤθελα νὰ γίνω ἔνδοξος καὶ πλούσιος. Μὲ τὸ ἐπάγγελμα ποῦ εἶχα, δὲν ἐπερίμενα βέβαια νὰ μοῦ ἔλθῃ οὔτε πλοῦτος οὔτε δόξα· ἤμουν ὅμως γεμᾶτος ἐλπίδα καὶ θέλησιν. Κατ' ἀρχὰς ἔγινα ἐφημεριδοπώλης εἰς τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον. Ἔκαμνα πολὺ καλὰ τὴν ἐργασίαν μου κ' ἐκέρδιζα ὀλίγα χρήματα, ὅταν ἡ πρώτη ἀπογοήτευσις ἐπῆλθε νὰ μὲ ἀποθαρρύνῃ.

Εἶχα τὴν ἰδέαν ὅτι ἐγὼ ἐπωλοῦσα γρηγορώτερα ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους τὰ φύλλα ποῦ μοῦ ἔδιδαν· ἐν τούτοις εἶδα ὅτι ὑπῆρχαν ἄλλοι, ποῦ τὰ ἐπωλοῦσαν πολὺ γρηγορώτερα ἀπὸ ἐμέ.

Ἡ ἐφημερίς μου ἔκαμε μίαν ἡμέραν μεγάλον διαγωνισμὸν μεταξὺ ὅλων τῶν πωλητῶν της: ἦτο ἓν εἶδος *δρόμου*, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ πρῶτος δρομεύς, ὁ νικητής, ἔπρεπε νὰ πωλήσῃ τὰ περισσότερα φύλλα εἰς ὅσῳ τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον χρόνον. Τὸ δὲ βραβεῖον, τὸ ὁποῖον μ' ἐκεντοῦσε, ἦτο εἰσιτήριον μετ' ἐπιστροφῆς διὰ τὸν Ἅγιον Λουδοβῖκον.

Ἐδόθη τὸ σύνθημα τῆς ἐκκινήσεως. Ἐγὼ ἐξωρμησα εἰς τὴν 15ην Λεωφόρον καὶ ἐσταματοῦσα κάθε ἄνθρωπον εἰς τὸν δρόμον μου, ἀναγγέλλων εἰδήσεις μεγάλας καὶ σημαντικάς. Μ' ἐπίστευαν καὶ ἀγόραζαν.

Ὅταν ἐπέστρεψα θριαμβευτικῶς εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος, μὲ χέρια ἄδεια καὶ ὕφος νικητοῦ, εἶδα ἕνα ἀπὸ τοὺς συναδέλφους μου, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐπιστρέψῃ πρὶν ἀπὸ ἐμὲ καὶ μὲ ὑπεδέχθη μὲ μειδιάματα... Ἡ μεγάλη αὐτὴ ἀπογοήτευσις μὲ ἐλύπησε τόσον πολύ, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ κλάψω, ἐκράτησα ὅμως τὰ δάκρυά μου, ἐπῆρα τὰ 75 λεπτὰ ποῦ ἐκέρδισα ἀπὸ τὴν πώλησιν καὶ, ἀντὶ νὰ γυρίσω σπίτι, εἶπα εὐθὺς μὲ τὸν νοῦν μου ὅτι ἀδιάφορον ἂν δὲν ἐκέρδισα τὸ εἰσιτήριον διὰ τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου, ἐγὼ ἔπρεπε νὰ ὑπάγω ὅπως ὅπως,—καὶ γενναιότατα, μὲ τὰ 75 λεπτὰ στὴν τσέπη, ἔφυγα ἀπὸ τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον.

* * *

Δυστυχῶς,—καὶ φυσικά,—δὲν εἶχα εἰς τὴν διάθεσίν μου σιδηρόδρομον διὰ νὰ μὲ μεταφέρῃ εἰς τὸν Ἅγιον Λουδοβῖκον· ἐξ ἄλλου ἐνόμιζα ὅτι ὁ Ἅγιος Λουδοβῖκος ἦτο πολὺ πλησίον τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου καὶ ὅτι ἠμποροῦσα νὰ ὑπάγω πεζῇ. Ἐὶ σὲ λίγο ἔπεσα στὴ μέση τοῦ δρόμου, ἐξηντλημένος ἀπὸ τὴν κούρασιν καὶ τὴν πείναν...

Διὰ νὰ μὴ χάσω τὸν δρόμον μου, δὲν εἶχα ἀπομακρυνθῆ καθόλου ἀπὸ τὰς γραμμὰς τοῦ σιδηροδρόμου· μ' ἐσήκωσε λοιπὸν ἕνας σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος, μ' ἐπῆρε στὸ σπίτι του καὶ μ' ἐπεριποιήθη.

Τὰ παπούτσια μου, ποῦ ἦσαν καταλερωμένα ἀπὸ τὴν σκόνην, τὰ ἐκαθάρισα ἐκεῖ μὲ τόσην ἐπιμέλειαν καὶ τὰ ἔκαμα νὰστράψουν τόσον γρήγορα, ὥστε ἡ σύζυγος τοῦ σωτῆρός μου ἔμεινεν ἐκστατική. Τότε ἔξαφνα μοῦ ἦλθεν ἡ ἔμπνευσις νὰ τῆς εἰπῶ, ὅτι αὐτὸ ἦτο ἐξ ἀρχῆς τὸ ἐπάγγελμά μου, καὶ ὅτι δὲνεῖχα πιαχρήματα διὰ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν Ἅγιον Λουδοβῖκον τὴν πατρίδα μου.... Μ' ἐλυπήθηκαν, καὶ ἔτσι, μὲ τὴν βοήθειαν πάντα τοῦ σωτῆρός μου, κατώρθωσα νὰ φθάσω εἰς τὸν Ἅγιον Λουδοβῖκον. κρυμμένος εἰς τὴν ἀποθήκην ἑνὸς τραίνου.

Ἀλλὰ πῶς νὰ τὰ καταφέρω καὶ εἰς τὸν Ἅγιον Λουδοβῖκον; ἤμουν ὁλομόναχος εἰς τὴν πόλιν αὐτήν, ὅπου δὲν ἐγνώριζα κανένα, κ' ἔπρεπε νὰ κερδίζω τὸ ψωμί μου.

Τότε ἄρχισα νὰ γυαλίζω παπούτσια. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκέρδιζα ἀρκετὰ ὥστε νὰ ζῶ· ἀλλὰ αὐτὸ δὲν μοῦ ἔφθανε, ἔπρεπε καὶ νὰκουσθῶ, νὰ ὁμιλήσουν γιὰ μένα...

Ἐπὶ τέλους, μιὰ ἡμέρα, μία ἐφημερὶς ἔγραψε τὸνομά μου: ἦτο ἡ ἀρχὴ τῆς δόξης μου!

Εἶχα πέσει κάτω ἀπὸ ἕνα ἁμάξι, καὶ εἶχα συμμαζευθῆ τόσο πολύ, εἶχα γίνῃ τόσο μικρουλής, ὥστε τὸ ἁμάξι ἐπέρασε ἀπὸ πάνω μου χωρὶς κἂν νὰ μ' ἐγγίξῃ... Ἀλλ' ὅταν ἐσηκώθηκα, μ' ἐπερικύκλωσε κόσμος πολύς. Ὅλοι ἐνόμιζαν ὅτι εἶχα γίνῃ λυῶμα κάτω ἀπὸ τοὺς τροχούς, καὶ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ ἐφαρμόσουν τὸν νόμον τοῦ Λύντς κατὰ τοῦ ἀδεξίου ἁμαξᾶ, ποῦ δὲν κατώρθωσε ν' ἀπομακρύνῃ ἐγκαίρως τὸ ἁμάξι του ἀπὸ τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί, ὅταν ... μὲ τὸ γλυκύτερόν μου μειδίαμα ἐπροσκάλεσα τοὺς κυρίους ἐκείνους νὰ γυαλίσουν τὰ παπούτσιά των!

Πρέπει νὰ ὁμολογήσω, ὅτι τὸ τέχνασμα εἶχε μεγάλην ἐπιτυχίαν. Μία ἐφημερίς, τὴν ἐπούριον, ὡμίλησε περὶ «νέου ἀμερικανικωτάτου τρόπου ρεκλάμας», καὶ διηγήθη ἐν ἐκτάσει τὸ κατόρθωμά μου...

Ἀπέκτησα λοιπὸν ἀπὸ τότε κάποιαν φήμην.

* *

Εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν, ὅπου εἶχα ὑπάγῃ, — δὲν θὰ σᾶς εἴπω κατόπιν ποίων περιπετειῶν, διότι θὰ ἦτο πολυλογία,— μὲ συνέλαβαν ὡς κιβδηλοποιόν.

Ἕνας ἀστυφύλαξ εἶδε καρφωμένα εἰς τὸ κασσελάκι μου διάφορα παράξενα νομίσματα ποῦ μοῦ τὰ εἶχαν δώσῃ εἰς τὸν δρόμον. Φυσικά, μερικὰ ἦσαν ψεύτικα. Διότι ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι ποῦ ξεφορτόνονται ἔτσι τὰ κάλπικά των, ἐνῷ φαίνεται ὅτι κάμνουν τάχα κ' ἔλεημοσύνην.

Ὁ ἀστυφύλαξ, παρατηρήσας τὰ νομίσματα, ἐφαντάσθη ὅτι ἠμποροῦσε νὰ βάλῃ χέρι εἰς κανένα σπουδαῖον κιβδηλοποιόν, καὶ μὲ συνέλαβεν ἀμέσως.

Ὡδηγήθην εἰς τὴν Ἀνάκρισιν ἐν τῷ μέσῳ δύο ἀστυφυλάκων, ἐνῷ πλῆθος περιέργων μᾶς ἠκολούθει, σχολιάζον τὸ ἔγκλημά μου. Ἐκεῖ ἡ ἐξήγησις ἦτο εὐκολωτάτη, καὶ ἀφοῦ τὸ λάθος ἀνεγνωρίσθη, μὲ ἄφισαν ἀμέσως ἐλεύθερον.

Τὸ πλῆθος ἐπερίμενε ἀπέξω. Μόλις μὲ εἶδαν νὰ βγαίνω ἐλεύθερος, οἱ καλοὶ ἄνθρωποι μ' ἐχειροκρότησαν, κ' ἐγὼ ἐπωφελήθην τῆς εὐκαιρίας... νὰ τοὺς προσκαλέσω πάλιν νὰ γυαλίσουν τὰ παπούτσια των.

«Ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν του... κ' ἐγὼ τὴν ἰδικήν μου...» (Σελ. 5)

Αἱ ἐφημερίδες, ἐννοεῖται, ἐξανάγραψαν καὶ τώρα δι' ἐμέ.

Συγχρόνως εἶχα κατορθώσῃ νὰ πάρω μίαν συστατικὴν ἐπιστολὴν διὰ τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας τῆς Βασιγκτῶνος, τῆς πρωτευούσης μας, ὅπου ἐπῆγα κ' ἔγινα πολὺ καλὰ δεκτός.

Ἐκεῖ ἐγυάλισα τὰ ὑποδήματα μερικῶν σημαντικῶν πελατῶν, καὶ μετοξὺ τῶν ἄλλων, τοῦ διασήμου καὶ «ἀσυλλήπτου» στρατηγοῦ Διεβίτ (Dewet).

Μίαν ἡμέραν,—τὴν πρώτην μεγάλην ἡμέραν τῆς ζωῆς μου,—καθὼς ἐπερνοῦσα ἀπὸ τὴν *Λευκὴν Οἰκίαν*, ὅπου κατοικεῖ ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας μας Ροῦζβελετ, ἐμβῆκα μέσα μὲ θάρρος,— ἐκεῖ, ξεύρετε, ἡ οἰκία τοῦ Προέδρου εἶνε ἀνοικτὴ καὶ ὅποιος θέλει ἐμβαίνει,—καὶ μετ' ὀλίγον μὲ ὡδήγησαν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Προέδρου, ὁ ὁποῖος τὴν ὥραν ἐκείνην εἰργάζετο μὲ τὸν γραμματέα του καὶ τοῦ ὑπηγόρευεν ἐπιστολάς. Μ' ἐδέχθη μὲ μεγάλην καλοσύνην, καὶ ἀφοῦ ἐπάτησεν εἰς τὸ κασσελάκι μου διὰ νὰ τοῦ γυαλίσω τὰ μποτίνια, ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν του... κ' ἐγὼ τὴν ἰδικήν μου.

Κατόπιν διέταξε νὰ μοῦ δώσουν ἓν πιστοποιητικὸν καὶ ὀλίγα χρήματα.

* * *

Πρὶν ἐξέλθω ἀπὸ τὴν *Λευκὴν Οἰκίαν*, εἶδα καὶ τὰ παιδάκια τοῦ Προέδρου, τὰ ὁποῖα μοῦ ἔκαμαν πολλὰς περιποιήσεις.

Τέλος πάντων, ἡ τύχη μοῦ ἄλλαξε! Εἶχα γυαλίσῃ τὰ προεδρικὰ ὑποδήματα, εἶχα κάμῃ ἕνα μεγάλο βῆμα, καὶ εὐθὺς ἔκαμα ἕνα ἄλλο μεγαλήτερο, πραγματικῶς γιγαντιαῖον, διότι ἐπέρασα τὸν Ὠκεανὸν καὶ μίαν ἡμέραν εὑρέθηκα εἰς τὸ Παρίσι, ἀπέξω ἀπὸ τὸ προεδρικὸν μέγαρον τῶν Ἠλυσίων!

Γεμάτος θάρρος καὶ ἀποφασιν, ἐπαρουσιάσθηκα ἐκεῖ ἕνα πρωὶ καὶ ἤμουν ἕτοιμος νὰ εἰσέλθω, ὅταν ἕνας φρουρὸς μ' ἐσταμάτησε καὶ μ' ἐρώτησε ποῦ πηγαίνω.

Ἐδήλωσα ὅτι ἐπιθυμοῦσα νὰ ἰδῶ τὸν Πρόεδρον Λουμπέ. Τότε ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος μ' ἐπεριγέλασε, καὶ σταυρώσας τὰ χέρια, μ' ἐρώτησε γιατὶ δὲν ἐπήγαινα ναλ-

λίτερα εἰς τὸ σχολειό μου. Ἐγὼ ὅμως, ἐπίμονος καὶ σταθερὸς εἰς τὴν ἀπόφασίν μου, ἤμουν ἕτοιμος νὰ τὸν ἀργίσω στὶς γροθιές, ὅταν... ἐπαρουσιάσθη ἔξαφνα ὁ κ. Λουμπέ, ὁ ὁποῖος τὴν ὥραν ἐκείνην ἐπέστρεφε πεζὸς εἰς τὰ Ἠλύσια.

Ἐδήλωσα ὅτι ὀνομάζομαι Φρίσκος Κὶδ καὶ ὅτι ἦλθα ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν ἐπίτηδες διὰ νὰ γυαλίσω τὰ ὑποδήματα τοῦ Προέδρου Λουμπέ, ἀφοῦ ἔλαβα ἤδη τὴν τιμὴν νὰ «κάμω λουστρίνια» τὰ ὑποδήματα τοῦ Προέδρου Ροὺζβελτ. Μὲ ὡδήγησαν εἰς μίαν αἴθουσαν τοῦ προεδρικοῦ μεγάρου, καὶ ὁ κ. Λουμπὲ ἦλθε πρὸς ἐμὲ μὲ καλοκάγαθον μειδίαμα.... Τοῦ ἐδερνίκωσα τὰ ὑποδήματα μὲ ἐξαιρετικὴν προσοχὴν καὶ ἐπ μέλειαν. Ἔπειτα μ' ἐπέρασαν εἰς ἕνα γραφεῖον, ὅπου ὁ κ. Γραμματεὺς τοῦ Προέδρου μοῦ ἔδωσε τὸ ἀπαραίτητον πιστοποιητικὸν καὶ μίαν λίραν. Ἤμουν εὐτυχὴς σὰν βασιλεύς!

Τώρα θὰ φύγω ἀπὸ τὴν Γαλλίαν καὶ θὰ ἐπιχειρήσω περιοδείαν ἀνὰ τὰς Εὐρωπαϊκὰς Αὐλάς. Καὶ ἀργότερα, ὅταν θὰ ἔχω πολλὰ χρήματα, θὰ συλλογίζωμαι μὲ κάποιαν ὑπερηφάνειαν, ὅτι τα χρήματα αὐτὰ τὰ ἐκέρδισα εὔκολα, ὅτι τὰ εὑρῆκα σχεδὸν εἰς τὰ πόδια μου, ἢ καλλίτερα εἰς τὰ πόδια τῶν ἄλλων.

ΦΡΙΣΚΟΣ ΚΙΔ

ΓΙ' ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΥΟ ΜΙΚΡΩΝ ΓΑΤΩΝ
ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.
ΤΟ ΑΣΠΡΟ Ἢ ΤΟ ΜΑΥΡΟ;

Ἦταν μιὰ φορὰ δυὸ νοστιμώτατα γατάκια· τὸ ἕνα ἄσπρο σὰν τὸ γάλα, μὲ μάτια γαλανά, μὲ τριανταφυλλιὰ μυτοῦλα, μὲ κουκλίστικο στοματάκι· τὸ ἄλλο μαῦρο σὰν τὸ μελάνι· καὶ μονάχα ἔλαμπαν τὰ καταπράσινα μεγάλα μάτια του, σὰν σμαραγδόπετρες· καὶ μονάχα, ἅμα ἐγλυφότανε, ἐκοκκίνιζε ἐπάνω στὴ μαύρη σὰν ὁλόμαυρο βελοῦδο γοῦνά του, ἡ κατακόκκινη γλωσσίτσα του, ποὺ ἦταν σὰν κ' ἐκεῖνες ποὺ ζωγραφίζουν στὰ διαβολάκια.

«Ἤπιαν τὸ γάλα ὅλο...» (Σελ. 6, στ. γ'.)

Ἤτανε τόσο νόστιμα, ὥστε ἡ μικρούλά μας ἡ φιλησάρα, ἡ Ἰσμήνη Βαρίδου, τὰ εἶχε σαστισμένα, καὶ δὲν ἤξευρε ποιὸ νὰ διαλέξῃ, καὶ ποιὸ νὰ προτιμήσῃ, καὶ ποιὸ νὰ πάρῃ, καὶ ποιὸ ν' ἀφίσῃ. Ἐστεκότανε ἡ καρδοῦλα της ἀνάμεσα στὰ δύο, κ' ἐκουνιότανε σὰν κούνια, πότε πρὸς τὸ ἕνα πότε πρὸς τὸ ἄλλο...

— Ἀχ! τὸ μαῦρο, τί ἀστεῖο ποὺ εἶνε!... Καὶ τί ἐξυπνο!... Νά το, παίζει μὲ τὸ κορδόνι μου!... Μὰ κ' ἐκεῖνο τὸ ἄσπρο!... τί φρόνιμο καὶ τί ἥμερο ποὺ φαίνεται!

Καὶ τὰ ἐχάϊδευε, ἐγελοῦσε μὲ τὸ ἕνα, κ' ἐπήγαινε νὰ λιγωθῇ μὲ τὸ ἄλλο.

— Κυρία Ἰσμήνη, δὲν θὰ προφθάσετε τὸ μάθημά σας τοῦ πιάνου, καὶ θὰ φᾶτε κατσάδα! εἶπε ἡ Μαρίνα, ἡ ὑπηρέτρια ποὺ τὴν συνώδευε.

— Ἀλήθεια!... Μὰ ἔλα ποῦ δὲν ξέρω ποιὸ νὰ διαλέξω!

— Πάρ' τα καὶ τὰ δύο, Ἰσμηνοῦλά μου, εἶπεν ἡ γρηᾶ κυρία, ἡ μακρυνὴ συγγένισσά της, ποὺ ἤτανε δικά της τὰ γατάκια.

Εἶχε χαρίσῃ ὅλα τὰ ἄλλα, καὶ δὲν τῆς ἔμειναν παρὰ αὐτὰ τὰ δύο.

— Ὠ! μοῦ τὰ δίνετε λοιπὸν καὶ τὰ δύο;

— Πολὺ εὐχαρίστως. Ἐμένα, μοῦ ἀρκεῖ ἡ μαμμά τους, ἡ παχουλή μου ἡ Μαυροῦκα, γιὰ νὰ μοῦ κάνῃ συντροφιά.

— Ὠ! σᾶς εὐχαριστῶ παραπολύ, καλή μου θεία! ἐφώναξε ἡ μικρὰ Ἰσμήνη, κατενθουσιασμένη.

«Νά το, παίζει μὲ τὸ κορδόνι μου...» (Σελ. 6. στ. β')

Ἡ Μαρίνα ἐστράβωσε λιγάκι τὰ μοῦτρά της.

— Μὰ δὲν φοβᾶσαι, κυρία Ἰσμήνη, μήπως μᾶς κάνουν πολὺ φασαρία καὶ τὰ δύο μαζὶ στὸ σπίτι;

— Καλέ, ὄχι! θὰ ὄβῃς, Μαρίνα μου! Νά, πάρε ἐσὺ τοῦτο, τὸ *Μελάνι* παίρνω κ' ἐγὼ τοῦτο, τὸ *Γάλα*...

— Μπᾶ! μὰ ἐσὺ τὰ ἐβάπτισες κι' ὅλας, κόρη μου! Καὶ πῶς ταιριάζουν μιὰ χαρὰ τὰ ὀνόματά τους! εἶνε μάλιστα ἀρσενικὰ καὶ τὰ δύο... ὁ *Μελάνης* καὶ ὁ *Γάλας*— εἶπεν ἡ γρηᾶ κυρία, ποὺ τὰ ἐχάρισε τῆς Ἰσμήνης.

Ἡ μητέρα τῆς Ἰσμήνης δὲν ἐπερίμενεν ὅτι ἡ κόρη της θὰ ἔπαιρνε νὰ υἱοθετήσῃ δύο μαζὶ γατάκια. Δὲν τὰ ἐδέχθη λοιπὸν μὲ τόσον πολὺν ἐνθουσιασμὸν εἰς τὸ σπίτι. Τὰ ἐπεριποιήθη ὅμως μὲ ἀρκετὴν καλωσύνην. Εἶπε καὶ τοὺς ἔβαλαν μίαν μεγάλην γαβάθαν γεμάτην γάλα. Κ' ἐκάθησαν, καὶ τὰ δύο μαζί, κ' ἤπιαν τὸ γάλα ὅλο. Αἱ δύο γλωσσίτσες των ἀνεβοκατέβαιναν μαζὶ-μαζὶ ἐπάνω στὸ ἄσπρο γαλατάκι· θαρρεῖς πῶς ἦταν ἕνα φυλλαράκι ἀπὸ παπαροῦνα κοντὰ σ' ἕνα φυλλαράκι ἀπὸ τριαντάφυλλο...

Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ὁμόνοιά των ἔκαμε καλὴν ἐντύπωσιν. Ἐμοίρασαν τὸ γαλατάκι των ἕως τὴν τελευταία σταλαγματιά, χωρὶς νὰ μαλλώσουν, χωρὶς νὰ γρυνιάσουν, χωρὶς νὰ νιαουρίσουν, κ' ἐσταμάτησαν μαζί, σὰν νὰ εἶχαν σύμφωνία, διὰ νὰ γλύψουν τὰ μουστακάκια των. Καὶ ὕστερα, χορτασμένα καὶ νυσταγμένα ἀπὸ τὸ πολὺ φαγί, ἐκοιμήθηκαν ἀγκαλιασμένα καὶ κουδαριασμένα μέσα σ' ἕνα πανεράκι, ὅπου τοὺς εἶχαν στρώσῃ καθαρὴ ἄμμο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.
ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ

Ἕως τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁ *Μελάνης* καὶ ὁ *Γάλας* δὲν ἔκαμναν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ βυζαίνουν, νὰ κοιμοῦνται καὶ νὰ στέκουν νὰ τα χαϊδεύουν— ὅπως δηλαδὴ ὅλα τὰ μικρὰ παιδάκια. Τώρα, εἶχε περάσῃ πιὰ ἡ μωρουδίστικη ἡλικία των, καὶ οἱ χαρακτῆρές των εἶχαν ἀρχίσῃ νὰ ξεχωρίζουν καὶ νὰ φαίνωνται καλὰ τί ἦσαν.

Ὁ *Γάλας* ἤτανε καλὸς καὶ γλυκύς, ὅπως τὸ ὄνομά του· ἡ ψυχοῦλά του ἦταν ἄσπρη σὰν τὸ χρῶμά του· δὲν ἦταν ἄξιος νὰ βλάψῃ οὔτε...ποντίκι! Ἤτανε χαδιάρης, κρυουλιάρης καὶ λιγάκι φιλάσθενος, ἐντελῶς τὸ ἐναντίον ἀπὸ τὸν *Μελάνη*, ποὺ ἤτανε ζωηρός, σκανδαλιάρης, σπίρτο μονάχο, σωστὸ διαβολάκι, ἂν θέλετε, ἀλλὰ διαβολάκ μὲ ἀγγελικὴ καρδοῦλα...Καί σου εἶχ

μιὰ δύναμι καὶ μιὰ εὐκινησία καὶ μιὰ εὐθυμία!—ἄλλο νὰ σᾶς τὸ λέγω, κι' ἄλλο νὰ τὸ βλέπατε! Ὁ *Μελάνης* ἠμποροῦσε νὰ χορεύῃ ὧρες καὶ ὧρες γυρεύοντας νὰ τσακώσῃ τὴν οὐρά του, χωρὶς νὰ ζαλισθῇ· νὰ πηδᾷ ἄλλες τόσες γιὰ νὰ πιάσῃ ἕνα χαρτάκι δεμένο σὲ σπάγο. Καὶ δὲν εἶχε τὸ ταῖρί του, σὰν ἐπήγαινε κ' ἐκρυβότανε μέσα σὲ μιὰ καπελλιέρα, κ' ἔξαφνα ἔδινε μιὰ κ'ἐπετιῶταν ἔξω, σὰν διαβολάκος, τὴν ὥρα ποὺ ὅλοι εἶχαν ἀλλοῦ τὸν νοῦ τους!

Ὁ *Γάλας* δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ χωρὶς τὸν *Μελάνη*. Αὐτὸς ἦταν ἡ ζωή του κ' ἡ χαρά του...

Καὶ τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ ἔμοιαζαν οἱ δύο, ἦταν ἡ ἀγάπη των καὶ ἡ ὁμόνοιά των.

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑΛΗ

(Κωμικὸς διάλογος διὰ παιδικὸν θέατρον Φαδουλῆ)

ΠΑΣΧΑΛΗΣ.—Ἀχ! καϋμένε Μηνᾶ, εἶμαι ἄνω κάτω!

ΜΗΝΑΣ.— Τί ἔπαθες; τί συνέβη;

Π.— Κάτι τι παρὰ πολὺ ἔκτακτον!

Μ.— Λέγε τ' λοιπὸν γρήγορα!

Π.— Πρῶτα ὅμως δός μου νερό.

Μ.— Νά! πάρε τὸ ποτῆρι.

Μ.— Βάλε, καϋμένε, καὶ πέντ' ἕξη κομμάτια ζάχαρι. Μὴν τὰ λυπᾶσαι...

Μ.— Νά! καὶ ὕστερα;

Π.—Ὕστερα;... νὰ μου βάλῃς καὶ πολὺ-πολὺ ρῶμι.

Μ.— Νά! ἕτοιμα ὅλα. (*Ὁ Πασχάλης πίνει*). Τώρα ὅμως θὰ μοῦ 'πῇς τί ἦταν αὐτὸ τὸ ἔκτακτο ποῦ σοῦ συνέβη.

Π. (*Καμαρόνων*). — Ἔ, λοιπόν! ἀγαπητέ μου, ἐμένα ποῦ με βλέπεις, θαρρεῖς πῶς δὲν εἶμαι παληκάρι;

Μ.— Οὔμ!.. μπορεῖ.

Π.— Λοιπόν, ἐγὼ ἐσταμάτησα δυὸ ἄλογα ἀφηνιασμένα!

Μ.— Δυὸ ἄλογα;

Π.— Δύο βεβαία· ἀμὲ ἕνα:

Μ.— Καὶ ἦταν ἀφηνιασμένα;

Π.—Ὅπως σὲ βλέπω καὶ μὲ βλέπεις.

Μ.— Μὰ ἐγὼ δέν σε βλέπω νὰ εἶσαι ἀφηνιασμένος.. Ἂς εἶνε ὅμως, πές μου...

Π.— Θά σου τὰ πῶ. Ἤμουν στὴν πλατεῖα τῆς Ὁμονοίας. Ἀκούω φωνές, βλέπω δυὸ ἄλογα ἀφηνιασμένα, τρέχω, τ' ἁρπαζω ἀπ' τὰ ρουθούνια κοὶ τὰ βαστῶ... νὰ ἔτσι, κολόνα! μάρμαρο!

Π. (*Ψυχρότατα*).—Καὶ τί ὥρα, παρακαλῶ, ἔγινε αὐτὸ τὸ κατόρθωμα;

Π. (*Στενοχωρημένος*). — Δὲν θυμοῦμαι τώρα τὴν ὥρα..

Μ.— Πολὺ καλά. Καί... ἔτρεχαν γρήγορα τὰ ἄλογα;

Π.— Γρήγορα, λέει; σὰν ἀστραπή!

Μ.— Δηλαδὴ μὲ τί βῆμα; καλπασμό, τροχάδην, ἢ βάδην;

Π. (*Στενοχωρημένος*).— Μά!... βάδην νομίζω.

Μ.— Φίλε μου Πασχάλη, μοῦ φαίνεται πῶς μου πουλᾶς ψευτιές!

Π.—Ἐγώ; Μὰ αὐτὸ ποῦ λές, φίλε μου Μηνᾶ, εἶνε προσβολή, ἐξύβρισις!

Μ.— Ἄφησε, Πασχάλη μου, τώρα τοὺς θυμούς σου, καὶ πρόσεξε τί θά μου ἀπαντήσῃς. Λοιπόν, δίνεις μιὰ καὶ χύνεσαι ἐπάνω στὰ κεφάλια τῶν ἀλόγων...

Π.—Στὰ κεφάλια; ὄχι βά, καϋμένε... ἤθελες νὰ μὲ δαγκάσουν; Δαγκάνουν ξέρεις καὶ τὰ ἄλογα...Τέλος πάντων τί τὰ θέλεις τὰ πολλά;...ἀφοῦ τὰ ἐσταμάτησα.

Μ.— Λαμπρά! Μὴ λὲς ψέματα, Πασχάλη μου, γιατὶ θὰ φᾶς δυὸ φούσκους ποῦ θὰ γίνῃς σὰν ἀφηνιασμένο ἄλογο!

Π. (*Μὲ κλαψιάρικον τόνον*).—Χί, χί, χί! Τὰ ἄλογα δὲν ἦταν ἀφηνιασμένα, μποροῦσαν ὅμως καὶ ν' ἀφηνιάσουν. Ἦσαν στὴν πόρτα μιᾶς ταβέρνας, ζεμμένα στὸ ἁμάξι των. Ὁ ἁμαξᾶς ἔπινε. φαίνεται. Ἔξαφνα βλέπω τὸ ἕνα ἄλογο, ποῦ ἀνασηκώνει τὸ πόδι του... μοῦ φαίνεται· τὸ ἐμπροσθινὸ δεξί. Τότε βάζω ἐγὼ τὶς φωνές: Ἔ! ὤ! Τὸ ἄλογο κατεβάζει ἀμέσως τὸ πόδι του. Κ' ἔτσι, δὲν ἐπρόφθασε ν' ἀφηνιάσῃ οὔτε αὐτὸ οὔτε τὸ ἄλλο.

Μ. (*Ἔξω φρενῶν*).—Ἀφηνίασα ὅμως ἐγὼ τώρα!... Νά, μασκαρᾶ, νὰ περιπαίζῃς ἄλλη φορά! (*Τὸν δέρνει*).

(Μίμησις) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Ο ΝΕΟΣ ΜΙΔΑΣ

ΙΛΑΡΟΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΙΣ ΔΥΟ ΣΚΗΝΑΣ ΚΑΙ ΕΙΣ ΔΥΟ ΕΙΚΟΝΑΣ

Πρόσωπα: Δύο νεαροὶ ἐρασιτέχναι φωτογράφοι, ζητοῦντες τοπία καὶ σκηνὰς διὰ τὸν προσεχῆ φωτογραφικὸν διαγωνισμὸν τῆς Διαπλάσεως.— Ἕνας μικρὸς χωρικός, παρακαλῶν θερμῶς νὰ τὸν φωτογραφήσουν.— Ἕνας γάϊδαρος, ὁ ὁποῖος βγάζει τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸν φράκτην τοῦ κήπου στὴν καλλίτερη στιγμή....

ΣΚΗΝΗ Α'. (*Ἡ φωτογράφησις*). — Ἔλα! μὴν κινηθῇς τώρα, καὶ θὰ ἐπιτύχῃς λαμπρά.... Τὶκ-τάκ! Αὐτὸ ἦταν, ἐτελείωσε!

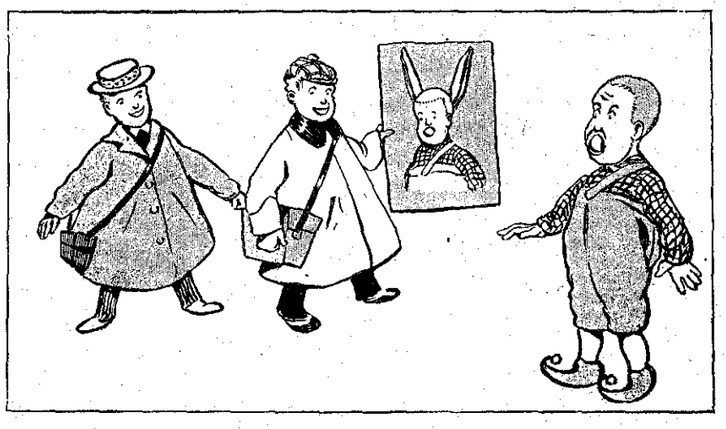
ΣΚΗΝΗ Β'. (*Ἡ ἐμφάνισις*). — Ὠωωωωωω!!!!!

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΗΣ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑΣ

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἡ Ἰουλιέττα Δαλὸζ ἔφθασεν εἰς τὰ δέκα της χρόνια. Διὰ νὰ πανηγυρίσῃ τὸ μεγάλο αὐτὸ γεγονός, ἡ κυρία Δαλὸζ εἶχε καλέσῃ εἰς ἀπογευματινὴν συναναστροφὴν τοὺς μικροὺς φίλους τῆς κόρης της.

Τὰ παιδάκια εἶχαν ἀναχωρήσῃ πρὸ ὀλίγου. Τὰ ἀπομεινάρια τῶν πλουσιοπαρόχων φαγητῶν καὶ γλυκυσμάτων, τὰ ὁποῖα εἶχαν παρατεθῇ κατὰ τὸ δειλινόν, ἐφαίνοντο ὀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν μεγάλην ὑαλόθυραν εἰς τὸ μακρὺ τραπέζι τῆς τραπεζαρίας. Ἡ ἀταξία τῶν ἐπίπλων εἰς τὸ σαλόνι τῆς ὑποδοχῆς, τὰ παιγνιδάκια ποῦ ἦσαν πεσμένα κάτω, ἐμαρτυροῦσαν ὅτι εἶχαν παίξῃ ἐκεῖ μὲ ἀρκετὸν θόρυβον καὶ φασαρίαν· εἰς τὸ ἀνοικτὸ πιάνο εὑρίσκετο ἀκόμη τὸ τετράδιον ποῦ εἶχε χρησιμεύσῃ εἰς τὸν μουσικόν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐπιφορτισθῇ νὰ παίζῃ διὰ νὰ χορεύῃ ὅλος ἐκεῖνος ὁ μικρόκοσμος.

Ἡ Ἰουλιέττα, κουρασμένη ἢ κακιωμένη, ἐκάθητο καὶ τὴν ἐχάϊδευεν ἡ μητέρα της.

— Λοιπόν, Ἔττα μου, δὲν διεσκέδασες; Δὲν ἔμεινες εὐχαριστημένη;

— Ναί, μαμμά.

Ἀλλὰ τὸ κατεβασμένο μουτράκι της ἔλεγε μᾶλλον: «ὄχι».

— Μά, κόρη μου, τί εἶν' αὐτά;... Ἡ συμφωνία μας εἶνε νὰ μὴν ἔχωμε ποτὲ μυστικὰ ἡ μία διὰ τὴν ἄλλην, δὲν εἶνε ἔτσι; Λοιπόν, ὅ,τι συλλογίζεσαι πρέπει νὰ το γνωρίζω κ' ἐγώ.

—Ναί, μαμμά...μὰ δὲν ξέρω νὰ ἐξηγηθῶ πολὺ καλά. Εἶνε τόσος καιρὸς ποῦ μιλοῦμε γι' αὐτὴ τὴν ἀπογευματινή, τόσον καιρὸ τὴν συλλογίζομαι, τὸ βράδυ ὅταν πέφτω νὰ κοιμηθῶ, ὥστε ἐνόμιζα...ἤλπιζα...

— Ὅτι θὰ ἦταν ὡραιοτέρα;

— Ναί...ἢ καλλίτερα ὄχι. Ὅλα ἦσαν πολὺ ὡραῖα. Διεσκέδασα μὲ τὴν τόμπολα...μονάχα, οἱ ἄλλοι εἶχαν πιὸ πολλὴ τύχη ἀπὸ ἐμένα.

— Τόσο τὸ καλλίτερο. Οἱ καλεσμένοι ἔπρεπε νὰ προτιμηθοῦν καὶ 'ς αὐτό.

— Γιατί; ἀφοῦ ἡ ἀπογευματινὴ ἐγίνετο γιὰ μένα; Ἔπειτα, ἡ μικρὴ Ὑβόννη ἔσπασε τὴν πιὸ εὔμορφη κοῦκλά μου, τὴν ὁλοκαίνουργη. Καί, ὅταν ἐγὼ ἐζήτησα νὰ φάω ἀμυγδαλόπαστο, δὲν εἶχε ἄλλο. Ὁ Ραοὺλ Δεσὰν εἶνε τόσο φαγᾶς! Δὲν ξέρω πῶς ἔγινε, μὰ ὅλα ἤλθαν ἀνάποδα. Ἐνόμιζα πῶς θὰ διασκεδάσω περισσότερο...

Ἡ κυρία Δαλὸζ πολὺ νέα εἶχε μείνῃ χήρα μὲ μίαν μοναχοκόρην. Μεγάλη ἦτο ἡ λύπη της, ἀλλὰ εἶχε πάλιν προσκολληθῇ εἰς τὴν ζωὴν μὲ τὴν λατρείαν πρὸς τὸ κοριτσάκι της, καὶ τὸ ἐχάϊδευε φριχτά, κ ἰ τὸ ἐθεωροῦσεν ὡς τὸ κέντρον τοῦ παντός. Φυσικά, ἡ Ἰουλιέττα εἶχε συμπεράνῃ ἐκ τούτου ὅτι ὁ κόσμος ὅλος, ἡ γῆ μὲ τὰ ἄνθη της, ὁ οὐρανὸς μὲ τ' ἄστρα του, εἶχαν πλασθῇ διὰ τὴν ἀτομικὴν τέρψιν τῆς δεσποινίδος Δαλόζ. Ἐπειδὴ ἦτο πολὺ γλυκόλογη καὶ ἀγαποῦσε πολὺ τὴν μητέρα της, ἡ κυρία Δαλὸζ ἦτο γεμάτη ἀπὸ ἐπιείκειαν πρὸς αὐτὸν τὸν ἀσυναίσθητον ἐγωϊσμὸν τῆς κόρης της. Καὶ ὅμως, κάποτε, ἐπροσπαθοῦσε νὰ κάμῃ τὴν κόρην της νὰ ἐννοήσῃ ὅτι δὲν ἦτο αὐτὴ τὸ μόνον πλάσμα εἰς τὸν κόσμον, τὸ ὁποῖον εἶχε δικαιώματα ἐπὶ τῆς εὐτυχίας. Ἀπὸ ὅλα της τὰ μαθήματα, αὐτὸ ἐφαίνετο εἰς τὴν Ἰουλιέτταν τὸ πλέον δυσάρεστον, τὸ πλέον δύσκολον νὰ τὸ μάθῃ.

«Εἶχε καλέσῃ εἰς ἀπογευματινήν...» (Σελ. 8, στ. ά.)

Ἔμειναν ὀλίγον χωρὶς νὰ ὁμιλοῦν. Ἡ Ἰουλιέττα ἐκύτταζε ποῦ ἐσπιθοβολοῦσαν τὰ ἄφθονα ξύλα τῆς φωτιᾶς εἰς τὸ τζάκι, καὶ αὐτὸ τὴν διεσκέδαζε πάντοτε, ἰδίως ὅταν, καταμεσῆς εἰς τὰ μισοκαυμένα κούτσουρα, ἤνοιγαν σπήλαια ἀπὸ φωτιάν, ὅπου ἐφαντάζετο ὅτι ἔβλεπεν ὁλόκληρον κόσμον ἀπὸ νεράϊδες, καλλικαντζάρους καὶ βόμπυρους, ὄντα περιεργότατα καὶ νοστιμώτατα.

Ἔξαφνα ἡ Ἰουλιέττα ἠσθάνθη ἕνα δακρυ ἐπάνω στὸ μέτωπό της. Ἀνεσηκώθη μὲ ὁρμήν. Ἡ μητέρα της ἦτο δακρυσμένη.

— Ὦ! μαμμά μου, καλή μου μαμμάκα! Ἐγὼ σ' ἔκανα καὶ κλαῖς;... Χρυσῆ μου μαμμάκα...

Καὶ της ἔκαμνε χίλια χάδια, ἕτοιμη ν' ἀρχίσῃ καὶ αὐτὴ τὰ κλάμματα.

Ἡ κυρία Δαλὸζ τὴν παρηγόρησεν, ἐχαμογέλασεν, ἐπροσπάθησε μάλιστα νὰ γελάσῃ· ἀλλὰ ἡ μικροῦλα ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τὴν μητέρα της, καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ ὑποψιασθῇ ὅτι πραγματικὴ λύπη εἶχε προκαλέσῃ τὰ δάκρυά της.

— Ἀφοῦ πρέπει ὅλα νὰ τα λέμε μεταξύ μας, μαμμά,—ἐσὺ ἡ ἴδια μού το ἐνθύμισες...

— Ἀλήθεια, Ἔττα· ἀλλὰ ἤθελα νὰ μὴν ὑπάρχῃ καμμία λύπη στὴν ἑορτή σου.

— Ἐπῆγε ὅλο μ' ἀναποδιές, ἡ ἑορτή μου... Ἔπειτα, ἂν μου κρύψῃς τίποτε, ἐγὼ δὲν θὰ κοιμηθῶ ὅλη νύκτα. Λοιπόν, τὸ βλέπεις πολὺ καλά...

— Ὅτι, παιδί μου, πρέπει νὰ σου μιλήσω σοβαρά...πολὺ σοβαρά, σὰν νὰ ἦσουν μεγάλη...

— Εἶμαι πιὰ σχεδὸν μεγάλη. Εἶμαι δέκα ἐτῶν.

Καὶ διὰ νὰ δείξῃ πόσον ἦτο μεγάλη, ἡ Ἰουλιέττα ἐσηκώθη μ' ἕνα πήδημα, καὶ ἐστυλώθη διὰ νὰ ψηλώσῃ. Εἶδε τότε μέσα εἰς τὸν καθρέπτην τὸν ἑαυτόν της, μὲ τὰ μακρυά της χρυσόξανθα μαλλιά, μὲ τὰ γαλανά της μάτια, καὶ πρὸ πάντων μὲ τὸ ἄσπρο φορεματάκι της καὶ τὴν οὐρανιὰ ζώνην της. Ἤθελε νὰ ἦταν τὸ φόρεμα της μακρύτερο, διὰ νὰ ὁμοιάζῃ ἐντελῶς μὲ *μεγάλην*.

Ἡ κυρία Δαλόζ, ἀληθινὴ μαμμὰ ὡς πρὸς τοῦτο, ἐσκέφθη ἀπὸ μέσα της ὅτι ἡ Ἰουλιέττα ἦτο τὸ εὐμορφότερο κοριτσάκι τοῦ κόσμου, καὶ καθόλου μεγάλη, ὥστε νὰ εἰμπορῇ κανεὶς νὰ τῆς ἐμπιστευθῇ μυστικὰ ποῦ προκαλοῦν δάκρυα...

— Θυμᾶσαι, Ἔττα μου, τὴν κυρίαν Λεγράν, ποῦ ἤρχετο, πέρυσι, καὶ σου ἔκαμνε μάθημα, καὶ εἶχε ἕνα κοριτσάκι τῆς ἰδίας ἡλικίας μὲ σένα;...

— Ναί, μαμμά. Ἐδίναμε τὰ παλιά μου φορέματα στὴ μικρὴ τὴν Ἰουλία, καὶ τὲς κοῦκλές μου, ποῦ ἦσαν λίγο σπασμένες.

— Λοιπόν, εἰμπορεῖ κ' ἐγὼ νὰ παραδίδω ἔτσι μαθήματα σὲ κανένα πλουσιοκόριτσο, καὶ αὐτὸ νὰ σοῦ χαρίζῃ τὰ σχισμένα του φορέματα καὶ τὰ σπασμένα παιγνιδάκια του.

Ἡ Ἰουλιέττα δὲν ἐνόησε καλά, ἀλλὰ ἐκύτταξε τὴν μητέρα της μὲ τὰ μάτια της ὀρθάνοικτα καὶ τρομαγμένα.

— Γιατί;... Γιατί:... Μήπως;...

Δὲν ἐτόλμησε νὰ εἰπῇ περισσότερα.

— Ἄκουσέ με, κόρη μου. Καὶ ἂν ἀκόμη εἴμαστε οἱ πιὸ πτωχιὲς τοῦ κόσμου, θὰ μείνωμε πάντα ἀγαπημένες.

— Ναί, μαμμά. Μὰ ἐγὼ δὲν θέλω

νὰ εἶμαι πτωχή. Αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν.

— Διατί νὰ εἶνε ἀδύνατον γιὰ σένα, ἐνῷ γιὰ τοὺς ἄλλους αὐτὸς σχεδὸν εἶνε ὁ κανών;

— Διότι...

Ἡ Ἰουλιέττα ἐσταμότησεν εἰς αὐτὴν τὴν λέξιν. Δὲν ἤξευρε πῶς νὰ τὸ εἰπῇ, ὅτι δι' αὐτὴν ἡ πολυτέλεια ἦτο φυσιωτάτη, ὅτι πάντοτε εἶχεν ἐλόγυρά της ὡραῖα ἔπιπλα, ἀπαλὰ μεταξωτὰ ὑφάσματα, ὑπηρέτας διὰ νὰ κάνουν τὰ θελήματά της· ὅτι τῆς ἔδιναν, τὴν πρωτοχρονιά, παιγνίδια ποῦ ἐστοίχιζαν ἀκριβά.

«Μὰ γιατὶ δὲν εἴμαστε πιὰ πλούσιες;..» (Σελ. 9, στ. β'.)

Τέλος ἀνέκραξε:

— Μά...ἐγὼ δὲν ξέρω οὔτε τὲς κάλτσες μου νὰ βάλω. Δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ κάμω χωρὶς τὴ Λισέττα! Εἶνε ἀδύνατον, ἀδύνατον· δὲν εἶνε ἀλήθεια! Δὲν εἴμαστε φτωχοῦλες!

Ἐκύτταζε γύρω τὸ ὡραῖο σαλόνι μὲ τὰ ἔπιπλα τὰ τόσον πλούσια, ἤγγιζε τὸ μεταξωτὸ φόρεμα τῆς μητέρας της, ὡς διὰ νὰ πεισθῇ ὅτι δὲν ἦτο ἀλήθεια, καί, ἐπειδὴ τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας Δαλὸζ ἔμενε περίλυπον καὶ κάπως αὐστηρόν, ἡ μικροῦλα ἐξέσπασε στὰ κλάμματα, καὶ πολλὴν ὥραν ἐθρήνησε θλιβερά, χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ παρηγορηθῇ.

Ἡ μητέρα της, τρομαγμένη μὲ αὐτὸν τὸν παροξυσμὸν τῶν δακρύων, δὲν ἐσκέφθη παρὰ πῶς νὰ την καταπραΰνῃ, καὶ τὴν ἐναγκαλίσθη, ὅπως ὅταν ἦτο μωρουδάκι.

Ἀργότερα, ὅταν ἡ Ἰουλιέττα, λιγάκι ἐντροπιασμένη διότι εἶχε κλάψῃ ἔτσι, ἐζητοῦσε νὰ ὁμιλήσῃ «σὰν μεγάλη», ἡ μητέρα της τῆς εἶπε μὲ πολλὴν γλυκύτητα:

— Μὲ τὴν λύπην σου, Ἰουλέττα, λύπην πολὺ φυσικὴν ὁπωσδήποτε, μόνον τὸν ἑαυτόν σου ἐσυλλογίζεσο, καὶ κανένα ἄλλον. Σκέψου λιγάκι καλλίτερα, κόρη μου.

Ἡ Ἰουλιέττα ἔσκυψε τὸ κεφάλι. Ἦτο ἀλήθεια, αὐτὸ ποῦ ἤκουε. Καὶ ὅμως ἐγνώριζεν ὅτι εἰς κάθε λύπην, εἰς κάθε ἀτύχημα, ἡ μαμμά της πάντοτε θὰ ὑπέφερε περισσότερον.

— Μά, βλέπεις, μαμμά, εἶσαι μεγάλη, ἐσύ, καὶ οἱ γέροι κλαῖνε διὰ τοὺς ἄλλους καὶ ὄχι διὰ τὸν ἑαυτόν τους.

Ἡ κυρία Δαλόζ, ἡ ὁποία πραγματικῶς ἦτο πολὺ νέα, ἐχαμογέλασε. Γέροι, διὰ τὰ παιδάκια τῶν δέκα ἐτῶν, εἶνε ὅσοι δὲν εἶνε πλέον παιδιά...

— Χρυσό μου κορίτσι, εἴτε νέος εἶνε κανείς, εἴτε γέρος, πρέπει, πρὸ παντός, νὰ ἔχῃ θάρρος, νὰ κυττάζῃ κατὰ πρόσωπον τὴν πραγματικότητα καὶ νὰ ἔχῃ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ εὐτυχία εὑρίσκεται ἐντός μας πολὺ περισσότερον παρὰ εἰς τὰς περιστάσεις ποὺ μας τριγυρίζουν...

Ἡ κυρία Δαλὸζ διεκόπη. Εἶδεν ὅτι ἡ Ἰουλιέττα, ἂν καὶ ἐπροσπαθοῦσε νὰ τὴν ἐννοήσῃ, δὲν κατώρθονε νὰ παρακολουθήσῃ τὴν σειρὰν τῶν λεγομένων της.

Καὶ τότε ἐξηκολούθησεν, ἀλλὰ εἰς ἄλλον τόνον, ἐνῷ ἐθώπευε τὰ σγουρὰ μαλλάκια τῆς κόρης της:

— Δὲν φρονεῖς ὅτι ἠμπορεῖς νὰ εἶνε εὐτυχὴς καὶ ἡ κυρία Λεγράν, λόγου χάριν, ὅταν ἔλεγε κάθε βράδυ: «Εἰργάσθην διὰ τὸ παιδί μου. Χάρις εἰς ἐμέ, τὸ παιδί μου οὔτε θὰ πεινᾷ, οὔτε θὰ κρυώνῃ»;

— Ναί, μαμμά...

Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ «ναί» ἦτο πολὺ δισταστικόν. Ἡ Ἰουλιέττα ἐπιστρέφουσα ἀμέσως εἰς τὴν ἰδέαν, ἡ ὁποία τὴν ἐδασάνιζεν, ἐφώναξε:

— Μὰ γιατὶ δὲν εἴμαστε πιὰ πλούσιες; Αὐτό, αὐτό, μαμμάκα, δὲν τὸ χωρεῖ ὁ νοῦς μου!

«Ἐκύτταζε τὴν κόρην της ποῦ ἐκοιμᾶτο...» (Σελ. 10, στ. β'.)

— Αὐτὸ χρειάζεται πολλὴν ὥραν διὰ νὰ σου το ἐξηγήσω, καὶ δὲν θὰ τ' καταλάβῃς εὔκολα. Ἕνα μεγάλο ποσὸν ἀπὸ τὴν περιουσίαν μας ἦτο εἰς τὰ χέρια ἑνὸς τραπεζίτου, ὁ ὁποῖος τὸ ἔχασε μὲ ὅσα εἶχε καὶ ὁ ἴδιος ἰδικά του. Ἔλαβα αὐτὴν τὴν εἴδησιν ἀκριβῶς ὀλίγον πρὶν ἔλθουν οἱ μικροί σου φίλοι.

— Καί, μ' ὅλα αὐτά, ἠμπόρεσες κ' ἔπαιξες μαζί μας;

— Δὲν ἤθελα νὰ πικράνω τὴν τελευταίαν σου καλὴν ἡμέραν.

— Εἶμαι βεβαία ὅτι γι' αὐτὸ ἐπῆγαν ὅλα ἀνάποδα Ὦ! μαμμά, μαμμά, τί θ' ἀπογίνωμε;... Μήπως θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ζητιανεύωμε στὸ δρόμο;

Ἡ κυρία Δαλόζ, ἂν καὶ δὲν εἶχε διόλου διάθεσιν, δὲν κατώρθωσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια. Καὶ γελῶσα ἀκόμη εἶπε:

— Ἐλπίζω, ὄχι!

Ἡ Ἰουλιέττα, τῆς ὁποίας ἡ μεγάλη λύπη εἶχε περασθῇ καὶ τῆς ὁποίας ἡ φαντασία παρίστανε τὸ μέλλον μὲ τόσον ἀπίθανα ὅσον καὶ πένθιμα χρώματα, ἐκύτταζε τὴν φωτιά, ἐνῷ ἔμενε ζεστὰ φωλιασμένη στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της. Τὰ ξύλα εἶχαν σχεδὸν χωνεύσῃ, καὶ ἔπεφτον κομμάτια-κομμάτια, κόκκινα, εἰς τὴν ἀνθρακιάν, ποῦ ἦτο εἰς τὸ κέντρον· ἐσχημάτιζαν ἔτσι ἕνα σωρὸν περιεργότατον, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τέλους ἀπερρόφησε τὴν προσοχὴν τῆς μικροῦλας.

Ἡ κυρία Δαλὸζ ἐδίστασε λιγάκι. Ἀλλὰ τότε, ὅταν εἶδε τὴν κόρην της ἡσυχον πλέον, τῆς εἶπε:

— Ἄκουσε, παιδάκι μου. Μαζὶ μὲ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ συμβολαιογράφου μου, ἔλαβα καὶ μίαν ἄλλην. Ἤμουν παραπολὺ συγχυσμένη τὴν ὥραν ἐκείνην, ὥστε νὰ τῆς δώσω πολλὴν προσοχή· ἀλλά, ἀπὸ τὴν ὥραν ποὺ συνομιλοῦμεν, ἐσκέφθην σοβαρῶς τὰ γραφόμενά της. Ἴσως ἐπὶ τέλους, τὸ δυστύχημα ποῦ σ' ἔκαμε τόσον νὰ θρηνήσῃς, δὲν εἶνε τόσον ἀθεράπευτον ὅπως ἐφοβήθην κάτ' ἀρχάς.

Ἡ μικροῦλα ἀνεσηκώθη καὶ ἐκύτταξε τὴν μητέρα της· τὰ μάτια της ἔλαμπαν, τὸ στόμα της ἐτραύλιζε.

—Ὦ! μαμμά, σὲ παρακαλῶ, μαμμά, πές μου...

— Πρέπει ὅμως νὰ καθήσῃς ἡσυχα, φρόνιμα, νὰ μ' ἀκούσῃς σοβαρά...

— Ναί, μαμμά. Κύττα τί φρόνιμη ποῦ εἶμαι.

— Τὸ γράμμα, ποὺ σου εἶπα, ἔρχεται ἀπὸ ἕνα δικηγόρον τῆς Καλιφορνίας.

— Ἀπὸ τὴν Ἀμερικήν!

— Ναί, ἀπὸ τὰ παράλια τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ. Γνωρίζεις ὅτι ἡ γιαγιά μου, ἂν καὶ ἀνετράφη εἰς τὸ Παρίσι, ἦτο Ἀμερικανίς. Ὁ ἀδελφός της εἶχε φύγῃ διὰ τὴν χώραν τῶν χρυσωρυχείων, καὶ ἡμεῖς σχεδὸν εἴχαμε λησμονήσῃ ὅτι ὑπῆρχεν εἰς τὴν ζωήν. Φαίνεται ὅτι ἀπέθανε τελευταίως, χωρὶς ν' ἀφήσῃ διαθήκην. Ζητοῦνται τώρα οἱ κληρονόμοι του. Ὁ

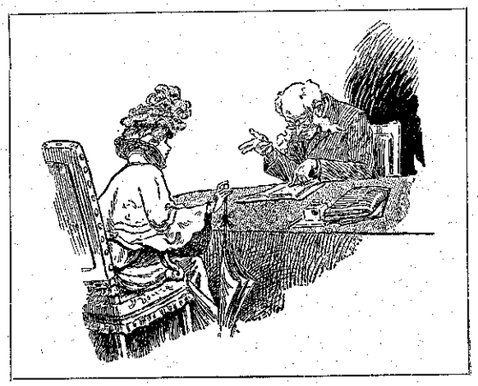

«Συνωμίλησε μὲ τὸν συμβολαιογράφον...» (Σελ. 10, στ. γ'.)

δικηγόρος μὲ προτρέπει νὰ μετακῶ ἐκεῖ κάτω, διὰ ν' ἀποδείξω τὰ δικαιώματά μου. Ἡ περιουσία εἶνε, λέγουν, πολὺ μεγάλη, ἀλλὰ ὑπάρχουν ὡς φαίνεται πολλοὶ συγγενεῖς, μακρυνοὶ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον. Οἱ ἀπόντες ἔχουν πάντοτε τὸ ἄδικον, καί, ἂν δὲν εἶμαι ἐκεῖ, θὰ εὕρουν ἴσως κἀποιαν πρόφασι νὰ με ἀποκλείσουν ἀπὸ τὴν κληρονομίαν.

— Ὦ! μαμμά, νὰ φύγωμε, νὰ φύγωμε ἀμέσως!

— Ἂν ἀναχωρήσω, ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ἀφίσω ἐδῶ, εἰκότροφον. Τὸ ταξεῖδι εἶνε πολὺ μεγάλο καὶ πολὺ κουραστικὸ γιὰ ἕνα κοριτσάκι.

Ἀλλὰ ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἐχωρίζετο ἀπὸ τὴν μητέρα της ἐπὶ μακροὺς μῆνας, ἐπροκάλεσε τόσον ἀπελπιστικὴν ταραχὴν εἰς τὴν Ἰουλιέτταν, ὥστε ἡ κυρία Δαλὸζ ἠσθάνθη ὅτι ἐκλονίζετο. Κατέληξε τέλος νὰ ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ συμβουλευθῇ τὸν ἰατρόν της. Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἰδίαν δὲν ἤρεσκε διόλου ἡ ἰδέα τοῦ χωρισμοῦ ἀπὸ τὸ μονάκριβο παιδί της.

Ὅταν, ἐπὶ τέλους, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τὴν τόσον γεμάτην ἀπὸ ἰσχυρὰς συγκινήσεις, ἡ κυρία Δαλὸζ εἶδε τὴν Ἰουλιέτταν βυθισμένην εἰς τὸν ὕπνον, ἔμεινε κοντὰ στὸ κρεββατάκι της καὶ ἐπροσπάθησε νὰ περισυλλέξῃ τὰς σκέψεις της.

Ποτὲ δὲν εἶχε σκεφθῆ ἐπισταμένως τὰ τῆς μακρυνῆς καταγωγῆς της. Δὲν ἐγνώριζε καθόλου τὴν Ἀμερικὴν καὶ δὲν εἶχε συναντήσῃ παρὰ ὀλίγους μόνον Ἀμερικανούς, εἰς τὸν κόσμον ὅπου ἐσύχναζεν. Ἡ μητέρα της, ἡ ὁποία ἀπέθανε νέα, εἶχεν ὑπανδρευθῆ μὲ ἕνα Γάλλον, καὶ εἰς ὅλην τὴν ζωήν της ἦτο καὶ ἐθεωρεῖτο Γαλλίς. Αὐτὴ ἡ ἰδία ὡμίλοῦσε τὰ ἀγγλικὰ μὲ πολὺ ξενικὴν προφοράν, καὶ ἡ κόρη της δὲν ἐγνώριζεν οὔτε μίαν ἀγγλικὴν λέξιν. Μία Γερμανὶς ντάντά, ἡ Λισβέττα, εἶχε διδάξῃ τὴν γλῶσσάν της εἰς τὴν μικροῦλαν· τῶν ἀγγλικῶν ἡ σειρὰ θὰ ἤρχετο ἀργότερα.

Καὶ τώρα, ἡ κυρία Δαλὸζ ἐσυλλογίζετο, ὄχι χωρὶς τρόμον, τὸ μακρυνὸν ταξεῖδι διὰ μέσου τοῦ Ἀτλαντικοῦ, κατόπιν ἀπὸ τὸν ἕνα ὠκεανὸν εἰς τὸν ἄλλον, τὰς δυσκολίας, αἱ ὁποῖαι τὴν ἐπερίμεναν ἐκεῖ κάτω, τοὺς νομικούς, τὴν δίκην, τὴν ὁποίαν ἀναμφιβόλως θά της ἐκινοῦσαν. . Ἂν ἦτο μόνη, ἴσως θὰ παρῃτεῖτο ἀπὸ τὸ μερίδιόν της ἐπὶ τῆς κληρονομίας ἢ θὰ διώριζεν ἀντιπρόσωπόν της κανένα δικηγόρον· ἀλλὰ ἐπρόκειτο διὰ τὴν Ἰουλιέτταν, διὰ τὸ ἀκριβό της τὸ κορίτσι, τὸ ὁποῖον, μὲ τὴν πρώτην λέξιν περὶ πτωχείας, εἶχεν ἐπαναστατήσῃ. Καί, πραγματικῶς, ἐνῷ ἐμάλλονε μὲ ἠπιότητα τὴν κόρην της, ἡ ἰδία ἡ κ. Δαλὸζ δὲν ἠμποροῦσε νὰ συλλογισθῇ χωρὶς φρίκην τὸ μέλλον, κατὰ τὸ ὁποῖον δὲν θὰ περιέβαλλε τὴν ἀγαπητήν της Ἰουλιέτταν ἡ καλοπέρασις, ἂν ὄχι καὶ ἡ πολυτέλεια.

Ἐνῷ ἐκύτταζε τὴν κόρην της ποὺ ἐκοιμᾶτο, ἡ νεαρὰ χήρα ἐσυλλογίσθη ὅτι, ἀνέκαθεν, ἡ Ἰουλιέττα εἶχε τὴν φωλίτσαν της, τὴν ἀξίαν διὰ βασιλοπούλαν, δίπλα εἰς τὸ ἰδικόν της δωμάτιον. Τὸ πρωί, καθὼς ἐξυπνοῦσε, ἡ μικροῦλα ἔβλεπε πρῶτα-πρῶτα μίαν ὡραίαν χαλκογραφίαν τῆς *Ἐνθρονισμένης Παναγίας* τοῦ Ραφαήλου. Δὲν ἤξευρε νὰ ὁμιλῇ ἀκόμη, τὴν ἐποχὴν ποὺ ἄπλονε τὰ παχουλὰ χεράκια της πρὸς τὴν εἰκόνα, κ' ἐφώναζε: «Μαμμά! μαμμά!» Τίποτε δὲν την ἔπειθε, καὶ ἀργότερα ἀκόμη, ὅτι ἡ εἰκὼν δὲν παρίστανε τὴν μητέρα της καὶ ὅτι τὸ θεῖον βρέφος δὲν ἦτο αὐτὴ ἡ ἰδία. Ὑπῆρχε πραγματικῶς κἀποια ἀμυδρὰ ὁμοιότης εἰς τὰ πρόσωπα τῶν δύο μητέρων. Ἡ κυρία Δαλὸζ εἶχε κἄτι τι ἀπὸ τὴν ἔκφρασιν, τὴν ὁποίαν ὁ μέγας ἐκεῖνος ζωγράφος ἔδωκεν εἰς τὴν Παναγίαν του.

Τὸ κρεββατάκι τῆς Ἰουλιέττας ἦτο θαῦμα σωστό, φωλιὰ ἀπὸ μεταξωτὰ καὶ δαντέλλες· τὸ τραπεζάκι τῆς τουαλέττας της, τὸ γραφειάκι της, ἡ πολυθρονίτσα της, ὅλα μικροκαμωμένα, σὰν ἔπιπλα μεγάλης κούκλας, ἦσαν περιποιημένα, κομψά, εὐχάριστα εἰς τὸν ὀρθαλμόν. Πῶς, εἰς ἄλλην, πτωχικὴν κατοικίαν, θὰ ἠμποροῦσε νὰ φυλάξῃ ὅλα αὐτὰ τὰ εὔμορφα ἔπιπλα τῆς μικρούλας; Ἡ μητέρα δὲν ἐσυλλογίζετο καθόλου τί θά της ἔλειπε τῆς ἰδίας, εἰς τὴν νέαν ζωὴν ποὺ ἠνοίγετο ἐμπρός της.

Τότε, ἔξαφνα, ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχην, ἡ ὁποία τῆς παρουσιάζετο, ἀλλὰ καὶ τόσον τὴν ἐφόβιζεν. Δὲν ἐπίστευε καὶ πολὺ εἰς αὐτὴν τὴν περιουσίαν, ἡ ὁποία τὴν ἐπερίμενε πέραν ἀπὸ τὰ Βραχώδη Ὄρη. Ἀλλ' ἄν, κατὰ καλὴν τύχην, ἠδύνατο νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον τῆς κόρης της,—τί χαρὰ καὶ τί καλά! Ἐθώπευσε γλυκὰ τὰ λυτὰ καὶ ἄτακτα μαλλάκια τῆς κοιμισμένης μικρούλας. Εἰς τὸν ὕπνον της ἡ Ἰουλιέττα ἠσθάνθη, φαίνεται, τὴν ἐλαφρὰν ἐκείνην θωπείαν, διότι ἔστρεψε τὸ πλευρόν, μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη, καὶ ἀκούμβησε τὸ μάγουλο 'στὸ χέρι τῆς μητέρας της.

Τότε ἡ κυρία Δαλὸζ εἶπεν ἀπὸ μέσα της ὅτι ποτὲ δὲν θὰ εὕρισκε τὸ θάρρος ν' ἀφίσῃ τὴν κόρην της μόνην εἰς τὴν Γαλλίαν. Τὸ κάτω-κάτω, τὰ ταξεῖδια δὲν εἶνε τρομακτικά, παρὰ ὅταν τὰ βλέπῃ κανεὶς ἀπὸ μακράν. Ἐγνώριζεν ὅτι εἰς τὴν Ἀμερικὴν οἱ σιδηρόδρομοι εἶνε θαυμασίως διασκευασμένοι καὶ ὅτι εἰς αὐτοὺς οἱ ἐπιβάται καλοπερνοῦν ἀναπαυτικώτερα παρὰ εἰς τὴν Εὐρώπην.

Τότε, ἤρχισε νὰ φαντάζεται, μὲ χαρὰν σχεδόν, τὴν μακρὰν ἐκείνην ἐκδρομὴν διὰ μέσου κόσμου νέου καὶ περιέργου, ἡ ὁποία βεβαίως θὰ διεσκέδαζε τὴν Ἰουλιέταν. Μὲ χαμηλὴν φωνήν, ἔψαξε νὰ ἐνθυμηθῇ ἀγγλικὰς λέξεις καὶ τας εὗρῆκε χωρὶς δυσκολίαν. Ἐπὶ τέλους, εἶχεν εἰς τὰς φλέβας της ἀμερικανικὸν αἷμα, ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν ἦτο, καὶ τὸ τυχοδιωκτικὸν πνεῦμα ἐξύπνησεν ἐντός της κατὰ περίεργον τρόπον.

Τὴν ἐπιοῦσαν ὅλα ἀπεφασίσθησαν καὶ ἐκανονίσθησαν. Συνωμίλησε διὰ μακρῶν μὲ τὸν συμβολαιογράφον της ἡ κυρία Δαλὸζ, ἔμαθε δὲ ὅτι τῆς ἔμενεν ἓν μέρος τοῦλάχιστον ἀπὸ τὴν πρώτην της περιουσίαν. Πρὸς τὸ παρόν, δὲν ἐσκόπευε καμμίαν ἀλλαγὴν νὰ κάμῃ εἰς τὸν τρόπον τῆς ζωῆς της. Ἔπρεπε νὰ περιμένῃ νὰ ἐπιστρέψῃ πρῶτα ἀπὸ τὴν Ἀμερικήν, μετὰ ἢ ἄνευ περιουσίας. Καὶ τότε θὰ ἔβλεπε...

Ἡ Ἰουλιέττα ἐπῆγε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴν χαράν της, ὅταν ἔμαθεν ὅτι ἡ μητέρα της ὡρισμένως τὴν ἔπαιρνε μαζί της, καὶ δὲν ἐσκέπτετο πλέον παρὰ τὸ ταξεῖδι. Τῆς ἐπρότεινε μάλιστα νὰ μάθῃ νὰ ἐνδύεται καὶ νὰ ὑπηρετῆται μόνη της· ηὐχαριστήθη ὅμως, ὅταν ἡ μητέρα της τῆς εἶπεν ὅτι ἡ Λισβέττα ἐπρόκειτο νὰ τας συνοδεύσῃ.

Δέκα ἡμέρας μετὰ τὴν διεξοδικὴν συνομιλίαν των κοντὰ στὸ τζάκι, ἡ κυρία Δαλὸζ καὶ ἡ κόρη της ἐπεβιβάζοντο εἰς τὸ ἀτμόπλοιον διὰ τὴν Νέαν Ὑόρκην.

(Ἕπεται συνέχεια) **Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ**

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κας *Ἰωάννας Μαιρέ*).

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ περιέργεια εἶνε τόσον ἐνοχλητικὴ ὅσον καὶ ὁ βήχας.

⊠

Πρέπει νὰ γνωρίζῃ κανεὶς πολλὰ πράγματα, διὰ νὰ γνωρίζῃ καλῶς ἕνα πρᾶγμα.

[Ἀπὸ τὰ Γνωμικὰ τοῦ ΘΩΜΑΖΕΟΥ]

ΟΙ ΤΡΕΧΟΝΤΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1.—*Ἔκτος Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος*, λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου 1906, (Ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 48ον φύλ. π. ἔ.)

2.—*Διαγωνισμὸς Λύσεων*, λήγει τὴν 31 Μαρτίου. (Ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον.)

3.—*Δημοψήφισμα τῶν Ψευδωνύμων* τοῦ 1905, λήγει τὴν 10 Ἰανουαρίου (Ἴδε 26ον καὶ 52ον π.ἔ. φύλλον.)

4.—*Εἰκοστὴ Πρώτη Κυριακή*, λήγει τὴν 15 Ἰανουαρίου, (Ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 51ον φυλλάδιον καὶ εἰς τὴν σημερινὴν ἀλληλογραφίαν.)

5.—*Διαγωνισμὸς τῶν Εὐσήμων τοῦ 1906*, λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου 1906. (Ἴδε Οδηγόν, κεφ. Ε', Ἄρθρον 10).

Λίαν προσεχῶς τ' ἀποτελέσματα τῶν ληξάντων διαγωνισμῶν: Λύσεων (Δεκεμβρίου), Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, Εὐσήμων τοῦ 1905 καὶ Ξεσπαθώματος (Πέμπτου).

Ὁ παρὼν Ὁδηγὸς καταργεῖ πάντα προηγούμενον

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

[Πᾶς συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», ἐπιθυμῶν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν κίνησιν τοῦ περιοδικοῦ, παρακαλεῖται νὰ ἀναγνώσῃ μετὰ πολλῆς προσοχῆς τὰ δώδεκα κεφάλαια τοῦ παρόντος Ὁδηγοῦ, διὰ νὰ συμμορφώνεται ἑκάστοτε μὲ τὰς σχετικὰς ὁδηγίας.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.
Κανονισμὸς τῶν Ψευδωνύμων

1. — Οἱ συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως, καὶ ἀπὸ ταὐδέλφια των ὅσα θέλουν, διὰ νὰ εἰμποροῦν νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν κίνησιν τοῦ περιοδικοῦ, — ἤτοι εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν, τοὺς Διαγωνισμούς, τὴν ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν κτλ. — ***πρέπει ἀφεύκτως νὰ ἔχουν ψευδώνυμον.***

2. — Διὰ νὰ λάβῃ τις ψευδώνυμον, ***ὀφείλει νὰ πληρώσῃ 1 φράγκον ὡς δικαίωμα ἑνὸς ἔτους, ἀρχομένου τὴν 1 Δεκεμβρίου καὶ λήγοντος τὴν 30 Νοεμβρίου.*** Ὅποτε καὶ ἂν λάβῃ τις ψευδώνυμον, εἴτε εἰς τὴν ἀρχήν, εἴτε εἰς τὸ μέσον, εἴτε καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, τὸ δικαίωμά του λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου. Ὥστε τὸ ἑπόμενον ἔτος πρέπει νὰ πληρώσῃ καὶ πάλιν 1 φράγκον, εἴτε διὰ νὰ κρατήσῃ τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον εἶχε τὸ προηγούμενον ἔτος, εἴτε διὰ νὰ τὸ ἀλλάξῃ.

3. — Ἐὰν δικαιοῦχός τις θελήσῃ νὰλλάξῃ ψευδώνυμον *ἐντὸς τοῦ ἔτους*, ἤτοι πρὶν λήξῃ τὸ δικαίωμά του, ὀφείλει νὰ πληρώσῃ πάλιν 1 φράγκον. Ἀλλ' ἐννοεῖται ὅτι καὶ τοῦ νέου του ψευδωνύμου ἡ ἰσχὺς λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, ὅποτε καὶ ἂν ἔγινεν ἡ ἀλλαγή.

4. — Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς συνδρομητὰς καὶ ταὐδέλφια των, οὐδεὶς ἄλλος εἰμπορεῖ νὰ λάβῃ ψευδώνυμον καὶ δι' αὐτοῦ νὰ συμπεριληφθῇ εἰς τὴν κίνησιν τοῦ περιοδικοῦ. Οἱ ἁπλοῖ ἀγορασταὶ οἱ λαμβάνοντες τὸ φύλλον διὰ τῶν πρακτόρων, *οὐδὲν δικαίωμα ἔχουν*. Διὰ ν' ἀποκτήσουν τοιοῦτο, πρέπει νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ τοὐλάχιστον διὰ μίαν τριμηνίαν, καὶ νὰ πληρώσουν ἓν φράγκον διὰ νὰ λάβουν ψευδώνυμον.

5. — Τὸ ἐκλεγόμενον ὑπὸ τοῦ δικαιούχου ψευδώνυμον πρέπει νὰ ἐγκριθῇ καὶ ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως εἰς τὴν σχετικὴν στήλην τῆς Ἀλληλογραφίας. Δύναται ὅμως νὰ προτείνῃ τις πολλὰ ψευδώνυμα τῆς ἀρεσκείας του, ἀναθέτων εἰς τὴν Διάπλασιν τὴν ἐκλογὴν τοῦ καταλληλοτέρου.

6. — Ὁ δικαιοῦχος, διὰ τὸν ὁποῖον ἐνεκρίθη ἤδη ψευδώνυμον, ὀφείλει νὰ το σημειόνῃ *πάντοτε* πλησίον τοῦ ὀνόματός του εἰς πᾶν ὅ,τι στέλλει πρὸς τὴν Διάπλασιν. Ὄνομα καὶ ψευδώνυμον πρέπει νὰ εἶνε *ἀχώριστα*.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.
Παιδικὰ Πνεύματα καὶ Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις.

1. — Ἡ σύνταξις τῶν ἐν τῇ Διαπλάσει δημοσιευομένων *Παιδικῶν Πνευμάτων*, εἶνε ἀνατεθειμένη ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς δικαιούχους συνδρομητάς της. Ἕκαστος δύναται νὰ στέλλῃ πρὸς δημοσίευσιν Παιδικὰ Πνεύματα, ἐξ ὧν ἡ Διάπλασις ἐκλέγει τὰ καταλληλότερα, ἐκ τούτων δὲ δημοσιεύει *διὰ κλήρου* ὅσα τῇ ἐπιτρέπει ὁ χῶρος.

2. — Τὰ Παιδικὰ Πνεύματα πρέπει νὰ γράφωνται εἰς *χωριστὸν φύλλον χάρτου*, ἐκτὸς τῆς ἐπιστολῆς. Ἄνωθεν πρέπει νὰ ἐπιγράφωνται: «Παιδικὰ Πνεύματα στελλόμενα πρὸς δημοσίευσιν ἐν τῇ Διαπλάσει ὑπὸ τοῦ δεῖνα» (ὄνομα καὶ ψευδώνυμον). Πρέπει δὲ νὰ εἶνε *ἔργα πρωτότυπα* τοῦ στέλλοντος, ἀδημοσίευτα, καὶ ὄχι ἀντιγραφαὶ ἐξ ἄλλων, δημοσιευθέντων ἐν τῇ Διαπλάσει ἢ ἀλλαχοῦ.

3. — Ὡς πρὸς τὰς *Πνευματικὰς Ἀσκήσεις*, καὶ τούτων ἡ σύνταξις εἶνε ἀποκλειστικῶς ἀνατεθειμένη εἰς τοὺς δικαιούχους συνδρομητὰς ὡς ἑξῆς: Κατ' ἔτος προκηρύσσονται δύο ***Διαγωνισμοὶ πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων***, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους, οἱ ὁποῖοι δημοσιεύονται ἑκάστοτε εἰς τὴν σχετικὴν Προκήρυξιν. Αἱ Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις αἱ βραβευόμεναι ἢ ὁπωσδήποτε διαπρέπουσαι εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τούτους, δημοσιεύονται ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὴν Διάπλασιν. Ἀσκήσεις στελλόμεναι μετὰ τὴν προθεσμίαν καὶ παρὰ τοὺς ὅρους τοῦ σχετικοῦ Διαγωνισμοῦ, *δὲν λαμβάνονται διόλου ὑπ' ὄψιν*.

4. — Ἐκτὸς τοῦ ἐγκρινομένου *Παιδικοῦ Πνεύματος*, τῶν *Πνευματικῶν Ἀσκήσεων* καὶ τῶν εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς βραβευομένων (Διηγημάτων, Ποιημάτων, Μεταφράσεων κτλ.) *οἱ συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως οὐδὲν ἄλλο δύνανται νὰ δημοσιεύσουν εἰς τὸ φύλλον.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.
Διαγωνισμοὶ Λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

1. — Ἡ Διάπλασις προτείνει κατ' ἔτος *τρεῖς* Διαγωνισμοὺς πρὸς εὕρεσιν τῶν Λύσεων τῶν εἰς αὐτὴν δημοσιευομένων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἤτοι ἕνα Διαγωνισμὸν Λύσεων κατὰ τετραμηνίαν.

2. — Οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Λύσεων διαιροῦνται εἰς τρεῖς τάξεις, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των:

α'. Εἰς τὴν *Μικρὰν Τάξιν* ὑπάγονται οἱ ἔχοντες ἡλικίαν μέχρις 11 ἐτῶν συμπεπληρωμένων. — β'. Εἰς τὴν *Μεσαίαν Τάξιν* ὑπάγονται οἱ ἔχοντες ἡλικίαν 12—15 ἐτῶν συμπεπληρωμένων. — γ'. Εἰς τὴν *Ἀνωτέρα Τάξιν* κατατάσσονται οἱ ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ ὅσοι δὲν σημειόνουν, σκοπίμως ἢ ἀπροσέκτως, τὴν ἡλικίαν των.

3. — Λύτης, σημειόνων ψευδῆ ἡλικίαν διὰ νὰ κατατάχθῇ εἰς τὴν Τάξιν τὴν ὁποίαν θὰ ἤθελεν αὐτός, ἐὰν ἀνακαλυφθῇ, *ἀποκλείεται ἐντελῶς τοῦ Διαγωνισμοῦ.*

4. — Αἱ λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἑκάστου φυλλαδίου πρέπει νὰ στέλλωνται ἐγκαίρως, ὥστε νὰ φθάνουν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας πρὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας, ἐντὸς τῆς ὁποίας εἶνε αὗται δεκταί, καὶ ἤτις *σημειοῦται πάντοτε εἰς ἕκαστον φύλλον ὑπὸ τὴν ἐπικεφαλίδα τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.*

5. — Οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Λύσεων, ὀφείλουν νὰ γράφουν τὰς Λύσεις των ἐπὶ *ἰδιαιτέρου χάρτου εὑρισκομένου πρὸς τοῦτο εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως.* Ὁ χάρτης οὗτος πωλεῖται εἰς φακέλλους, ἕκαστος τῶν ὁποίων περιέχει 20 *φύλλα* (ὅσα ἀρκοῦν δι' ἕνα Διαγωνισμόν), καὶ τιμᾶται φρ. 1.

6. — Λύσεις, γραφόμεναι ἐπὶ ἄλλου χάρτου, ἐκτὸς τοῦ παρεχομένου δι' αὐτὰς ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως, *δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψει.* Ἐπίσης, ὅταν δύο ἢ περισσοτέρων φυλλαδίων Λύσεις εἶνε γραμμέναι ἀτόπως *ἐφ' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου χάρτου*, μόνον αἱ τοῦ ἑνὸς φυλλαδίου λογίζονται, αἱ δὲ λοιπαὶ ἀπορρίπτονται.

7. — Αἱ ἐπὶ τοῦ ἰδιαιτέρου Χάρτου τῶν Λύσεων γραμμέναι λύσεις, *ὅταν δὲν συνοδεύωνται ὑπὸ ἐπιστολῆς*, ἐπιτρέπεται νὰ στέλλωνται ἐντὸς *ἀνοικτοῦ φακέλλου* μὲ πέντελεπτον μόνον γραμματόσημον. Ἐπιτρέπεται ἐπίσης νὰ σταλοῦν αἱ λύσεις δύο ἢ περισσοτέρων φυλλαδίων διαμιᾶς, ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ *φακέλλου*, ἐὰν ὁ λύτης εἶνε βέβαιος ὅτι θὰ φθάσουν πρὶν παρέλθῃ ἡ προθεσμία τοῦ ἀρχαιοτέρου φυλλαδίου.

8. — Τὰ βραβεῖα ἀπονέμονται ὡς ἑξῆς:

α'. — *Πρῶτον Βραβεῖον* εἰς ἕκαστον Διαγωνισμὸν Λύσεων λαμβάνουν τρεῖς ἐκ τῶν Διαγωνιζομένων, ἤτοι ἀνὰ εἷς ἐξ ἑκάστης τῶν τριῶν τάξεων, ὁ ἔχων τὰς περισσοτέρας ὀρθὰς λύσεις μεταξὺ τῶν ἄλλων συνομηλίκων του. (*Ὀρθαὶ λύσεις θεωροῦνται **μόνον** αἱ συμφωνοῦσαι καθ' ὁλοκληρίαν πρὸς τὰς ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως δημοσιευομένας*). Ἐὰν ὅμως δύο ἢ περισσότεροι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων διὰ Α' Βραβεῖον τῆς αὐτῆς τάξεως, τύχῃ νὰ ἔχουν τὸν αὐτὸν ἀκριβῶς ἀριθμὸν λύσεων, τότε τὸ Βραβεῖον ἀπονέμεται *διὰ κλήρου εἰς* τὸν ἕνα.

β'. — *Δεύτερον Βραβεῖον* λαμβάνουν ἐξ ἐκ τῶν διαγωνιζομένων, ἤτοι δύο ἐξ ἑκάστης τάξεως, οἱ ἔχοντες τὰς περισσοτέρας ὀρθὰς λύσεις μετὰ τοὺς λαβόντας τὸ πρῶτον βραβεῖον.

γ'. — *Τρίτον Βραβεῖον* λαμβάνουν ἐννέα ἐκ τῶν διαγωνιζομένων, ἤτοι τρεῖς ἐξ ἑκάστης τάξεως, οἱ ἔχοντες τὰς περισσοτέρας ὀρθὰς λύσεις μετὰ τοὺς λαβόντας τὸ δεύτερον βραβεῖον.

δ'. — *Ἔπαινον* λαμβάνουν οἱ ἔχοντες ὀρθὰς λύσεις ὄχι ὀλιγωτέρας τοῦ ἡμίσεως τῶν λύσεων, τὰς ὁποίας εὗρεν ὁ τελευταῖος τῶν λαβόντων τὸ τρίτον βραβεῖον τῆς τάξεώς των.

ε'. — *Ἔφημον Μνείαν* λαμβάνουν οἱ ἔχοντες ὀρθὰς λύσεις ὄχι ὀλιγωτέρας τοῦ ἡμίσεως τῶν λύσεων, τὰς ὁποίας εὗρεν ὁ τελευταῖος τῶν λαβόντων ἔπαινον τῆς τάξεώς των.

ς'. — Οἱ λαβόντες εἰς προηγουμένους Διαγωνισμοὺς τῶν Λύσεων ἓν οἱονδήποτε βραβεῖον εἰς *οἱανδήποτε* ἐκ τῶν τριῶν τάξεων, δὲν δύνανται νὰ διαγωνίζωνται διὰ τὸ ἴδιον ἢ διὰ κατώτερον βραβεῖον, εἴτε εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν εἴτε εἰς ἀνωτέραν, καὶ τίθενται τιμητικῶς ***ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ***, ἐὰν ὁ ἀριθμὸς τῶν λύσεών των τοῖς παρέχῃ τὸ δικαίωμα εἰς τὸ ἴδιον ἢ εἰς κατώτερον, οὐχὶ δὲ εἰς ἀνώτερον βραβεῖον ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἔλαβον ἄλλοτε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.
Κυριακαὶ τῆς Διαπλάσεως καὶ ἄλλοι Διαγωνισμοί.

1. — Αἱ λεγόμεναι ***Κυριακαὶ τῆς Διαπλάσεως*** εἶνε εἶδος Διαγωνισμοῦ. Δίδεται ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως μία Ἐρώτησις, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ φίλοι της ἀπαντοῦν δι' ἐπιστολῶν ἐντὸς ὡρισμένης προθεσμίας. Ἡ κρίσις τῶν ἀπαντήσεων γράφεται ἢ ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως, ἢ ὑπὸ τοῦ γραμματέως της Ἀναν΄ια, ἢ ὑπὸ τῆς οἰκονόμου της Κυρὰ-Μάρθας, (κατὰ τὰς περιστάσεις), δημοσιεύεται δὲ εἰκονογραφημένη πλουσίως.

2. — Αἱ ἐπιστολαί, αἱ περιέχουσαι τὴν ἀπάντησιν, πρέπει νὰ μὴ γράφουν *τίποτε ἄλλο* ἐκτὸς αὐτῆς, καὶ νὰ ἐπιγράφωνται ὡς ἑξῆς: *Ἀπάντησις εἰς τὴν* (τάδε) *Κυριακὴν τῆς Δια-*

πλάσεως νὰ εἶνε δὲ ὅσῳ τὸ δυνατὸν σύντομοι.

3. — ***Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Διηγήματος.*** — Δίδεται ὡς θέμα μία εἰκὼν ἢ σειρὰ εἰκόνων, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν ζητεῖται νὰ γραφῇ διήγημα. Οἱ ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου δημοσιεύονται ἑκάστοτε λεπτομερῶς μετὰ τῶν εἰκόνων, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων πρόκειται νὰ γραφῇ τὸ διήγημα.

4.—***Διαγωνισμὸς Ψευδωνύμων.*** — Κατ' ἔτος βραβεύεται τὸ καλλίτερον ψευδώνυμον, διὰ *Δημοψηφίσματος* πάντων τῶν συνδρομητῶν. Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ τούτου δημοσιεύονται ἐπίσης κατὰ τὴν προκήρυξιν λεπτομερῶς.

5.—***Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος,*** ἤτοι ***πρὸς ἔγγραφὴν νέων συνδρομητῶν,*** καὶ ***Διαγωνισμὸς τῶν Εὐσήμων.*** — (Περὶ τῶν Διαγωνισμῶν τούτων ἴδε Κεφ. Ε' καὶ Η').

6. — Γίνονται ἀκόμη καὶ πολλοὶ ἄλλοι ***Μικροὶ Διαγωνισμοί,*** οἱ κυριώτεροι τῶν ὁποίων εἶνε: ***Διαγωνισμὸς Ζωγραφικῆς, — Διαγωνισμὸς Φωτογραφίας, — Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Ποιήματος, — Διαγωνισμὸς Μεταφράσεως,*** (ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, ἀγγλικοῦ καὶ γερμανικοῦ),—***Διαγωνισμὸς Ραπτικῆς, — Διαγωνισμὸς Ἐπιστολογραφίας,*** κτλ. Τῶν Διαγωνισμῶν τούτων προκηρύσσονται ἑκάστοτε τὰ θέματα καὶ ὁρίζονται λεπτομερῶς ἐν τῷ φύλλῳ οἱ ὅροι, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἄλλοτε ἄλλοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Τὰ Βραβεῖα καὶ τὰ Εὔσημα.

1. — Οἱ Διαγωνισμοὶ τῆς Διαπλάσεως διαιροῦνται εἰς μεγάλους καὶ εἰς μικρούς. ***Μεγάλοι Διαγωνισμοὶ*** εἶνε ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων, ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Διηγήματος, αἱ Κυριακαὶ τῆς Διαπλάσεως καὶ ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Ψευδωνύμων. — ***Μικροὶ Διαγωνισμοὶ*** εἶνε ὁ τῆς Ζωγραφικῆς, τῆς Φωτογραφίας, τῆς Καλλιγραφίας, τῆς Ραπτικῆς, κτλ.

2. — Εἰς τοὺς ***Μεγάλους Διαγωνισμούς:***

α'. — Ὁ τυχὼν ***Α'. Βραβείου*** λαμβάνει τὰς ἑξῆς τιμὰς καὶ ἀμοιβάς: 1) δημοσιεύεται τὸ βραβευθὲν ἔργον του, (ὅταν εἶνε διήγημα, ἢ Πνευμ. Ἄσκησις, ἢ ἀπάντησις Κυριακῆς) 2) δημοσιεύεται ἡ ΕΙΚΩΝ του εἰς τὴν Διάπλασιν, ἂν στείλῃ μίαν του φωτογραφίαν, εἴτε μὲ τὸ ψευδώνυμον ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐβραβεύθη, εἴτε μὲ τὸ ὄνομά του, ***ἂν δηλώσῃ ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ γίνῃ χρῆσις τοῦ ὀνόματός του*** 3) λαμβάνει ὡς δῶρον τρεῖς τόμους τῆς Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου, ἐκ τῶν τιμωμένων ἀντὶ δραχμῆς ***κατ' ἐκλογήν του.***

β'. — Ὁ τυχὼν ***Β' Βραβείου*** λαμβάνει ὡς δῶρον δύο τόμους τῆς Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων ἀντὶ δραχμῆς.

γ'. — Τέλος ὁ τυχὼν ***Γ' Βραβείου,*** λαμβάνει ὡς δῶρον ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων ἀντὶ δραχμῆς.

3. — Εἰς τοὺς ***Μικροὺς Διαγωνισμούς:***

α'. — Ὁ τυχὼν ***Α' Βραβείου*** λαμβάνει τὰς ἑξῆς τιμὰς καὶ ἀμοιβάς: 1) δημοσιεύεται τὸ βραβευθὲν ἔργον του, ὅταν δὲ εἶνε Ζωγραφική, Φωτογραφία ἢ Καλλιγραφία, πιστὸν φωτογραφικὸν πανομοιότυπον αὐτοῦ· 2) δημοσιεύεται ἡ ΕΙΚΩΝ του εἰς τὴν Διάπλασιν, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Α' Βραβείου τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν· 3) λαμβάνει ὡς δῶρον τὰ τρία τομίδια τοῦ Παιδικοῦ Πνεύματος (Α', Β'. καὶ Γ') τὰ ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως.

β'. — Ὁ τυχὼν ***Β' Βραβείου*** λαμβάνει ὡς δῶρον δύο τομίδια Παιδικοῦ Πνεύματος, κατ' ἐκλογήν του.

γ' — Τέλος ὁ τυχὼν ***Γ' Βραβείου*** λαμβάνει ὡς δῶρον ἓν τομίδιον Παιδικοῦ Πνεύματος κατ' ἐκλογήν του.

4. — Τὰ βραβεῖα δὲν ἀνταλλάσσονται. Ὁ δικαιούμενος π. χ. νὰ λάβῃ τρεῖς τόμους Διαπλάσεως Α' Περιόδου, δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ ἄλλο τι ἀντ' αὐτῶν ἴσης ἢ καὶ κατωτέρας ἀξίας. Σημειωτέον δὲ ὅτι τὰ Βραβεῖα οὐδέποτε στέλλονται πρὶν τὰ ζητήσῃ ὁ δικαιοῦχος.

5. — Ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπαθώματος, θεωρούμενος ὡς ἔκτακτος, ἔχει ἰδιαίτερα ὅλως βαραβεῖα δριζόμενα ἑκάστοτε εἰς τὴν Προκήρυξιν.

6. — ***Ἀθρόον Βραβεῖον*** λέγεται ἓν ἐξαιρετικὸν βραβεῖον ἰσοδυναμοῦν μὲ Α' Βραβεῖον Μεγάλου Διαγωνισμοῦ, τὸ ὁποῖον ἡ Διάπλασις ἀπονέμει εἰς τὸν συνδρομητήν, ὡς ἄθροισμα τῶν κατωτέρων Βραβείων, τὰ ὁποῖα ἔλαβε διαγωνιζόμενος ἑκάστοτε εἰς ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς Διαγωνισμοὺς της. Πρὸς τοῦτο, εἰς τὰ διάφορα βραβεῖα πάντων ἐν γένει τῶν Διαγωνισμῶν, μικρῶν ἢ μεγάλων, ἐδόθησαν αἱ ἑπόμεναι ἀριθμητικαὶ ἀξίαι:

α'. — Τὸ Α' Βραβεῖον ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν μονάδα (32] 32).

β'. — Τὸ Β' Βραβεῖον ἰσοδυναμεῖ μὲ τέσσαρα τριακοστὰ δεύτερα τῆς μονάδος (4]32).

γ'. — Τὸ Γ' Βραβεῖον ἰσοδυναμεῖ μὲ δύο τριακοστὰ δεύτερα τῆς μονάδος (2]32).

δ'. — Ὁ δὲ Ἔπαινος ἐν γένει ἰσοδυναμεῖ μὲ ἓν τριακοστὸν δεύτερον τῆς μονάδος (1]32).

7. — Εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1899, ἤτοι ἀφότου ἱδρύθη τὸ Ἄθρόον, τηρεῖται ἰδιαίτερον Βιβλίον τῶν βραβευομένων. εἰς τὸ ὁποῖον σημειοῦνται, διὰ τῶν ἰσοδυνάμων ἀριθμῶν, τὰ Βραβεῖα. Καὶ ὅταν οἱ ἀριθμοὶ τῶν Βραβείων. τὰ ὁποῖα ἔλαβεν ὁ συνδρομητὴς κατὰ τὸ διάστημα ἑνὸς ἢ περισσοτέρων ἐτῶν, δώσουν ἄθροισμα ἴσον μὲ τὴν μονάδα (1), εἰς τὸν συνδρομητὴν τοῦτον ἀπονέμεται τὸ ***Ἀθρόον Βραβεῖον,*** ***ἅμα τῇ αἰτήσει του.*** Ὥστε ***ἀπαραίτητον*** εἶνε τοιοῦτον βιβλίον νὰ κρατῇ καὶ ἕκαστος συνδρομητὴς διὰ τὸν ἑαυτόν του, σημειόνων εἰς αὐτὸ τὰ βραβεῖα τὰ ὁποῖα λαμβάνει ἑκάστοτε, μὲ τὴν ἀντίστοιχον ἀριθμητικὴν ἀξίαν. Καὶ τοῦτο διὰ νὰ γνωρίζῃ πότε θὰ συμπληρώσῃ τὴν μονάδα καὶ νὰ τὸ ἀναγγείλῃ ἀμέσως πρὸς τὴν Διάπλασιν, στέλλων λεπτομερῆ σημείωσιν τῶν βραβείων του.

8. — Ὁ τυχὼν *Ἀθρόου Βραβείου* λαμβάνει τὰς ἑξῆς τιμὰς καὶ ἀμοιβάς: α') δημοσιεύεται ἡ ***εἰκόν*** του· β') λαμβάνει ὡς δῶρον τρεῖς τόμους Διαπλάσεως τῆς πρώτης Περιόδου, ἐκ τῶν τιμωμένων δραχμῆς, κατ' ἐκλογήν του.

9.—Ὁ τυχὼν Α' βραβείου εἰς οἱονδήποτε Διαγωνισμόν, πρὶν ἀκόμη οἱ ἀριθμοὶ τῶν κατωτέρων Βραβείων, τὰ ὁποῖα ἔλαβε κατὰ καιρούς, δώσουν ἄθροισμα τὴν μονάδα, δὲν δικαιοῦται κατόπιν νὰ λάβῃ *Ἀθρόον Βραβεῖον.* Ἐπίσης ὁ τυχὼν ἀπαξ *Ἀθρόου,* οὐδέποτε πλέον δικαιοῦται νὰ λάβῃ τοιοῦτον, ὁσαδήποτε ἂν εἶνε τὰ βραβεῖα τὰ ὁποῖα θὰ λάβῃ κατόπιν εἰς τοὺς Διαγωνισμούς.

10.—Τὸ ***Βραβεῖον τῶν Εὐσήμων*** εἶνε ἐτήσιον, καὶ ἀπονέμεται ὡς ἑξῆς: Διὰ πᾶσαν καλὴν ἀπάντησιν εἰς Διαγωνισμόν, διὰ πᾶν καλὸν Παιδικὸν Πνεῦμα, διὰ πᾶσαν σύντομον καὶ ἐκτάκτως καλογραμμένην ἐπιστολήν, διὰ πᾶσαν ἀγαθὴν πρᾶξιν, Ξεσπάθωμα, ἐγγραφὴν ἀπόρου, κτλ. κτλ. ἡ Διάπλασις σημειόνει Εὔσημα, ἀναλόγως τῆς ἀξίας ἑκάστου τῶν ἀνωτέρω. Ἡ ἀπονομὴ τῶν Εὐσήμων δημοσιεύεται πάντοτε εἰς τὸ φύλλον, δι' ἑνὸς Ε ἢ περισσοτέρων, ἐντὸς παρενθέσεως σημειουμένων παρὰ τὸ ψευδώνυμον τοῦ λαμβάνοντος αὐτά.

α'.—Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, ὁ ἔχων τὸν μεγαλήτερον ἀριθμὸν Εὐσήμων. λαμβάνει τὸ *Βραβεῖον τῶν Εὐσήμων,* μὲ τὰς ἑξῆς τιμὰς καὶ ἀμοιβάς: 1) δημοσιεύεται ἡ ***Εἰκών*** του· 2) λαμβάνει ὡς δῶρον ἕνα τόμον χρυσόδετον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου κατ' ἐκλογήν του.

β'.—Δύο Δεύτερα Βραβεῖα ἀπονέμονται εἰς τοὺς ἔχοντας τὰ περισσότερα Εὔσημα, μετὰ τὸν λαβόντα τὸ Πρῶτον. Ἕκαστος τούτων λαμβάνει ὡς δῶρον ἀπὸ ἕνα χρυσόδετον τόμον τῆς «Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων ἀντὶ φρ. 5. κατ' ἐκλογήν του.

γ'.—Τρία Βραβεῖα ἀπονέμονται εἰς τοὺς ἔχοντας τὰ περισσότερα Εὔσημα μετὰ τοὺς λαβόντας Δεύτερον. Ἕκαστος τούτων λαμβάνει ὡς δῶρον ἀπὸ ἕνα ἄδετον τόμον τῆς «Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως», ἐκ τῶν τιμωμένων ἀντὶ φρ. 3,50, κατ' ἐκλογήν του.

δ'.— ***Ἔπαινος*** ἀπονέμεται εἰς ὅλους ὅσοι ἔχουν ἀριθμὸν Εὐσήμων μέχρι τοῦ ἡμίσεως τοὐλάχιστον τῶν τοῦ τελευταίου βραβευθέντος. Καὶ *Εὔσημος Μνεία* εἰς τοὺς ἔχοντας ἀριθμὸν Εὐσήμων μέχρι τοῦ ἡμίσεως τοὐλάχιστον τῶν τοῦ τελευταίου ἐπαινεθέντος.

11.— Ἅμα τῇ λήξει ἑκάστης τριμηνίας, (28 Φεβρουαρίου, 31 Μαΐου, 31 Αὐγούστου) ὀφείλει ἕκαστος νὰ στείλῃ πρὸς τὴν Διάπλασιν λεπτομερῆ σημείωσιν τῶν Εὐσήμων τὰ ὁποῖα ἔλαβε κατὰ τὸ διάστημα τῆς τριμηνίας. Ἅμα δὲ τῇ λήξει τοῦ ἔτους (30 Νοεμβρίου) *γενικὴν σημείωσιν ὅλων τῶν Εὐσήμων τὰ ὁποῖα ἔλαβε κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους.* Ἄλλως δὲν ἀναφέρεται εἰς τὰποτελέσματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Κανονισμὸς τῶν Μικρῶν Μυστικῶν

1.—***Μικρὰ Μυστικὰ*** ὀνομάζονται τετράδια, τὰ ὁποῖα ἐξέδωκεν ἡ Διάπλασις, ὅπως ἀνταλλάσσωνται, κυρίως μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν της. Ἕκαστον τετράδιον *Μικρῶν Μυστικῶν* περιέχει 30 ἐρωτήσεις, καὶ ἀπέναντι αὐτῶν, τὸν ἀπαιτούμενον χῶρον διὰ τὰς ἀπαντήσεις.

2.—Τὰ *Μικρὰ Μυστικὰ* πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖον μας. Ἕκαστον τετράδιον τιμᾶται λεπτὰ 15. Ἑπτὰ τετράδια φρ. 1. Δεκαπέντε τετράδια φρ. 2. Δέσμη ἐξ εἰκοσιπέντε τετραδίων, μὲ ἐξώφυλλον καὶ μὲ πίνακα Περιεχομένων, φρ. 3. Ἐξώφυλλον καὶ Πίναξ χωριστά, λεπτὰ 30.

3.—Ἡ ἀνταλλαγὴ τετραδίων διὰ τοῦ Γραφείου τῆς Διαπλάσεως, γίνεται ὑπὸ τοὺς ἑξῆς ὅρους:

α'.— Ὁ ἐπιθυμῶν νὰνταλλάξῃ Μικρὰ Μυστικὰ διὰ τοῦ Γραφείου τῆς Διαπλάσεως, πρέπει νὰ ἔχῃ ψευδώνυμον, διότι αἱ ἀνταλλαγαὶ γίνονται ἀποκλειστικῶς μεταξὺ ψευδωνύμων. Πρῶτον λοιπὸν θὰ γράψῃ πρὸς τὴν Διάπλασιν μὲ ποῖον ἐπιθυμεῖ νὰνταλλάξῃ, ἡ δὲ Διάπλασις θὰ δημοσιεύσῃ τὴν πρότασιν εἰς τὴν σχετικὴν στήλην τῆς «Ἀλληλογραφίας». (Μόνον τρεῖς ἕως πέντε προτάσεις ἑκάστου κατ' ἀνώτατον ὅρον δημοσιεύονται εἰς ἕκαστον φύλλον.)

β'.—Ὁ ἄλλος, ὁ ὁποῖος θὰ ἴδῃ τὴν πρότασιν, εἶνε ***ἐντελῶς ἐλεύθερος*** νὰ την δεχθῇ ἢ ὄχι. Ἂν δεχθῇ, τότε, ἀντὶ πάσης ἄλλης εἰδοποιήσεως, πρέπει νὰ στείλῃ πρῶτος ἓν τετράδιόν του πρὸς τὴν Διάπλασιν, ἡ ὁποία τὸ στέλλει πρὸς τὸν *προτείναντα* καὶ ἐκεῖνος πάλιν ἅμα λάβῃ τὸ τετράδιον, ***ὀφείλει νὰ στείλῃ τὸ ταχύτερον*** ἓν ἰδικόν του διὰ ἀπόσταλῃ εἰς ἀπόδοσιν πρὸς τὸν δεχθέντα τὴν ἀνταλλαγήν. Οὕτω λοιπὸν ***ὁ μὲν δεχόμενος τὴν ἀνταλλαγὴν στέλλει τετράδιον πρῶτος, ὁ δὲ προτείνων αὐτήν, στέλλει δεύτερος.***

γ'.—Ὁ τε δεχόμενος τὴν πρότασιν, καθὼς καὶ ὁ προτείνων, ὅταν θὰ στείλουν τὸ τετράδιόν των, πρέπει ***πρῶτον νὰ γράψουν τὰς ἀπαντήσεις,*** νὰ τὸ ὑπογράψουν, πάντοτε μὲ τὸ ψευδώνυμόν των ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἔγινεν ἡ πρότασις, (ἢ καὶ μὲ τὸ ὄνομά των μαζί, ***ἂν θέλουν*** νὰ φανερωθοῦν,) νὰ ἐσωκλείσουν ἓν γραμματόσημον 10 λεπτῶν, (***πάντοτε δέκα λεπτῶν, δι' ὁπουδήποτε εἶνε τὸ τετράδιον,***) νὰ γράψουν εἰς τὸ ἄνω περιθώριον τοῦ ἐξωφύλλου μὲ *μολυβδοκόνδυλον* πρὸς ποῖον ἀπευθύνεται τὸ τετράδιον, (τὸ ψευδώνυμόν του ἀρκεῖ), καὶ νὰ το στεῖλουν εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως, ὅπως τὸ διαβιβάσῃ.

4.—***Τετράδια μὲ ἀκόσμους καὶ ἀπρεπεῖς ἀπαντήσεις, μὲ προσωπικοὺς ὑπαινιγμούς, μὲ πειράγματα κτλ. δὲν διαβιβάζονται ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως.***

5.—Νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν ἐκ μέρους τῶν καθυστερούντων τετράδια, ἤτοι τῶν μὴ ἀποδιδόντων τὰ ληφθέντα ἐντὸς μηνὸς τὸ πολύ. ***δὲν δημοσιεύονται.***

6.—Ὁ λαμβάνων τετράδιον διὰ τοῦ Γραφείου τῆς Διαπλάσεως, ***διὰ τοῦ γραφείου*** ἐπίσης ὀφείλει νὰ το ἀνταποδώσῃ. Ἂν το ἀνταποδώσῃ ἀπ' εὐθείας, ***θεωρεῖται*** ὡς καθυστερῶν, καὶ ἑπομένως νέαι του προτάσεις δὲν δημοσιεύονται.

7.— ***Χάριν οἰκονομίας,*** τὰ τετράδια τῶν Μ. Μυστικῶν δύνανται νὰ στέλλωνται πρὸς τὴν Διάπλασιν ἐντὸς ἀνοικτοῦ φακέλλου ὡς ἔντυπα, ὅτε πληρόνουν ἐλάχιστον ταχυδρομικὸν τέλος. (Καὶ ἡ Διάπλασις ὡς ἔντυπα τὰ στέλλει, ἀφίνουσα ἀνοικτὸν τὸν φακέλλον.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Τὸ Ξεσπάθωμα.— Οἱ Πράκτορες τῆς Διαπλάσεως

1.—«Ξεσπάθωμα» λέγεται ἡ φροντὶς καὶ ἡ ἐνέργεια, τὴν ὁποίαν καταβάλλουν οἱ φίλοι τῆς «Διαπλάσεως» πρὸς ἐγγραφὴν νέων συνδρομητῶν, ἢ ἀγοραστῶν κατὰ φύλλον.

2.—Ἡ Διάπλασις, διὰ νὰ κινήσῃ περισσότερον τὴν εὐγενῆ ἁμιλλαν τῶν φίλων της, ἐβρυσε Διαγωνισμὸν Ξεσπαθώματος, τοῦ ὁποίου οἱ ὅροι δημοσιεύονται εἰς ἑκάστην προκήρυξιν. Ἕκαστοι τιμαὶ καὶ ἀμοιβαὶ ἀπονέμονται εἰς τοὺς ξεσπαθώνοντας, τῶν ὁποίων δημοσιεύονται καὶ αἱ εἰκόνες ἐν συμπλέγματι, μὲ τὸν *κορυφαῖον* (δηλαδὴ τὸν ἐγγράψαντα τοὺς περισσοτέρους συνδρομητάς,) ἐν τῷ μέσῳ.

3.—Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν Ξεσπαθώματος λαμβάνουν ἀπὸ κοινοῦ μέρος: πρῶτον οἱ συνδρομηταὶ οἱ ἐγγράφοντες νέους συνδρομητὰς ἐτησίους, ἑξαμήνους ἢ τριμήνους· καὶ δεύτερον οἱ συνδρομηταὶ οἱ εὑρίσκοντες ἀγοραστὰς ἑβδομαδιαίους καὶ ἀναλαμβάνοντες τὴν εἰς αὐτοὺς διανομὴν τοῦ φύλλου, τὴν εἴσπραξιν τοῦ ἀντιτίμου καὶ τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Οὗτοι ὀνομάζονται *Πράκτορες τῆς Διαπλάσεως.*

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΕΜ. ΒΕΚΙΑΡΕΛΗΣ

Βραβευθεὶς
Ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Ἀίλιος Ἀριστείδης*
Εἰς τὸν 92ον Διαγωνισμὸν πρὸς Σύνθεσιν
Πνευματικῶν Ἀσκήσεων

[Ἴδε Διάπλασιν τοῦ 1905, σελ. 383]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν ἀπόρων ἐπιμελῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν. —Συστάσεις καὶ ἐγγραφαὶ ἀπόρων παίδων

1.— Εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως» λειτουργεῖ *Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν ἀπόρων ἐπιμελῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν.*

2.— Ὁ σκοπὸς τοῦ Ταμείου τούτου εἶνε ἡ δωρεὰν παροχὴ τῆς «Διαπλάσεως» εἰς παιδία ἐπιμελῆ καὶ φιλόμουσα ἀλλὰ πτωχά, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ ἠδύναντο ἄλλως νὰποκτήσουν αὐτήν. Οὕτως, ἀπέναντι τοῦ συλλεγομένου ποσοῦ, στέλλονται εἰς τὸ τέλος τοῦ σχολικοῦ ἔτους τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης» της εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ Σχολεῖα, ὅπως διανέμονται ὡς βραβεῖα εἰς τοὺς ἀριστεύοντας κατὰ τὰς ἐξετάσεις ἀπόρους μαθητὰς καὶ μαθητρίας.

3.— Εἰς τὸ Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν Ἀπόρων εἶνε δεκτὰ οἱαδήποτε ποσά, καὶ τὰ *ἐλάχιστα,* ἐκ μέρους τῶν συνδρομητῶν μας. καὶ παντὸς ἄλλου ἐπιθυμοῦντος νὰ συνεισφέρῃ. Τὰ ὀνόματα τῶν εἰσφερόντων μὲ τὸ ποσὸν τῆς εἰσφορᾶς ἑκάστου δημοσιεύονται ἑκάστοτε εἰς τὴν «Διάπλασιν.»

4.— Ἐκτὸς τοῦ Ταμείου, πολλοὶ τῶν αὐπόρων συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως» λαμβάνουν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν Ξεσπαθώματος ἐγγράφοντες *δι' ἐξόδων των* πτωχὰ καὶ φιλόμουσα παιδία, συνιστώμενα ὑπ' ἄλλων συνδρομητῶν διὰ τῆς Ἀλληλογραφίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Ἡ σειρὰ τῆς Διαπλάσεως. — Ἡ Βιβλιοθήκη τῆς Διαπλάσεως

1.—Οἱ νέοι συνδρομηταὶ δύνανται νὰποκτήσουν τὴν σειρὰν τῶν τόμων τῆς «Διαπλάσεως», τῶν ἐκδοθέντων πρὸ τοῦ ἔτους κατὰ τὸ ὁποῖον ἐνεγράφησαν.

2.— Μέχρι τοῦδε ἐξεδόθησαν 35 Τόμοι, ἐκ τῶν ὁποίων μόνον ὁ δεύτερος (1880) δὲν ὑπάρχει, ἐξαντληθεὶς πρὸ πολλοῦ.

3.—Ἀπὸ τοῦ 1879 μέχρι τοῦ 1893 ἐξεδόθησαν 24 τόμοι, ὀνομαζόμενοι «Τόμοι τῆς Πρώτης Περιόδου.» Ἀπὸ τοῦ 1894 ἡ «Διάπλασις» ἔγινεν ἀπὸ δεκαπενθημέρου ἑβδομαδιαία, ἤλλαξε σχῆμα καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Β' Περίοδον. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ἤτοι ἀπὸ τοῦ 1894 μέχρι τοῦ 1905 ἐξεδόθησαν Τόμοι 12, ὀνομαζόμενοι «Τόμοι τῆς Δευτέρας Περιόδου.»

4.—Ἡ διεύθυνσις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ἐκδίδει ἑκάστοτε καὶ τόμους, ἀνεξαρτήτους τοῦ περιοδικοῦ, περιέχοντας ἕκαστος ἀπὸ ἓν τερπνὸν καὶ ἠθικὸν ἀνάγνωσμα, —ὡς ἐπιτοπλεῖστον μυθιστόρημα εἰκονογραφημένον. Οἱ τόμοι οὗτοι τιτλοφοροῦνται ***«Βιβλιοθήκη τῆς Διαπλάσεως.»***

5.—Λεπτομερὴς *Τιμοκατάλογος* τῶν τόμων «Διαπλάσεως» καὶ «Βιβλιοθήκης», δημοσιεύεται ἑκάστοτε εἰς τὸ φύλλον, «ὑπάρχει δὲ καὶ ἰδιαιτέρως τυπωμένος, λεπτομερέστατος, μὲ ὅλα τὰ εἰς τοὺς διαφόρους τόμους περιεχόμενα ἐκτενῆ ἀναγνώσματα, καὶ στέλλεται δωρεὰν πρὸς πάντα αἰτοῦντα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ἀνανέωσις συνδρομῆς.— Ἀλλαγὴ διευθύνσεως.— Ἐλλείποντα φυλλάδια

1.—Ἡ συνδρομὴ εἰς τὴν «Διάπλασιν» εἶνε *προπληρωτέα·* ἑπομένως ὁ συνδρομητὴς ὁ ἐπιθυμῶν νὰ ἐξακολουθήσῃ, πρέπει, πρὶν λήξῃ ἡ συνδρομή του, νὰ την ἀνανεώσῃ. Ὁ μὴ ἐπιθυμῶν νὰ ἐξακολουθήσῃ, ὀφείλει νὰ το δηλώσῃ δι' ἐπιστολῆς ἢ ταχυδρομικοῦ δελταρίου, ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ πρῶτον μετὰ τὴν λῆξιν τῆς συνδρομῆς του φυλλάδιον, σημειῶν ἐπ' αὐτοῦ τὴν λέξιν «Ἀπαράδεκτον» *καὶ τὸ ὄνομά του.*

2.— Κατ' ἔτος ἡ Διάπλασις προκηρύσσει Λαχεῖον Δώρων. Φέτος τὰ Δῶρα ταῦτα εἶνε ἀξίας ἄνω τῶν 2,500 δραχμῶν, καὶ θὰ διανεμηθοῦν *διὰ κλήρου* εἰς ὅλους τοὺς συνδρομητὰς ὅσοι θὰ ἔχουν ἐγγραφῇ ἢ ἀνανεώσῃ τὴν συνδρομήν των ἐγκαίρως.

3.—Πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων καὶ παραγγελία, καὶ ἐν γένει πᾶσα ἐπιστολὴ ἀπευθύνεται πρὸς τὸν κ. ***Νικόλαον Π. Παπαδόπουλον, διευθυντὴν καὶ ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», ὁδὸς Εὐριπίδου, 38, εἰς Ἀθήνας.*** Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν καὶ τῶν ἄλλων παραγγελιῶν στέλλεται διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, ἐλλείψει δὲ τοιαύτης, διὰ τραπεζιτικῆς ἐπιταγῆς (chèque), χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσῶν νομισμάτων ἐσφηνωμένων ἐντὸς λεπτοῦ χαρτονίου, καὶ τοκομεριδίων τῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος. Ποσὰ μικρότερα τοῦ

ἑνὸς φράγκου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους. Ἐξαιρετικῶς εἶνε δεκτὰ εἰς γραμματόσημον ὀθωμανικὸν (τοῦ Ἐσωτερικοῦ)— πρὸς πέντε γρόσια τὸ φράγκον—οἱαδήποτε ποσά, στελλόμενα μόνον ἐκ μερῶν τῆς Τουρκίας, ὅπου δὲν ὑπάρχουν ξένα Ταχυδρομεῖα ἐκδίδοντα ταχυδρομικὰς ἐπιταγάς.

4.—Ἐπιστολὴ μὲ χρήματα ἀνάγκη νὰ στέλλεται *συστημένη καὶ καλῶς σφραγισμένη*, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παραβιάσεως.

5.— Ὁ πληρόνων ἐτησίαν, ἑξάμηνον ἢ τρίμηνον συνδρομήν, ἀποκτᾷ τὸ δικαίωμα μιᾶς *ταινίας τυπωμένης*, ὑπὸ τὴν ὁποίαν τῷ στέλλεται τὸ φύλλον ταχυδρομικῶς. Διὰ πᾶσαν ἐν τῷ μεταξὺ ἀλλαγὴν διευθύνσεως, ὁ συνδρομητὴς ὀφείλει νὰ στέλλῃ καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἀπαιτουμένην δαπάνην πρὸς ἐκτύπωσιν τῆς νέας του ταινίας. Ἄλλως ἡ παραγγελία του δὲν ἐκτελεῖται καὶ τὸ φύλλον του μένει εἰς τὸ Γραφεῖον.

6.—Ὁ συνδρομητὴς ὁ ἀλλάσσων κατοικίαν, ὀφείλει νὰ εἰδοποιήσῃ ἀμέσως τὸ Γραφεῖόν μας, συναποστέλλων καὶ λεπτὰ 50 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως ἡ Διεύθυνσις δὲν εὐθύνεται διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων. Ἐπίσης, ἂν δὲν λάβῃ κανεὶς τὸ φύλλον μιᾶς ἑβδομάδος, *ὀφείλει νὰ εἰδοποιήσῃ ἀμέσως* μὲ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ταχυδρομείου καὶ νὰ ζητήσῃ τὸ ἀπωλεσθὲν φύλλον, τὸ ὁποῖον τότε στέλλεται ἐκ νέου δωρεάν. Αἰτήσεις ὅμως περὶ ἀναπληρώσεως φύλλων μὴ γινόμεναι ἀμέσως, δὲν εἶνε δεκταί, ἂν δὲν συνοδεύωνται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου τῶν ζητουμένων φυλλαδίων. (Ἕκαστον φύλλον τοῦ τρέχοντος ἔτους λεπτὰ 20, τῶν προηγουμένων ἐτῶν λ. 25.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒʹ.

Τὸ Σῆμα τῆς Διαπλάσεως

1.—Τὸ ***Σῆμα*** εἶνε μικρὰ καρφὶς ἐξ ἀργύρου ἐπίχρυσος, τὴν ὁποίαν φέρουν πρὸς διάκρισιν καὶ ἀναγνώρισιν οἱ συνδρομηταὶ καὶ αἱ συνδρομήτριαι τῆς «Διαπλάσεως». Ἡ καρφὶς αὕτη, κομψοτάτη, φέρει ἐπὶ κυκλικοῦ βάθους χρυσοῦ διὰ μαύρου, τὸ μονόγραμμα Δ. τ. Π.(Διάπλασις τῶν Παίδων) περιβαλλόμενον ὑπὸ μαιάνδρου, ὅστις συμπληροῦται διὰ τῆς χρονολογίας 1879—1903 (τὸ ἔτος τῆς Ἱδρύσεως τοῦ περιοδικοῦ καὶ τὸ ἔτος τῆς Εἰκοσιπενταετηρίδος.)

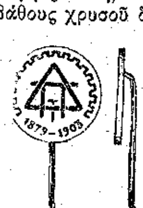

2.—Ὅσοι τῶν συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦν ν' ἀποκτήσουν τὸ Σῆμα, πρέπει νὰ στείλουν εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως φρ. 3. Οἱ ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν πρέπει νὰ προσθέσουν καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὰ ἔξοδα τῆς ἀποστολῆς. Οἱ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ δὲν προσθέτουν τίποτε διὰ τὰ ἔξοδα τῆς ἀποστολῆς, ἀλλὰ πληρόνουν 3 φράγκα χρυσᾶ.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΟΔΗΓΟΥ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Ὁ νεώτερος τῶν Βασιλέων.

Ὁ νεώτερος τῶν βασιλέων εἶνε ὁ Ντωντὶ Κροά, ὁ βασιλεὺς τῆς Οὐγάνδας εἰς τὴν Ἀφρικήν. Δὲν εἶνε ἀκόμη δώδεκα ἐτῶν· μολοντοῦτο ἡ χώρα του,—μεγάλη χώρα, εὔφορος καὶ πλουσιωτάτη εἰς μεταλλεῖα παντοειδῆ,—διευθύνεται ἀρκετὰ καλά, διότι τὴν διευθύνει...ἡ Ἀγγλία. Πραγματικῶς, ἡ Οὐγάνδα εἶνε πρὸ πολλοῦ κτῆσις ἀγγλική, καὶ ὁ βασιλεύς της, μολονότι τιτλοφορεῖται Βασιλεὺς τῶν Βασιλέων, βασιλεύει ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι. Δὲν πειράζει λοιπὸν ποῦ εἶνε τόσον μικρός,—καλλίτερα μάλιστα διὰ τὴν Ἀγγλίαν. Ὅσον διὰ τὴν βασιλικὴν ἐπιχορήγησιν, εἶνε καὶ αὐτὴ μικρὰ σὰν τὸν βασιλέα : μόνον 30,000 φράγκα τὸν χρόνον.

Νεκροταφεῖον ἵππων.

Εἰς τὸ Παρίσι ὑπάρχει νεκροταφεῖον διὰ σκύλους. Εἰς τὸ Λονδῖνον ὑπάρχει νεκροταφεῖον δι' ἄλογα.

Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι δὲν θάπτεται ἐκεῖ κάθε ἄλογον, ἀλλὰ μόνον τὰ ἔνδοξα ἄλογα, τὰ διακριθέντα καὶ νικήσαντα εἰς τὰς ἱπποδρομίας.

Μὲ μαρμαρίνας στήλας μὲ σταυροὺς καὶ μ' ἐπιγραφὰς χρυσᾶς, ἐκ πρώτης ὄψεως τὸ νεκροταφεῖον τοῦτο δὲν διαφέρει ἀπὸ νεκροταφεῖον ἀνθρώπων.

Οἱ διασημότεροι τῶν νεκρῶν του εἶνε οἱ μακαρῖται ἵπποι, ποῦ ἐνίκησαν εἰς τὰς περιφήμους ἱπποδρομίας τοῦ Δέρβυ. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε καὶ ἕνας ἵππος τοῦ βασιλέως Ἐδουάρδου, νικήσας ἑξηκονταεπτὰ φοράς!

Τὰ παιγνίδια τοῦ Τσάρου.

Πολλοὶ γονεῖς ἀγαποῦν νὰ ἐπινοοῦν καὶ νὰ κατασκευάζουν μόνοι των παιγνίδια διὰ τὰ παιδιά των. Καὶ αὐτοὶ δὲν εἶνε πάντοτε οἱ πτωχότεροι. Θὰ ἐκπλαγῆτε τώρα ἂν μάθετε ὅτι καὶ βασιλεῖς κάμνουν τὸ ἴδιον πρᾶγμα ;

Ἓν ρωσσικὸν περιοδικὸν δημοσιεύει τὰς εἰκόνας διαφόρων παιγνιδίων, τὰ ὁποῖα ἐπενόησεν ἡ Τσαρίνα διὰ τὰς θυγατέρας της. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Τσάρος, ὁ ὁποῖος εἶνε δεξιώτατος τεχνίτης, δὲν ἀπηξίωσε νὰ κατασκευάσῃ μόνος του ἕνα παιγνίδι διὰ τὸν μικρὸν Τσάρεβιτς. Εἶνε ἕνα φεῖδι ἀπὸ κομμάτια ξύλου συνηρμολογημένα οὕτω πως, ὥστε τὸ σύνολον νὰ μιμῆται φυσικώτατα τὰς κινήσεις τοῦ ἑρπετοῦ. Λέγουν ὅτι ὁ Τσάρεβιτς τὸ προτιμᾷ ἀπ' ὅλα του τὰ παιγνίδια.

Κύφων διὰ μαθητάς.

Φαίνεται ὅτι τὸν παλαιὸν καιρὸν οἱ ἀμελεῖς μαθηταὶ ἐξυλίζοντο καὶ δημοσίᾳ

Εἰς μίαν ἀγγλικὴν πόλιν, Shoreditch λεγομένην, εἰς τὸν κῆπον τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγ. Λεονάρδου, διατηρεῖται ἀκόμη ὁ παλαιὸς ***κύφων***, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνερχόμενοι οἱ μαθηταὶ προσεδένοντο, μὲ τὴν ράχιν πρὸς τὸν *φιλοθέαμον* κοινόν, διὰ νὰ ὑποστοῦν τὴν τιμωρίαν των. Τὰ παλαιὰ χρονικὰ διηγοῦνται ὅτι τὸ ξυλοφόρτωμα ἐγίνετο πάντοτε τὴν Κυριακὴν τὸ πρωΐ, μετὰ τὴν λειτουργίαν, διὰ νὰ εἶνε παρόντες ὅλοι οἱ ἐνορῖται. Οἱ παιδαγωγοί, βλέπετε, ἤθελαν εἰς τὸν πόνον τῆς ράβδου νὰ προσθέτουν καὶ τὴν διαπόμπευσιν! Δὲν εἰξεύρομεν ὅμως ἂν οἱ ἀμελεῖς μαθηταὶ ἦσαν τότε ὀλιγώτεροι παρὰ τώρα ποῦ δὲν ξυλίζονται διόλου.

Τὰ ἔντομα

Ἕνας φυσιοδίφης μᾶς βεβαιόνει ὅτι ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον 240,000 διαφορετικὰ εἴδη ἐντόμων.

Μεταξὺ τῶν ὀντιδίων αὐτῶν ὑπάρχουν μερικὰ τόσον μικρά, ὥστε χρειάζονται 4,000 διὰ νὰ ἀποτελέσουν τὸν ὄγκον ἑνὸς κόκκου ἄμμου!

Η 15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΙΝΕ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ

πρὸς ἀνανέωσιν καὶ ἐγγραφὴν διὰ τὸ 1906 μὲ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὸ Λαχεῖον τῶν Δώρων καὶ μιᾶς Μετοχῆς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Δὲν σκοπεύω νὰ δώσω παράτασιν τῆς προθεσμίας ταύτης. Ὅθεν θὰ περιμείνω τοὺς ἐν Ἀθήναις φίλους μου μέχρι τῆς ἑσπέρας τῆς 15 Δεκεμβρίου, ἤτοι τῆς προσεχοῦς Πέμπτης. Εἱμποροῦν νὰ ἔλθουν ἕως τὰς 9 τὸ βράδυ, καὶ νὰ εἶνε ἐμπρόθεσμοι.

Ὅσον διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ φίλους μου, νομίζω ὅτι ἡ δικαιοσύνη μοῦ ἐπιβάλλει νὰ μὴ λάβω ὑπ' ὄψει μου τὴν ἡμέραν τῆς λήψεως τῆς συνδρομῆς των, ἀλλὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀποστολῆς. Ὥστε καὶ αὐτοὶ ἔχουν καιρὸν νὰ παραδώσουν τὴν συστημένην ἐπιστολήν των ἢ τὴν ταχ. ἐπιταγήν των εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον τῆς πόλεώς των μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου. Καὶ ὅποτε ἂν φθάσῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, θὰ εἶνε ἐπίσης ἐμπρόθεσμοι. Ἐγὼ θὰ κυττάζω τὴν σφραγίδα τοῦ Ταχυδρομείου

Μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν γράφω, ἐδόθησαν δωρεὰν 365 Μετοχαί. Ὥστε θὰ δοθοῦν ἀκόμη ἄλλαι 635.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 95ος

Λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἐξ ὅσων θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς Διαπλάσεως, τῶν μηνῶν Δεκεμβρίου, Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου καὶ Μαρτίου 1906.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 95ος Διαγωνισμὸς πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν τῶν ἐχόντων ψευδώνυμον, ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθοῦν ὀφείλουν πρῶτον νὰ προμηθευθοῦν ἐγκαίρως ἐκ τοῦ Γραφείου μου τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων.

Οἱ Ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ, τοὺς ὁποίους εὑρίσκετε ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Γʹ), παραμένουν οἱ αὐτοὶ δι' ὅλους τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Λύσεων.

Βραβεῖα θ' ἀπονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα διὰ τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα εὑρίσκετε ἐπίσης εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Εʹ, ἄρθρον 2, παράγραφοι αʹ, βʹ, γʹ.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ *Κινέζικη Κοτσίδα* δέρνει τὴν ἐξαδέλφην του, μικροτέραν ἀπὸ αὐτόν.

Ἐπεμβαίνει ἡ θεία του :

— Δὲν ντρέπεσαι νὰ κτυπᾷς ἕνα κορίτσι μικρότερό σου ;

—Μπᾶ! ἀπαντᾷ ἡ *Κινέζικη Κοτσίδα* καὶ δὲν εἶνε ντροπὴ ὅταν κάποτε μοῦ τῆς βρέχεις ἐσύ ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Διπλωμάτου

***

Φίλος τοῦ *Δικεφάλου Ἀετοῦ* τὸν σπρώχνει καὶ τὸν ρίχνει εἰς τὴν θάλασσαν.

— Ἂς ἔχῃς χάρι, τοῦ λέγει ἐκεῖνος ἀφοῦ ἐβγῆκεν εἰς τὴν ξηράν, ποῦ δὲν ἐπνίγηκα, εἰ δὲ μή... σοῦ ἔδειχνα!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀμιμήτου Γελωτοποιοῦ

***

Ὁ μικρὸς Μίμης πλησιάζει εἰς τὴν κούνιαν, ὅπου κοιμῶνται τὰ δύο νεογέννητα δίδυμα ἀδελφάκια του. Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν μητέρα του:

—Ἔ, καὶ τώρα, μαμμά, ποιὸ ἀπὸ τὰ δύο θὰ πνίξουμε ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λεσβιακοῦ Ἄνθους

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ„

ΤΑ ΝΕΑ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Κανὲν ἀπὸ τὰ μυθιστορήματα ποῦ σᾶς ἀνέφερα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ὡς *ὑποψήφια* διὰ τὸ 1906, δὲν βλέπετε νἀρχίζῃ σήμερον! Δὲν εἶνε περίεργον αὐτό ;—Καθόλου περίεργον! Ἐν τῷ μεταξὺ ηὗρα ἄλλα, καταλληλότερα διὰ τὴν ἀρχήν κ' ἐκεῖνα πρὸς τὸ παρὸν τἄφισα κατὰ μέρος.

Ὁ «Ναυτόπαις τοῦ Σουρκούφ» θὰ διαρκέσῃ, ὑπολογίζω, ἐννέα ἕως δέκα μῆνας. Τὸ *«Φεγγαρόπαιδο»* θὰ τελειώσῃ μὲ τὴν πρώτην ἑξαμηνίαν. Ἐπίσης καὶ τὸ *«Γι' ἀγάπη τοῦ Ἀδελφοῦ»*. Ἔπειτα θὰ τὰ διαδεχθοῦν ἄλλα τρία, καὶ ἴσως μεταξὺ αὐτῶν θὰ εἶνε καὶ κανὲν ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ σᾶς προανήγγειλα.

Ἀλλὰ τί ἔξοχα ποῦ εἶνε αὐτὰ ποῦ ἀρχίζουν σήμερον, καὶ τὰ τρία! Πόσον ὀλίγον θὰ ἠμπορέσετε νὰ φαντασθῆτε τὰς ἀφαντάστους περιπετείας των ἀπὸ τὴν σημερινὴν ἀρχήν!. Ἀ, ναί, πρέπει νὰ περιμείνετε δύο-τρία φύλλα ἀκόμη, καὶ τότε θὰ μοῦ πῆτε...Ἐγὼ ὅμως σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι θὰ σᾶς ἐνθουσιάσουν *ὅσον ποτὲ δὲν σᾶς ἐνθουσίασαν μυθιστορήματα τῆς Διαπλάσεως.*

Τὸ «Φεγγαρόπαιδο»—ὅπως ὠνομάσθη ἡ Ἰουλιέττα ἐξ αἰτίας μιᾶς τραγικῆς περιπετείας της—θὰ σᾶς δώσῃ ὅλας τὰς συγκινήσεις τῆς σκληρότατα δοκιμαζομένης μητρικῆς καὶ υἱϊκῆς στοργῆς.— Ὁ «Ναυτόπαις τοῦ Σουρκούφ» εἶνε ἔργον ἐξόχως πατριωτικόν. Θὰ διαβάζετε τὰ κατορθώματα τοῦ ἥρωος Σουρκούφ, καὶ θἀναπολῆτε τὰ κατορθώματα τῶν ἰδικῶν μας θαλασσινῶν. Θὰ εἶνε τὸ χάρμα καὶ ἡ ἀπόλαυσις ὅλων τῶν νέων πατριωτῶν, καὶ προπάντων ἐκείνων ποῦ ὀνειροπολοῦν νὰ ὑπηρετήσουν τὴν πατρίδα των διὰ τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ, ὅπως ὁ μικρὸς Γουλιέλμος.—Καὶ ἡ ἱστορία τῶν δύο μικρῶν γάτων, ἡ τόσον φαιδρὰ καὶ συγκινητική, πόσον ὁμοιάζει μὲ τὴν ἱστορίαν δύο μικρῶν...ἀνθρώπων, καὶ πόσον θ' ἀρέσῃ εἰς μεγάλους καὶ εἰς μικρούς!

Η ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΤΗΣ 21ης ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Διὰ τοὺς νέους μου φίλους, ὅσοι θὰ ἐπιθυμοῦσαν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν 21ην Κυριακὴν (ἄν, ἐννοεῖται, ἔχουν ψευδώνυμον) ἐπαναλαμβάνω ἐδῶ τὴν ἐρώτησιν :

«Πῶς φαντάζεσθε ὅτι θὰ εἶνε ὁ κόσμος μετὰ εἴκοσιν ἀκόμη αἰῶνας, ἤτοι περὶ τὸ ἔτος 4000 μετὰ Χριστόν;»

Αἱ ἀπαντήσεις εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου. Πρέπει νὰ εἶνε γραμμέναι εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου καὶ νὰ μὴ ὑπερβαίνουν τὰς δύο σελίδας συνήθους ἐπιστολῆς. (Βλέπε καὶ Ὁδηγόν, κεφ. Δʹ.)

ΑΙ ΜΕΤΟΧΑΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ὁ πρῶτος, ὁ ὁποῖος ἐπώλησε *καὶ τὰ τέσσαρα* κουπόνια τῆς Μετοχῆς του καὶ μοῦ ἐπρομήθευσε τέσσαρας νέους μετόχους, εἶνε ὁ νέος μου φίλος *Ἐπαμεινώνδας Α. Βετσόπουλος*, διαμένων ἐν Κων)πόλει. Μοῦ ἐζήτησε δέ, ἀντὶ τῶν 10 φράγκων ποῦ ἔπρεπε νὰ πάρῃ, νὰ τὸν ἐγγράψω διὰ μίαν ἀκόμη συνδρομὴν εἰς τὴν Διάπλασιν τοῦ 1906.

Λογαριάσατε τώρα τί ἐκέρδισε : Αʹ. Εἰσέπραξε φρ. 2,60 ἀπὸ τὰ κουπόνια. Βʹ. Λαμβάνει χάρισμα ἓν φύλλον ἐπὶ ἓν ἔτος, δηλαδὴ ἄλλα 10 φρ.—τὰ ὁποῖα θὰ εἰσέπραξε βέβαια ἀπὸ ἐκεῖνον εἰς τὸν ὁποῖον θὰ δίδῃ τὸ φύλλον, (ἂν δὲν θὰ τὸ χαρίζῃ.) Γʹ. Θὰ ἔχῃ εἰς τὸ ἐνεργητικόν του 4 ξεσπαθώματα, μόλις οἱ Μέτοχοι, τοὺς ὁποίους μοῦ ἐπρομήθευσεν, ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ (μὲ 55 λεπτὰ ἕκαστος!) Δʹ. Ἔχει τὰς θερμοτάτας εὐχαριστίας μου, διότι μ' ὅλα αὐτά, εἰς τὴν Διάπλασιν ἔκαμε τὴν μεγαλητέραν χάριν ποῦ εἱμπορεῖ νὰ τῆς κάμῃ συνδρομητής της.

Ἀπὸ ἕν, ἀπὸ δύο καὶ ἀπὸ τρία κουπόνια ἐπώλησαν ἕως τώρα πολλοί. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔχω τόπον νὰ τοὺς ἀναφέρω ὅλους.

Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Πρέπει νὰ τὸν διαβάσετε μὲ προσοχὴν ὅλοι, καὶ νέοι καὶ παλαιοί. Λέγω καὶ παλαιοί, διότι πολλοὶ ὅροι μετεβλήθησαν. Παραδείγματος χάριν οἱ ὅροι τοῦ Ἀθρόου Βραβείου. Τὰ κατώτερα βραβεῖα δὲν ἔχουν πλέον τὰς αὐτὰς ἀριθμητικὰς ἀξίας. Καὶ ὅσοι κρατεῖτε σημείωσιν τῶν Βραβείων σας, νὰ γράφετε εἰς τὸ ἑξῆς ὅσα παίρνετε μὲ τὰς νέας ἀξίας, νὰ διορθώσετε δὲ σύμφωνα μὲ τὸν Ὁδηγὸν καὶ τὰς ἀξίας τῶν προηγουμένων σας Βραβείων.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ
ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ὁ φίλος μου *Σταῦρος Μ. Σταματάκης* μοῦ ἔστειλε 10 φράγκα, διὰ τῶν ὁποίων κατ' ἐντολήν του ἐνέγραψα τὸ ἄπορον παιδίον, τὸ συσταθὲν ὑπ' ἀριθ. 40 τῷ 1905.

Συγχαίρω τὸν *Σταῦρον Σταματάκην* διὰ τὰ εὐγενῆ του αἰσθήματα, καὶ εὔχομαι ἡ φιλάνθρωπος πρᾶξις του νὰ εὕρῃ πολλοὺς μιμητὰς μεταξὺ τῶν εὐπόρων μας φίλων καὶ κατὰ τὸ ἀρχόμενον ἔτος.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΣΚΟΚΟΥ τοῦ 1906

Καὶ μία σύστασις :

Ἐξεδόθη τὸ *Ἡμερολόγιον Σκόκου* διὰ τὸ ἔτος 1906. Διατρέχει τὸ 21ον ἔτος του. Ἰδοὺ λοιπὸν ἓν περιοδικὸν—ἐτήσιον,— τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν μακροβιότητα καὶ τὴν εὐδοκίμησιν ἁμιλλᾶται πρὸς τὴν Διάπλασιν.

Ὁ ἐφετεινὸς τόμος εἶνε ἐφάμιλλος τῶν προηγουμένων, μὲ 450 πυκνὰς σελίδας, μὲ ἀφθονίαν ὡραίων εἰκόνων καὶ μὲ πλῆθος ἄρθρων, διηγημάτων καὶ ποιημάτων, τὰ ὁποῖα ὑπογράφουν τὰ γνωστότερα ὀνόματα τῆς φιλολογίας μας : Παπαδιαμάντης, Κουρτίδης, Ξενόπουλος, Νιρβάνας, Δροσίνης, Παλαμᾶς, Βλαχογιάννης, Στρατήγης, Δημητρακόπουλος, κτλ. κτλ.

Συνιστῶ τὸ *Ἡμερολόγιον Σκόκου* εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν φίλων μου, τὸ στέλλω δὲ εὐχαρίστως εἰς ὅποιον μοῦ ἐμβάσῃ φρ. 5, ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν. (Μόνον εἰς τὴν Τουρκίαν ἡ εἴσοδός του δὲν ἐπιτρέπεται).

Καὶ τώρα ποῦ θἀρχίσω τὰς ἀπαντήσεις —ἡ ὥρα ἡ καλή!—πρέπει πρῶτα-πρῶτα νὰ εὐχαριστήσω ὅσους μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, πρὶν ἀκόμη φροντίσουν νὰ πάρουν ψευδώνυμον ἢ νἀνανεώσουν αὐτὸ ποῦ εἶχαν. Τοὺς εὐχαριστῶ λοιπὸν ἀπὸ καρδίας διὰ τὴν ἀγάπην των καὶ τὴν προθυμίαν των. Λυποῦμαι μόνον ποῦ δὲν εἱμπορῶ νὰ τοὺς ἀπαντήσω οὔτε κἂν νὰ τοὺς ἀναφέρω ἐδῶ, διότι δὲν ἔχουν ψευδώνυμον. Καὶ κατὰ τὸν κανονισμόν, διὰ νὰ λαμβάνῃ κανεὶς ἀπάντησιν διὰ τῆς Ἀλληλογραφίας, πρέπει ἀφεύκτως νὰ ἔχῃ ψευδώνυμον.

Ἐντυπώσεις βραβευμένων : Ἡ *Ἄγκυρα τῆς Σωτηρίας* [Ε] δὲν ἐπίστευε τὰ μάτια της ὅταν εἶδε πῶς ἐπῆρε Αʹ Βραβεῖον εἰς τὴν 20ὴν Κυριακήν. Εἰς τὸ τέλος, ὀλίγον χαιρεκάκως, προσθέτει: «Αὐτὴν τὴν φορὰν τὴν ἔπαθαν τ' ἀγόρια φοβερά. Καὶ τὰ ἓξ βραβεῖα τῆς Κυριακῆς τὰ ἐπῆραν κορίτσια. Θρίαμβος ἦτο δι' ἡμᾶς αὐτὴ ἡ Κυριακή! φαντάζομαι τί μοῦτρα ποῦ θὰ ἔκαμαν τ' ἀγόρια...» Εἰς αὐτὰ πλέον ἂς ἀπαντήσουν οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Καὶ ἡ *Κυρία Σκαρφαλόστρα* [Ε], ποῦ ἐπῆρε δεύτερον Βραβεῖον, ἄρχισε νὰ τρέχῃ καὶ νὰ πηδᾷ εἰς τὴν τραπεζαρίαν σὰν τρελλή, «διότι δὲν ἐπερίμενεν οὔτε Εὔφημον Μνείαν». Μὰ δὲν σᾶς τὸ εἶπα ; Τὸ βραβεῖον ἔργεται ὅταν δὲν τὸ περιμένει κανείς. Σὰν τὸ σεισμό, σὰν τὸν κεραυνό, ἔτσι εἶνε καὶ αὐτό... μόνον ποῦ εἶνε κάπως προτιμότερον...

Ἀμὲ ἡ *Ἄφρα ;* [Ε]. Ποῦ ἐπερίμενε τὸ πολὺ-πολὺ πρῶτον Ἔπαινον, καὶ τῆς ἦλθε Γʹ Βραβεῖον μὲ 15 Εὔσημα ; Τῆς ἐφάνη καὶ αὐτῆς ἀπίστευτον. — Ἄ, δὲν παραξενεύομαι, ἀφοῦ εἶνε τόσον μετριόφρων ἡ καλή μας φίλη!

Εὐγενέσταται αἱ ἀσχολίαι τῆς *Παγωμένης Φλογὸς* [Ε]. Τὴν πόλιν της μαστίζουν τύφος καὶ εὐλογία. Ἔγινε μία ἐπιτροπὴ ἀπὸ κυρίας διὰ νἀνακουφίσῃ τοὺς πάσχοντας πτωχούς, καὶ ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸν ἡ φίλη μου, προσληφθεῖσα μὲ ἄλλα κορίτσια ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς, ἔρραπτεν ἀσπρόρρουχα. Εὐγέ της!

Ἔπρεπε νὰ διαβάσετε τὸ γράμμα τῆς *Ἑλληνικῆς Καρδίας* [ΕΕ], — μὰ ποῦ τόπος ; — διὰ νὰ ἰδῆτε τί ποιητικὰ ποῦ περιγράφει καὶ τί καλλιτεχνικὰ ποῦ ζωγραφίζει «τὴν ἀνατολὴν τῆς νέας Διαπλάσεως τοῦ 1906». Ἡ ζωγραφιές του μάλιστα ἀξίζουν ὅ,τι πῆς.

Πρέπει νὰ διαβάσῃς τὸν Ὁδηγόν, *Μικρὲ Δόκιμε*, διὰ νὰ ἰδῇς πῶς — καὶ προπάντων *πότε* — στέλλονται Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν. Ἔχε ὑπομονὴν ἕως νὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμός.

Ἂν θέλῃς, *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον* [ΕΕ], νὰ μὴ με στερήσῃς τῆς εὐχαριστήσεως νὰ διαβάζω τὰς ὡραίας ἐπιστολάς σου, γράφε τας μόνον μὲ μαῦρο μελάνι. Ὅσον διὰ τὰς εἰκόνας των,—καὶ εἶνε πάντοτε ἀφθόνως εἰκονογραφημέναι,—εἶσαι ἐλεύθερος νὰ μεταχειρίζεσαι καὶ τὰ πέντε σοῦ μελάνια.

Ἀπὸ τὰς προηγουμένας Κυριακάς, ἴσως, *Αἴγλη τῆς Ἑλλάδος* [Ε] δὲν πιστεύω ὅμως ὅτι καὶ αἱ ἐπόμεναι δὲν θὰ συγκρίνωνται μὲ τὴν Εἰκοστήν. Τοὐλάχιστον ἡ Εἰκοστὴ Πρώτη, ἀπὸ ὅσας ἀπαντήσεις ἔλαβα ἕως τώρα, προμηνύεται πολὺ ὡραιοτέρα.

Ποῖος νὰ εἶνε ὁ ἀνώνυμος, ὁ ὁποῖος μοῦ γράφει τόσον ὡραῖα καὶ πατριωτικά, ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον ; Πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή του.

Πτερωτὸν Ὄνειρον [Ε], προτιμῶ τὸ *πτερωτὸν* μὲ πῖ. Ναὶ μὲν ὁ Βαλαωρίτης λέγει «τὰ φτερωτά σου τὰ ὄνειρα» ἀλλὰ ξεύρεις πῶς κάμνει ἡ ὀνομαστική ; *φτερωτὸ ὄνειρο*, χωρὶς νῦ. Ἂν τὸ θέλῃς ἔτσι, μάλιστα· ἀλλὰ μὲ νῦ καὶ μὲ φῖ δὲν γίνεται.

Ἀννίβα Καρχηδόνιε, εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ : Διὰ νὰ ψηφίσῃ κανεὶς εἰς τὸ Δημοψήφισμα τῶν ψευδωνύμων, πρέπει νὰ ἔχῃ ἀνανεώσῃ τοὐλάχιστον τὴν συνδρομήν του· διὰ νὰ ψηφίσουν δὲ καὶ τἀδέλφια του, πρέπει νὰ ἔχουν ἀνανεώσῃ τὸ ψευδώνυμόν των. Ὅσον ὅμως ἀφορᾷ τὰ ἐκλέξιμα ψευδώνυμα τοῦ 1905, ἐννοεῖται ὅτι διὰ νὰ ψηφισθοῦν αὐτά, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶνε ἀνανεωμένα καὶ διὰ τὸ 1906. Τὰ Βραβεῖα καὶ οἱ Ἔπαινοι ὅλων τῶν Διαγωνισμῶν *ἀνεξαιρέτως* λογαριάζονται εἰς τὸ Ἄθροον.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1906. Ὅσα ψευδώνυμα ἀκολουθοῦνται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια· ὅσα δὲ ἀκολουθοῦνται ἀπὸ κ, ἀνήκουν εἰς κορίτσια. Ἡ διάκρισις αὕτη γίνεται πρὸς εὐκολίαν τῶν ἐπιθυμούντων νἀλληλογραφοῦν, ἢ καὶ νἀνταλλάσσουν Μικρὰ Μυστικὰ μόνον μὲ ὁμοφύλους].

Νέα Ψευδώνυμα : *Δεσμὸς Φιλίας*, α. (Α. Α. Π. αὐτὸ ἐξέλεξα ἐκ τῶν τριῶν ποῦ προτείνεις·) *Μαῦρος Ἀετός*, α. (Γ. Α. Ν.) *Κρυστάλλινον Σπήλαιον*, κ. (Ο. Ο. ναί, ἔμαθα τὰ τῆς κατοχῆς, καὶ φαντάζομαι...τί διασκέδασιν ποῦ θὰ εἴχατε·) *Νὺξ τῆς Καστέλλας*, κ. (Τ... χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου·)

Μικρὸς Σαλπιγκτής, α. (Ε. Μ. αὐτὸ ἦτο τὸ ὡραιότερον ἀπὸ τὰ ὀκτὼ ποῦ προτείνεις·) *Κυανόφθαλμος Ἑλληνοπούλα*, κ. (καὶ χωρὶς ἀρχικὰ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου·) *Αἴγλη τῆς Ἑλλάδος*, α. (Π. Ξ. Α.) *Γλυκὸ Φιλάκι*, α. (Ρ. Ρ. καὶ [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν πρώτην ἐπιστολήν·) *Ἑλληνικὴ Καρδία*, α. (Γ. Α. +, αὐτὸ ἦτο τὸ ὡραιότερον τοῦ καταλόγου σου·) *Εὐφορίων*, α. (Α+Β. σοῦ ἔστειλα τὸ «Ὑπὲρ Πατρίδος»· εἶδες ὅτι ὁ φίλος σου ἔχει ἀκόμη καιρόν·) *Εὐτυχὴς Ἐμπνευσις*, α. (Δ. Α. Φ. καὶ σοῦ εὔχομαι πάντοτε εὐτυχεῖς ἐμπνεύσεις·) *Ἑλληνικὸν Πνεῦμα*, α. (!!!!) *Μικρὸς Δόκιμος*, α. (Α. Δ. Γ. ἰδοὺ ἓν ἀπὸ τὰ δύο ποῦ προτιμᾷς, ἐπειδὴ θὰ γίνῃς ναυτικός·) *Καρδία ὑπὸ Τέφραν*, κ. (Κ. Π. Ζ. ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες·) *Ἑλλὴν Στρατιώτης*, α. (Β. Γ. Α. ἰδοὺ αὐτὸ ποῦ προτιμᾷς·) *Ἥρως τοῦ Μεσολογγίου*, α. (Ι. Τ. Β.) *Ὄνειρον τῆς Πατρίδος*, α. (Α. Η. Π. αὐτὸ ἦτο τὸ ὡραιότερον· [Ε] διὰ τὴν καλογραμμένην ἐπιστολήν, καὶ θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Φιλοπρόοδος Λεβαδεία*, α. (Κ. Φ. εὖγε ποῦ ἀκολουθεῖς τὸ πατρικὸν ἐπάγγελμα·) καὶ *Χρυσοῦς Μόσχος*, α. (Ν. Ε. Π. αὐτὸ ἐξέλεξα ἀπὸ τὰ εἰκοσιὲξ ποῦ προτείνεις, ἡ ἐπιστολή σου μαρτυρεῖ μεγάλην ἀγάπην καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ.)

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: *Ἐλικωνιὰς Παρθένος*, κ. ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· ναί, ἡ χαρὰ διὰ τὴν ἀρχὴν τῶν νέων μας μυθιστορημάτων θὰ σὲ ἀποζημιώσῃ διὰ τὴν λύπην ποῦ σοῦ ἐπροξένησε τὸ τέλος τῶν παλαιῶν·) *Γόνδολα τῆς Βενετίας*, κ. (ἐλήφθησαν κ' εὐχαριστῶ πολύ·) *Ὀμιχλώδης Ψυχή*, κ. (συμφωνῶ κ' ἐγὼ ὅτι ἔκαμες κάλλιστα νὰ μὴ τὸ ἀλλάξῃς·) *Ἄφρα*, κ. *Ἄγγελος Προστάτης*, κ. *Θησαυρὸς τοῦ Ἀτρέως*, α. *Τυδεύς*, α. *Ἀλταήρ*, α. *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον*, α. *Νυκτοκόραξ*, α. *Ἀφροστεφανωμένο Κῦμα*, α. *Κυρία Σκαρφαλόστρα*, κ. *Ἄγκυρα τῆς Σωτηρίας*, κ. *Ἑλληνίς*, κ. *Σημαία τοῦ Φωτός*, α. *Πτερωτὸν Ὄνειρον*, α. *Ἰδιότροπος Ξανθούλα*, κ. *Ἐαρινὴ Νεφέλη*, κ. *Ἀγκάθι τῆς Τριανταφυλλιᾶς*, κ. *Μικρὸς Ἀθηναῖος*, α. *Ἑκάτη*, κ. *Ἔαρ τῆς Ἑλλάδος*, α. *Ρέα*, κ. *Ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου*, α. *Ἰνώ*, κ. *Παγωμένη Φλόξ*, κ. *Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος*, α. *Νεράϊδα τῶν Ἀγράφων*, κ.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: *ἡ Κυρία Σκαρφαλόστρα* μὲ τὴν *Ἄφραν*—*ἡ Ἐαρινὴ Νεφέλη* μὲ τὴν *Ἄφραν*. —*ἡ Ἰδιότροπος Ξανθούλα* μὲ τὴν *Ἄφραν*.

Σημείωσις.—Αἱ προτάσεις τῶν Μικρῶν Μυστικῶν εἶνε τόσον ὀλίγαι, διότι δὲν ἐδημοσίευσα παρὰ τὰς ἀπευθυνομένας πρὸς ψευδώνυμα ἰσχύοντα διὰ τὸ 1906, (διότι μόνον αὐτῶν οἱ κάτοχοι ἔχουν τὸ δικαίωμα τῆς ἀνταλλαγῆς.) Τοῦτο, ἐννοεῖται, θὰ γίνεται πάντοτε, καὶ προσέχετε νὰ προτείνετε εἰς τὸ ἑξῆς μόνον πρὸς ψευδώνυμα ἐγκεκριμένα καὶ ἀναφερόμενα ἀπὸ σήμερον εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν. Ὁμοίως ἀνέβαλα καὶ τὰς προτάσεις ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀνενέωσαν εἰσέτι τὸ ψευδώνυμόν των, ὥστε νὰ ἀποκτήσουν τὸ δικαίωμα τῆς ἀνταλλαγῆς.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Σημαίαν τοῦ Φωτὸς* (ἔστειλα ἐκ νέου τὸ φύλλον, τὸ ὁποῖον βεβαίως ἐχάθη εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον·) *Ἄρην* (ἔχει καλῶς, θὰ σε περιμένω· τὸ μέσον τοῦ Ξεσπαθώματός σου εἶνε ἀλάνθαστον: νὰ πέρνῃς τὸ φύλλον μαζί σου εἰς τὸ Σχολεῖον·) *Ἐαρινὴν Νεφέλην* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Ἰδιότροπον Ξανθούλαν* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *5 Δεκεμβρίου*, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων.

[Κατὰ τὰνωτέρω προκηρυχθέντα, ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φυλλαδίου ἄρχετοι ὁ νέος 95ος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων.—Τὰ ποτελέσματα τοῦ πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων 94ου Διαγωνισμοῦ θὰ δημοσιευθοῦν ἀργότερα· ἀλλ' ἡ δημοσίευσις τῶν ἐγκριθεισῶν Ἀσκήσεων ἀρχίζει ἀπὸ σήμερον καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ καθ' ὅλην τὴν ἑξαμηνίαν, ἤτοι μέχρι τέλους Μαΐου.]

1. Λεξίγριφος.

Ἀρχαῖος ἄσχημος θεὸς εἰς ἕνα σπίτι μπαίνει,
Ὅλοι τρομάζουν...μὰ κανεὶς δὲν ξέρει τί (συμβαίνει...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀμιμήτου Γελωτοποιοῦ.

2. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα, μόριον, δυὸ νότες
Καὶ ἀντωνυμίαν δός μου,
Νὰ σοῦ κάμω ἕνα μεγάλο
Ποταμὸ τοῦ νέου κόσμου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κρεόλης.

3. Ἀναγραμματισμός.

Ἕνα ποτάμι εἶμαι κ' ἐγὼ
Διάσημο, ἂν καὶ μικρό.
Τοῦ κάκου ὅμως προσπαθεῖς
Νὰ μοῦ ταράξῃς τὰ νερά:
Ποτάμι ἤμουν ἐξ ἀρχῆς,
Ποτάμι μένω μ' ὅλ' αὐτά!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄσκρου Ἀράπη.

4. Δημῶδες Αἴνιγμα.

Χίλια-μύρια γαβαθάκια
Ὅλα μπρούμυτα γεμάτα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλικωνιάδος Παρθένου.

5. Κυβόλεξον.

★ ★ ★ ★ = Μουσικὸν ὄργανον
★ ★ ★ ★ = Πρόσωπον τῆς Ἀγ. Γραφῆς
★ ★ ★ ★ = Ἱέρεια εἰς Μαντεῖον
★ ★ ★ ★ = Ὄρος τῆς Τουρκίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφροστεφανωμένου Κύματος.

6—10. Φωνηεντόγριφος.

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ὁσαδήποτε φορὰς ἐπαναλαμβανομένου, μεταξὺ τῶν κάτωθι συμφώνων,—τῶν ὁποίων ἡ τάξις, εἰς ἕκαστον σύμπλεγμα, δύναται ν' ἀλλαχθῇ,—σχηματίζονται πέντε λέξεις:

μσδλρν-γπρ-νββρς-γσν-ξπλς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ναυσικᾶς.

11—15. Πενταπλοῦν Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις, ἐξ ὧν πάλιν τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος δι' ἑτέρου καὶ πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι, —τοῦτ' αὐτὸ δὲ νὰ ἐπαναληφθῇ τρεῖς ἀκόμη φοράς:

θεία, Αὔλις, νέφος, σῶος, εὐνή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λαμπροῦ Κιθαρῳδοῦ.

16. Πενταπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πρόθεσιν, τὰ δεύτερα πόλιν τῆς Ἀφρικῆς, τὰ τρίτα ἐπίρρημα, τὰ τέταρτα τίτλον βασιλικόν, καὶ τὰ πέμπτα πόλιν τῆς Ἀγ. Γραφῆς:

1, Ρῆμα τῆς κοινῆς γλώσσης. 2, Πόλις τῆς Τουρκίας. 3, Ἀργοναύτης. 4, Φιλόσοφος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄρματος τῆς Νίκης.

17. Φωνηεντόλιπον.

γν-γμν-π

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νεράϊδας τῶν Ἀγράφων.

18. Γρῖφος.

λι λι λι λι λι λι λι λι
λι λι λι λι λι λι λι λι
λι λι λι λι λι λι λι λι
λι λι λι λι λι λι λι λι
λι λι λι λι λι λι λι λι
λι λι λι λι λι λι λι λι

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Λεσβίου.

19. Μαγικὴ εἰκών.

Περίεργον πρᾶγμα! Ὁ κύριος Ἀστακὸς τῶσκασε ἀπὸ τὸ καλάθι καὶ κάνει τὴν τουαλέττα του. Τὸν βλέπει ἄρά γε ὁ μάγειρος;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρόδου τῆς Ἀνατολῆς.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 10. Ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ αἱ τιμαὶ ἐννοοῦνται εἰς χρυσόν. Ἀγγελίαι σταλλόμεναι ἄνευ τοῦ ἀντιτίμου, ἢ μὲ τὸ ἀντίτιμον ἐλλιπές, δὲν δημοσιεύονται.]

Δηλῶ τοῖς φίλοις συναδέλφοις ὅτι ἤλλαξα ψευδώνυμον.
Ξεπεσαμένος Λόρδος. (5'—1)

Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς τὸ *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον* διὰ τὰς εὐχάς του.—*Σύλλογος «Πανελλήνιος».* (5'—2)

Ἐλένη, μὲ τοῦ Ὀλύμπου τὴ δροσιὰ
Σοῦ στέλλομεν ἄπειρα φιλιά.
Νηρηΐς τοῦ Πηνειοῦ, Τρεμοσβύνων Αὐγερινὸς καὶ Παρασκευή. (5'—3)

Διορίζεται ἐν Ἀθήναις ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐν Πειραιεῖ Συλλόγου «Ἑλληνισμοῦ» τὸ *Ἐθνικὸν Ὄνειρον*. Ζητοῦνται καὶ ἄλλαχοῦ. (5'—4)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογρ. ταχυδρ. δελτάρια πανταχόθεν. — Costis Z. Doucas, Mansourah (Egypte). (5'—5)

Πιλοποιεῖον *Ε. Ι. Μωραΐτου*, εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Αἰόλου καὶ Ἑρμοῦ. Ἔχει τὰ ὡραιότερα κ' εὐθηνότερα παιδικὰ καπέλλα. Ἐκεῖ εὑρίσκετε καὶ ναυτικὰ καπέλλα ἐπὶ τῆς ταινίας τῶν ὁποίων ἀναγράφεται ἡ λέξις ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀρ. 9.—Στοὰ Πάππου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου, τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0.25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 13ος *Ἐν Ἀθήναις, 17 Δεκεμβρίου 1905* *Ἔτος 28ον.—Ἀριθ. 3*

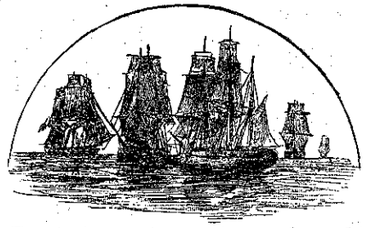

«Εἰς τὸ μέσον ἀγγλικῆς μοίρας...» (Σελ. 18.)

Ο ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Ὁ ἔνδοξος καταδρομεὺς ἦτο τότε νεώτατος ἀκόμη, μόλις εἰκοσιὲξ ἐτῶν. Εἶχεν ἀνάστημα ὑψηλότερον τοῦ μετρίου καὶ θαυμασίαν ρώμην ὑπὸ ἐξωτερικὸν κομψὸν καὶ λεπτοφυές. Εἶχε μίαν ἰδιαιτέραν ὅλως ὡραιότητα εἰς τὸ πρόσωπον, ἐδρεύουσαν κυρίως εἰς τὴν ἀλλοκότως ἀγρίαν ἔκφρασιν, τὴν ὁποίαν εἶχαν αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν του κατὰ τὴν ὥραν τῆς μάχης, καὶ εἰς τὴν σχεδὸν γυναικώδη ἔκφρασίν των κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀναπαύσεως. Αὐτὸ τὸν εἶχε κάμῃ ν' ἀποκτήσῃ μοναδικὴν φήμην μεταξὺ τῶν Ἀγγλων, τῶν ἀσπόνδων ἐχθρῶν του, διότι ὡς πρὸς τὸ σύνολον τῶν γραμμῶν τοῦ προσώπου καὶ τὴν κλασικὴν κανονικότητα τῆς μορφῆς, ὁ Μαλουΐνος ἐκεῖνος ἠμποροῦσε νὰ ἐκληφθῇ καὶ ὡς ἄσχημος.

Εἶχε πληγωθῆ κατὰ τὴν ναυμαχίαν ἀπὸ μίαν σχίζαν ξύλου, τοῦ ὁποίου μία ἀγκίδα εἶχε χωθῆ βαθὺ εἰς τὸ δεξιὸν χέρι του, καὶ τὸν ἔκαμνε πολὺ νὰ πονῇ. Ὅταν ἔμαθεν ὅτι ἕνας ἰατρὸς ἦτο ἐπιβάτης εἰς τὴν *Βρετάνην*, μετέβη εἰς τὸ τρίστιον καὶ ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν δόκτωρα Τερνὰν τὴν ἰατρικήν του περιποίησιν, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐθεώρησε μεγάλην εὐτυχίαν του νὰ παράσχῃ.

Μὲ ἐπιτηδειότητα ἀρίστην, ὁ ἐκ Βρέστης χειροῦργος κατώρθωσε νὰ ἐξαγάγῃ τὴν ἀγκίδα. Κατόπιν ἤνοιξε τὴν πληγήν, τὴν ἔκαμε νὰ ματώσῃ, τὴν ἔπλυνε μὲ νερὸ τῆς θαλάσσης, καὶ ἐφήρμοσεν εἰς αὐτὴν ἕνα ἐπίδεσμον, ὁ ὁποῖος ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν ἀπέδωκεν εἰς τὸν Σουρκοὺφ τὴν χρῆσιν τῆς χειρός του.

Ὁ καταδρομεὺς τὸν ηὐχαρίστησεν ἐνθέρμως, καί, ἀφοῦ ἐφίλησε τὰ δύο παιδάκια τοῦ νεαροῦ ἰατροῦ, τῷ εἶπε, τείνων πρὸς αὐτὸν τὸ ἀριστερό του χέρι, τὸ μόνον ποῦ ἠμποροῦσε νὰ μεταχειρισθῇ τότε:

— Θὰ εἴμεθα φίλοι εἰς ζωὴν καὶ εἰς θάνατον, ἰατρὲ Τερνάν. Εἴμεθα δύο φορὰς συμπατριῶται, ἀφοῦ ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὸ Σαὶν-Μαλὸ καὶ σεῖς ἀπὸ τὴν Βρέστην. Ἂν ποτὲ σεῖς, ἡ σύζυγός σας ἢ τὰ παιδιά σας λάβετε τὴν ἀνάγκην μου, μὴ λησμονῆτε ὅτι εἶμαι φίλος σας παντοτεινός.

Καί, σηκώνων ὑψηλὰ μὲ τὸν ἡράκλειον βραχίονά του τὸν μικρὸν Γουλιέλμον, τὸν ἔβαλε νὰ σταθῇ ἐπάνω εἰς τὸν ἐργάτην, καὶ ἀνέκραξε:

— Γιατρέ, ἂν δὲν ἔχετε ὡρισμένας ἀποφάσεις διὰ τὸ μέλλον τοῦ παιδιοῦ σας, δῶστέ το 's ἐμένα. Καὶ θά σάς τον κάμω θαλασσινὸν μὲ τὰ ὅλα του!

— Ὦ! ναί! ναί! ἀνέκραξε τὸ ἀγόρακι, κρεμασμένον ἀπὸ τὸν λαιμὸν τοῦ καταδρομέως, θέλω νὰ γίνω θαλασσινοῦ σὰν κ' ἐσένα.

Ἡ *Βρετάνη* ἔκαμεν ὀκτὼ ἡμέρας μόνον διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν γαλλικὴν νῆσον τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ. Ὁ καιρὸς ἦτο θαυμάσιος καὶ οἱ Ἄγγλοι δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ καταδιώξουν τὴν ναυτιλίαν τῆς Γαλλίας. Ἐγνώριζαν ὅτι ὁ Σουρκοὺφ ἔκαμνε τὸ καταδρομικὸν ἔργον του.

Ἀλλοίμονον! πρόσκαιρος ἦτο ἡ ἀσφάλεια ἐκείνη διὰ τὸ τρίστιον. Διὰ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν δρόμον τῆς Ἀμερικῆς ἔπρεπε νὰ ριψοκινδυνεύσῃ ἐκ νέου διαβαῖνον παρὰ τὴν Εὐέλπιδα Ἄκραν, ν' ἀντιμετωπίσῃ πάλιν τοὺς κινδύνους τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ἀνθρώπων. Θὰ κατώρθωνε νὰ τους διαφύγῃ ἄράγε;

Δέν το κατώρθωσεν. Ὅταν, ἀφοῦ ἐστάθμευσεν εἰς τὴν νῆσον τῆς Ἑνώσεως δέκα ἡμέρας, ὅσον θηλαδὴ ἐχρειάζετο διὰ ν' ἀνανεώσῃ τὰ τρόφιμα καὶ νὰ ἐπισκευάσῃ μερικὰς ἀβαρίας, τὸ τρίστιον ἔκαμε πάλιν πανιά, — εὑρέθη διὰ νυκτὸς εἰς τὸ

«Ἦσαν ἀντιλόπαι, ἀγριοπρόβατα...» (Σελ. 19, στήλ. γ'.)